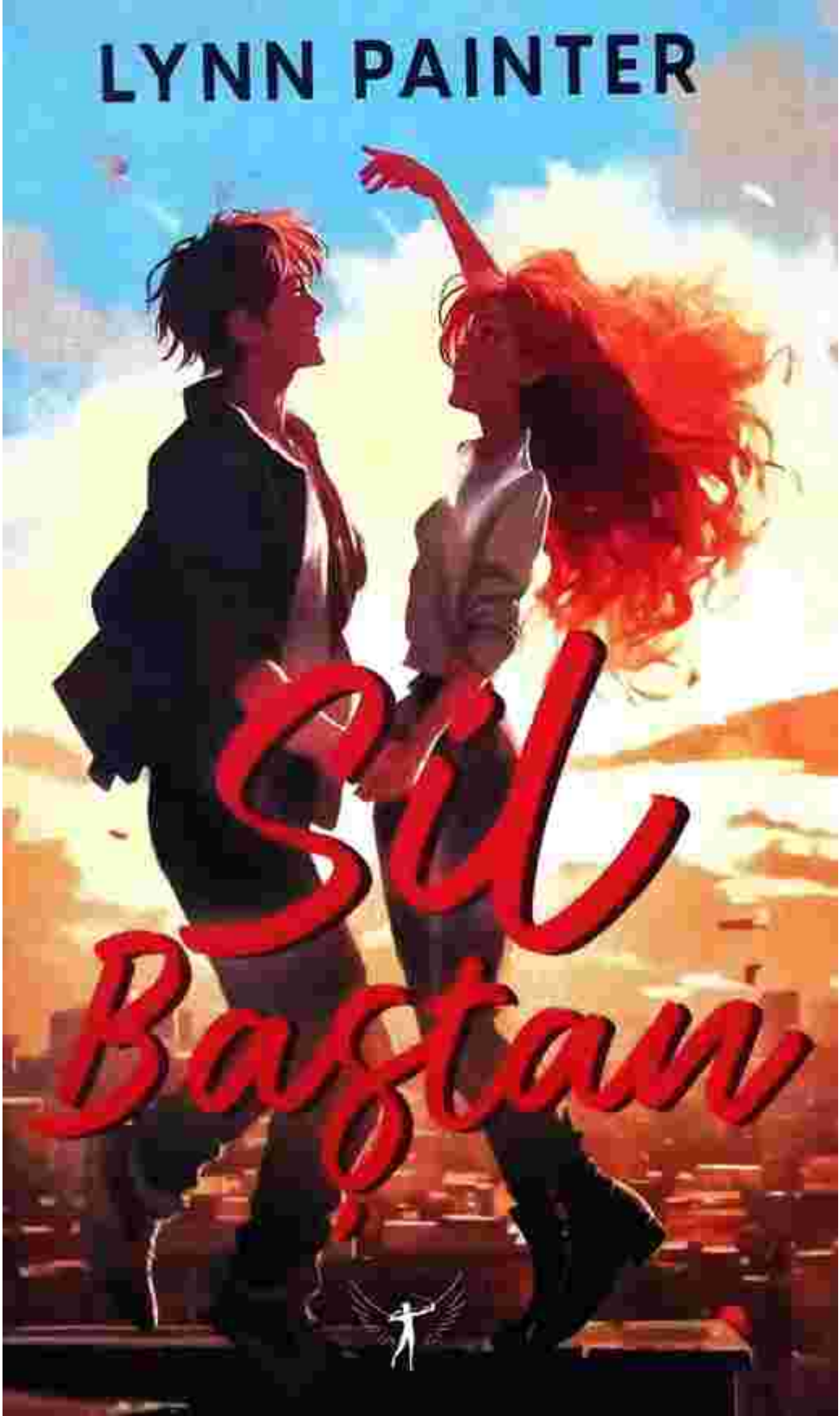
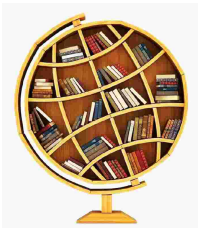

LYNN PAINTER
Sol
Bastan

LYNN PAINTER

Sil Baştan

Yalnızlara,
Hayalperestlere,
Kitap sayfaları arasında dostlarını bulanlara...

SEN ÖNEMLİSİN ve mutlu sonuna ULAŞACAKSIN.
Bazen gerçek hayatta bekleme süresi kurgulardakinden
daha uzundur, hepsi bu.

GİRİŞ

SEVGİLİLER GÜNÜ ARİFESİ

Sevgililer Günü, şeker gibi tatlı ve kalp şeklindeki kafasını uzattığında ona karşılık veren iki tür insan vardır:

İlki, günün âşıklarıdır; aşk fikrine takıntılı umutsuz romantikler. Bu kişiler kadere, ruh eşlerine ve evrenin, seçilmiş bekârlara ok atmak için kanatlı, çoğunlukla çıplak bebekleri gönderdiğine; böylece aylaklığa ve sonsuz mutluluğa neden olabilecek gerçek aşkı onlara bulaştırdığına inanırlar.

Bir de alaycılar vardır; Sevgililer Günü'nün "özel gün" diye adlandırılmasından ve gerçek aşkın -tabii böyle bir şey varsa(!)- herhangi bir günde, hediye beklentisi olmadan, içten gelerek ifade edilmesi gerektiğinden yakınan huysuz ruhlar...

Bu bunlardan ikisi de değilim.

Sevgililer Günü'nün aşırı ticarileştirilmiş bir özel gün olduğuna inanıyorum ama aynı zamanda böyle bir kutlamanın materyalist yan etkilerinden keyif almanın da yanlış bir yanı olmadığını düşünüyorum.

Çikolatalar ve çiçekler gelsin, yerel kitapçıdayken aldığınız hediye kartı da kenarına iliştirilsin.

Evet, gerçek aşkın varlığına da inanıyorum. Ama kader, ruh eşleri ve ilk görüşte aşk kavramlarının, yedi yaşındayken Noel Baba'nın elinde yavru bir köpekle geleceğine inanan aynı

insanlar tarafından uydurulmuş kavramlar olduğunu da düşünüyorum kesinlikle.

Yani, hayatımda *kesinlikle* aşkı bekliyorum ama oturup kaderin bunu gerçekleştirmesini bekleyecek hâlim de yok.

Kader enayiler içindir.

Aşk ise plancılar için.

Annem ve babam bir aylık flörtün ardından Sevgililer Günü'nde evlenmiş. On sekiz yaşındayken tutkuyla, çılgınca âşık olmuşlar. Hem de anında, uyumluluk ve farklı mizaçlar gibi gerçek dünyanın olgularını hiç dikkate almadan.

Bu aptalca davranışları, evet, *benim* ortaya çıkmama neden olurken, aynı zamanda çocukluğumun fon müziği olan, yıllar boyu süren anlaşmazlıklara ve gürültülü kavgalara da yol açtı. Sonunda ise ilişkileri ön bahçemizdeki küçük melekli çeşmenin yanında bağırış çağırış bir ayrılığa dönüşerek son buldu.

Fakat onların duyguları karşında mantık kullanamamaları bana netlik ve onların hatalarından ders alma şansı sundu. Bayıldığım ama benim için kesinlikle yanlış olan erkeklerle çıkmak yerine, sadece artılar ve eksiler listemde iyi bir skor elde eden erkeklerle çıkıyorum. Yalnızca kâğıt üzerinde (veya bir Excel tablosunda) benimle en az beş ortak ilgi alanı olan, geniş bir on yıllık plan taslağına sahip ve olur olmadık basketbol patlamaları yaşamaya eğilimli değilmiş gibi giyinen erkeklerle çıkıyorum.

İşte bu yüzden Josh mükemmel bir erkek arkadaştı.

Onunla tanıştığımızda, erkek arkadaş kontrol listemdeki her kutucuğu işaretleyebilmiştim ve birlikte olduğumuz üç ay boyunca her gün olağanüstü bir performans sergilemişti.

Bu yüzden, o Sevgililer Günü arifesinde dolabımın önünde durmuş ertesi gün için mükemmel kıyafeti seçerken heyecanlıydım. Elinde ok olan çıplak bebekler veya destansı kozmik sürprizler değildi beni heyecanlandıran, planlarımdı. Bütün günü

planlamıştım -hediye, söyleyeceğim kelimeler, bu ikisinin uygun zamanlaması- ve her şey tam da olmasını istediğim gibi olacaktı.

Kusursuz.

Mükemmel derecede becerikli iki elim varken, neden kaderin yardımını bekleyeyim ki?

İTİRAF #1

On yaşındayken, bana bir şey olursa insanlar benim kurallara uyan, sessiz bir kızdan daha fazlası olduğumu bilsinler diye dolabımdaki bir kutuya itiraf notları koymaya başladım.

İLK SEVGİLER GÜNÜ

Sevgililer Günü'nde alarmım çaldığında gülümsedim. Öncelikle, bir erkek arkadaşım olduğunu söyleyeyim. Üstelik eh işte bir erkek arkadaş da değildi. Josh zeki ve yakışıklıydı, ayrıca muhtemelen Hazelwood Lisesinde büyük bir başarı elde etme olasılığı en yüksek öğrenciydi. Her birlikte ders çalışmamızda ve o kaplumbağa kabuğu desenli Ivy League gözlüklerini taktığında, kalbimin gerçekten ikiye katlandığına ve bunun sinir uçlarımın her birinden sıcaklık fışkırtan tatlı bir kasılmaya neden olduğuna yemin edebilirdim.

Geriye dönüp baktığımda, bu his muhtemelen düzenli olarak sade kahve ve enerji içeceği içmemin neden olduğu bir tür kalp kusuruydu. Ama bunu henüz bilmiyordum.

Örtüleri ayağımla itip Logan'ın ağzı açık uyku horultusunu duymazdan geldim ve yatağın diğer tarafından kalkıp yataktan çıktım. Üç yaşındaki üvey erkek kardeşim odama gizlice girip

benimle yatmayı severdi çünkü benim harika biri olduğumu düşünüyordu.

Haklıydı da. Çünkü masamın üstünde açık duran ajandama doğru yürürken kendimi harika *hissediyordum*. Gözlüğümü takıp günün listesine bakarken "Lover" şarkısını mırıldanmaya başladım.

Yapılacaklar listesi — 14 Şubat

- ✓ Burs planlama klasörünü yeniden düzenle.
- ✓ Edebiyat sınavına çalış.
- ✓ Annene sigorta kartının bir kopyasını e-postayla okul idaresine göndermesini hatırlat.
- ✓ Babana veli toplantısını hatırlat ve takvimine not aldığından emin ol.
- ✓ Staj için danışman öğretmene e-posta gönder.
- ✓ Josh ile hediyeleş.
- ✓ Josh'a "Seni seviyorum" de!!!!!!!!!!

Sonuncusunda oyalandım, kalemimi aldım ve o maddenin etrafına kalpler çizdim. *Bu* sözleri daha önce hiç romantik anlamda söylememiştim ve üçüncü ay dönümümüz *O* güne denk geldiğinden, sanki evren bunu benim için planlamış gibiydi.

İçimde coşkulu bir heyecanla banyoya girip duşu açtım. Sıcaklığı ölçmek için elimi suyun altında soktuğumda şunu duydum:

"Em, işin bitiyor mu?"

Of. Gözlerimi devirdim ve suyun altına girdim. "Daha yeni girdim."

"Joel'un tuvalete girmesi gerekiyor." Babamın karısı Lisa'nın sesi ağzını kapıya dayamış gibi geliyordu. "Kötü."

"Yukarı çıkamaz mı?" Şampuanı elime döküp başıma sürdüm. İkizleri seviyordum ama küçük çocuklarla yaşamak bazen berbattı.

"Baban orada."

İç çekip, "Bana iki dakika müsaade et," dedim. Bu kesintinin ruh hâlimi bozmasına izin vermeyi reddederek duşumu hızla tamamladım. Havluyla kurulanıp sabahlığımı giydikten sonra, Lisa ve kıvranan Joel'un yanından koşarak geçip bodrum kattaki yatak odama döndüm. Ütünün fişini prize takıp elbisemin sağ kolundaki sinir bozucu kırışıklığı gidermeden önce -aşk şarkıları mırıldanmaya devam ederek- fazla kıvırcık olan saçlarıma fön çektim. En iyi arkadaşım Chris'in bana gözlerini devirerek aşırı takıntılı olduğumu söyleyeceğini biliyordum ama düzleştirmek sadece iki dakikamı alırken neden kıvırcık bırakayım ki?

Giyindim ve okula gitmeden önce bir protein barı yemek için üst kata koştum. Paketi açıp içindekini çıkarırken gözlerim, mikrodalga fırının yanında duran baştan çıkarıcı turta tepsisine kaydı. Evet, fıstık ezmesi ve peynir altı suyu karışımı bardan büyük bir ısırık alırken; kremalı Fransız turtasından arta kalan parçanın tadı harika olurdu, diye düşündüm ama bir dilim şeker ve karbonhidrat güne başlamanın iyi bir yolu değildi.

Bakışlarımı çikolatalı tatlıdan uzaklaştırıp kuru protein barını çiğnemeye odaklandım.

"Aman Tanrım, yavaş ol." Babam hayatımın her günü olduğu gibi bugün de masada oturmuş, gazete okuyup kahve içiyordu. Saçları alev kızılıydı; sanki benim su katılmış bakırımsı kahverengi saçlarımın güçlü bir orijinali gibiydi. Ukala bir gülümsemeyle konuştu. "Aramızda Heimlich manevrası bilen yok."

"Bu ebeveynler için zorunlu falan değil mi? Yani senin ve Lisa'nın çocuklarınız var ama Heimlich manevrasını bilmiyorsunuz, öyle mi?"

Hemen dolu ağzıma baktı. "Aptalca bir şekilde çocuklarımızın yiyecekleri domuzlar gibi ağızlarına tıkıştırmayacaklarını varsaydık."

"Varsayınca ne olur biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Göz kırptı ve gazetesine döndü. "Tam bir eşek."

"Ah, hadi ama çocuklar." Lisa bir kalçasında Logan, diğerinde Joel ile mutfağa geldi. "Bebeklerin yanında küfretmez miyiz, lütfen?"

Ağzım bar ile doluyken, "Söylediğinde burada değillerdi," dedim.

"Ve teknik olarak," dedi babam, bana bir kez daha göz kırparak, "*eşek* bir küfür değil. Eşek eşektir." Lisa sanki ortadan kaybolmamı diliyormuş gibi bana bakarken sırıttım.

Ben ilkokuldayken boşandıklarından beri, annem ile babam arasında mekik dokuyordum ama aslında sadece bir göçebeydim. İkisinin evinde de. Dürüst olmak gerekirse, Lisa basmakalıp kötü üvey annelerden değildi. Anaokulunda öğretmendi, babamı mutlu ediyordu ve ikizler için gerçekten iyi bir anneydi. Kendimi daima onun yolundaymış gibi hissediyordum.

Sırt çantamı ve arabamın anahtarlarını alıp vedalaştım ve kapıya koştum.

Hava buz gibi olduğu ve gece kar yağdığı hâlde güneş parlaktı, görünüşe göre babam çoktan arabamın camındaki buzları temizlemişti. Çantamın derinliklerinden telefonumun sesini duydum ve çıkarınca Chris'in FaceTime'dan aradığını gördüm.

Aramayı cevapladım. En yakın iki arkadaşım küçük koridordaki kırmızı dolapların önünden bana gülümsüyordu. Telefonumun kırık ekranında gördüğüm dünyadaki en sevdiğim yüzlere gülümsedim.

Roxane'ın koyu kahverengi teni, çıkık elmacık kemikleri ve banliyölerdeki annelerin kıskanarak çakmasını yaptırmaya çalışacakları türden uzun kirpikleri vardı. Chris'in ise koca kahverengi gözleri, kusursuz porselen gibi bir teni ve mükemmel şekilde toplanmış kıvırcık siyah saçları vardı. Gerçekten harika insanlar olmasalardı, bu kadar güzel oldukları için onlardan nefret etmemek zor olurdu.

"Şimdiden okulda mısınız?" diye sordum.

"Evet ve tahmin et az önce ne gördük?" diye sordu Chris, kaşlarını kaldırarak.

"Ben anlatmak istiyorum," dedi Rox, ekranda Chris'in önüne geçerek.

Chris onu dürterek kenara çekti. "Ben gördüm, o yüzden ben anlatacağım."

"Josh da okulda ve az önce dolabına bir hediye paketi koyduğunu gördüm."

Babamın "bir karakteri" olduğunu söylediği eski Astro minibüse atlamadan önce hafif bir çığlık atıp ellerimi çırptım. "Büyük mü küçük mü?"

"Orta," dedi Chris. Ardından Rox araya girdi. "Öyle olması daha iyi çünkü büyük olması, berbat bir oyuncak hayvan olduğu anlamına gelir, küçük olması ise bedava sarılma için bir nevi bilet. Orta iyidir. Orta rüyadır."

Güldüm. Coşkuları beni mutlu etmişti çünkü yakın zamana kadar ikisi de Josh karşıtıydı. Diğer herkesten daha iyiymiş gibi takıldığını söylüyorlardı ama ben bunun sadece onu gerçekten tanımadıklarından kaynaklandığını biliyordum. O kadar zeki ve kendinden emindi ki bu bazen yanlış bir şekilde kibir olarak yorumlanıyordu.

Bunun, görüşlerini yeniden gözden geçirdikleri anlamına geldiğini umdum.

Rox'un erkek arkadaşı Trey arka planda belirip el salladı. Ben de aramayı sonlandırmadan önce el sallayıp ardından telefonu bıraktım, minibüsü çalıştırdım ve aracı hızla okula doğru sürdüm. Hoparlörlerden tatlı bir şekilde Finneas'ın sesi yükseldi, ben de "Let's Fall in Love for the Night" şarkısının her bir kelimesine eşlik ettim.

Josh'ı görmek için sabırsızlanıyordum. Bana hediyemin ne olduğu konusunda ipucu vermeyi reddetmişti, bu yüzden ne beklemem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çiçek? Takı? Kahve dükkânından aldığım iki tam maaş çekine mal olduğu

hâlde, ona saati için istediği Coach kordonundan almıştım. Evet, şimdi meteliksiz kalmıştım ama hediyeyi açtığında yüzünün aydınlandığını görmek buna değerdi.

Yolcu koltuğundaki telefonum titredi. İlk kırmızı ışıkta baktım.

> Josh: Sevgililer Günü'n kutlu olsun! Okula geldin mi? Ve önce şiir mi istersin yoksa hediye mi?

Kesinlikle şiir.

Gülümsedim ve ışık yeşile döndü. Banliyö mahallemizde ilerlerken radyodaki şarkı (eski minibüsümde Bluetooth özelliği bile yoktu) çığlıklı metal bir şeye dönüştü, ben de bu önemli güne layık bir melodi aramaya koyuldum.

Billy Joel? Hayır.

Green Day? Olumsuz.

Adele? Hımmm... bu işe yarar...

Sesi açmak için ön panele baktım, sonra tam zamanında bakışlarımı yukarı kaldırdığımda önümdeki kamyonetin aniden durduğunu gördüm. Frene bastım ama duramadım, onun yerine lastiklerim kilitlendi ve kaymaya başladım. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin!*

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kamyonete arkadan çarptım. Sertçe. Arkamdaki arabanın bana çarpmasına kendimi hazırladım ama neyse ki o zamanında durdu.

Güçlükle nefes alırken ön camdan baktım ve kaportamın tamamen büzüştüğünü gördüm. Ama kamyonetin sürücüsü dışarı çıktı, bunun iyi oldukları anlamına geldiğini umdum. Telefonumu alıp kapıyı açtım ve hasarı görmek için dışarı çıktım.

"Mesaj yazıyordun, değil mi?"

"Ne?" Yukarı baktım ve karşımda Kimya dersindeki laboratuvar ortağım Nick Stark'ı gördüm. "Tabii ki hayır."

Gözleri elime, telefonuma kaydı ve tek kaşını kaldırdı.

Tanıdığım birine çarpma ihtimalim neydi? Üstelik sadece tanıdığım biri de değil, benden hiçbir zaman hoşlanmamış gibi görünen birine aynı zamanda. Yani teknik olarak bana hiçbir zaman kabalık etmemişti ama arkadaş canlısı da olmamıştı.

Kimya dersinin ilk gününde kendimi tanıttığımda, birkaç saniye bana baktıktan sonra *Tanıştığıma memnun oldum* veya *Ben de Nick* demek yerine, "Tamam," demiş ve ardından bakışlarını yeniden telefonuna çevirmişti. Birkaç ay önce yanlışlıkla enerji içeceğimi laboratuvar masamıza dökmemin ardından özür dilediğimde, normal bir insan gibi *Sorun değil* demek yerine, Nick Stark doğrudan gözlerime bakarak ve hiç gülümsemeden, "Belki de kafeini bırakmalısın," demişti.

Tamamen anlaşılmaz biriydi. Onu okul dışında hiç görmemiştim ve bildiğim bir ortamı veya arkadaş grubu da yoktu. Sondan bir önceki sınıfta olduğumuz hâlde, onu nasıl sınıflandıracağımı çözecek kadar bilgim yoktu.

Ve bundan nefret ediyordum.

"İşlek bir caddenin ortasında aniden duran sendin," dedim.

Homurdanırcasına, "Bir sincap geçidi vardı," diye yanıtladı.

"Dinle, Nick." Derin bir nefes aldım, kendime zihinsel bir mantra buldum -*sen bunun üstesinden gelirsin, sen bunun üstesinden gelirsin*- ve sonunda konuşmaya devam ettim. "Beni suçlama..."

Gözleri kısıldı. "Pardon. Sen..."

Kollarımı kavuşturup gözlerimi kıstım. "Ciddi misin?"

"Hazelwood'a mı gidiyorsun?"

"Ben senin *laboratuvar ortağınım*." Benimle dalga mı geçiyordu? Arada verdiği tek heceli yanıtlar dışında hiçbir zaman gerçekten konuşmamıştı ama olsun. "Tüm yıl Kimya dersinde aynı sırayı paylaştık... Bu herhangi bir çağrışım yapıyor mu?"

"O sen misin?" Gözleri buna inanıp inanmayacağından emin değilmiş gibi yüzümde gezindi.

"Evet, o benim!" Soğukkanlılığımı kaybediyordum artık çünkü o gün için çok büyük planlarım vardı ve bu somurtkan çocuk benim mükemmel Sevgililer Günü'mü gerçekleştirmeme engel oluyordu.

Ayrıca beni hatırlamamak mı? Bu nasıl bir... saçmalıktı? "Sigortan var, değil mi?" dedi.

Arka tarafı eski hâlinden daha kötü görünmeyen eski kırmızı kamyonetine bakarak, "İnanılmaz," diye mırıldandım. "Herhangi bir hasar varmış gibi görünmüyor. En azından bu açıdan."

"Sigorta bilgileri, lütfen." Avucunu uzatıp bekledi. Üstün sürücü tavrından dolayı onu zorlamak istedim ama benden daha uzundu ve kolay kolay yerinden kıpırdamayacak gibi duran geniş omuzları vardı.

Ben de bunun yerine minibüsün içine uzandım. Torpidoyu açıp minibüsü aldığım gün yaptığım küçük dosyayı çıkarmadan önce koltuktan sırt çantamı kaptım. Sarı ile bölünmüş kısmı -*kaza durumunda* bölümünü- açtım ve sigorta kartını koruyucu kılıfından çıkardım.

Aldı ve gözlerini kıstı. "Onu bir defterde mi tutuyorsun?"

"Bu bir defter değil, acil durum dosyası."

"Eee, fark ne?"

"Her şeyi muhafaza etme ve düzenlemenin bir yolu."

"Her şey?" Dosyaya baktı. "İçinde başka ne var ki?"

"Tamircilerin, çekici şirketlerinin, ilk yardım talimatlarının listesi." Gözlerimi devirdim. "Devam etmemi gerçekten istiyor musun?"

Nick beş saniye kadar bana baktı, ardından telefonunu çıkarıp sigorta kartının fotoğrafını çekerken, *Kahretsin, hayır* gibi bir şeyler mırıldandı. Sonra minibüsümden dumanlar çıkmaya başlayınca polisi aramakta ısrar etti. Arabanın sürülebilir olduğu konusunda onu ikna etmeye çalıştım -okula gidip şiirimi dinlemem gerekiyordu, kahretsin- ama tam o sırada motor alev aldı ve söndürmek için itfaiyenin gelmesi gerekti.

Off, babam beni öldürecekti.

Sonra da annem, geriye hiçbir şey kalmayana dek cesedimi parçalara ayıracaktı.

Ve ilk aşama gerçekleşince, Josh'ın şiirini dinlemeye vaktim olmayacaktı.

"İşte." Nick kamyonundan çıkıp bir ceket uzattı. "Kıyafetine uymadığını biliyorum ama sıcak tutar."

Bu felaketten onu sorumlu tuttuğum için teklifine hayır demek istedim ama içim ürperiyordu. Klasik pembe Ralph Lauren oxford elbisem bir ceket ile örtülemeyecek kadar güzeldi ama bu, ben soğukta dikilip aracımın şenlik ateşine dönüşmesini izlemeden önceydi.

Neredeyse dizlerime kadar gelen asker yeşili ceketi giyerken, "Teşekkürler," dedim.

Nick kollarını kavuşturmuş, hurdayı temizleyen acil durum müdahale ekiplerinin olduğu yeri inceliyordu. "En azından araban zaten bir külüstürdü."

"Sanırım 'klasik' demek istedin." Her ne kadar sevimsiz minibüsümden nefret etsem de Nick'in tavrında -ve beni tanımadığı gerçeğinde- onunla tartışmak istememe neden olan bir şey vardı.

Kollarını kavuşturup, "İyi mi böyle?" dedi.

Sahte bir şekilde gülümseyip dişlerimi sıkarak, "Harika," dedim.

Telefonuma baktım. Bildirim yok. Ebeveynlerimi aramaya çalıştığımda ikisi de cevap vermedi, bu zaten pek şaşırtıcı da değildi. Umutsuzca Josh'a mesaj atmak istedim ama yapmam gereken son şey Nick'e, ona çarptığımda başka bir şeyle uğraşıyor olabileceğimi hatırlatmaktı.

İtfaiyecilerin hemen ardından polis memuru geldi ve muhtemelen beni kusurlu gösteren tutanağı yazarken nispeten nazikti.

Of.

Çekici, kamyonetimle birlikte gözden kaybolurken Nick bana baktı. "Seni de götürmemi ister misin? Yani, sonuçta aynı yere gidiyoruz ve sen de *böyle* giyinmişsin."

Çıplak bacaklarıma ve kahverengi deri botlarıma baktım, o sırada takırdamasınlar diye dişlerimi sıkıyordum. "Böyle derken?"

"Gülünç."

"*Hey.*"

Aslında surat ifademe güldü. "Moda seçimine laf söylemiyorum... çok, hımm, şey, *polo oyuncularının kız arkadaşlarına* benziyorsun, endişelenme. Sadece çıplak bacaklarından ve havanın eksi altı derece olduğundan bahsediyorum. Götüreyim mi? Ne dersin?"

Yutkundum ve donmuş burnumu ceketin yakasına gömdüm. Soğuk ve motor yağı kokuyordu. "Hımm, tamam. Sanırım."

"*Teşekkür ederim* mi demek istedin?"

Bu aslında beni biraz gülümsetti. "Çok teşekkür ederim, harika kurtarıcım."

"Bu daha doğru oldu sanki."

Kamyonetine binip ağır kapıyı çarptım ve emniyet kemerimi taktım. Arabanın dörtlülerini kapatıp okula doğru yola koyulacağı sırada hoparlörlerden güçlü bir gürültü çıktı. O antika müzik sisteminden sesi duyulan öfkeli grup her ne ise korkunçtu ve çok gürültülüydü.

"Ne bu?" Saçma müziğin sesini kıstım ve donmuş parmaklarımı sıcak hava üfleyen havalandırma deliklerinin önünde tuttum.

"Müzikten bahsediyorsan, Metallica. Nasıl bilmezsin?"

"Şey, zevk sahibi biri olduğum ve yüz yaşında olmadığım için olabilir mi?"

Bu, dudaklarının bir sırıtışla kaymasına neden oldu. "O zaman senin araba kullanırken dinlediğin müzikler nelerdir, laboratuvar ortağım?"

Şu anda Fleetwood Mac'in *Romours* albümüne bayılıyordum ama omuz silkip, "Aslında radyo dinliyorum," dedim.

"Seni zavallı, kaliteli müziğe aç kız."

"Bu örnekte, anlaşılmaz havlamalara aç kız daha doğru olurdu."

"Sadece dinle." Müziği tekrar açtı ve bana gülümsedi. "Öfkeleri iyi geliyor, değil mi? Hisset, Bunson Burner, içine çek."

"Böyle iyiyim." *Bunson Burner*. Başımı iki yana salladım ama Metallica'nın böğürerek söylediği "Blackened" sözleri kamyonetin her yanına dağılırken gülümsememe hâkim olamadım. "Ben sadece kendi öfkemi içime çekeceğim, teşekkürler."

Bir dakika sonra müziği tekrar kıstı ve okula yaklaşınca sinyal verdi. Vites kolu direksiyonun yanındaydı, dönüş için kamyoneti ikinci vitese aldı. "Bu kamyonet direksiyondan üç vitesli mi?" diye sorduğumda, sanırım sesim biraz fazla heyecanlı çıktı.

Kaşlarını çattı. "Sen direksiyondan üç vitesli araçları nereden biliyorsun?"

Kendimi biraz havalı hissederek kollarımı kavuşturdum. "Ben birçok şey biliyorum."

Dudağında pis bir sırıtış belirdi. "Eh, bunu bilmek kesinlikle güzel."

Flört ettiğimi mi düşünmüştü? "*Öyle* demek istemedim."

Derin ve gürlercesine bir *ha-ha-ha* kahkahası attı.

Yanaklarım yanarken, "Babamın da böyle bir arabası vardı. Neyse boş ver," dedim.

Öğrenci park yerine doğru sürdü kamyonetini. "Sana o arabayı kullanmayı da öğretti mi?"

"Ne?" Eğilip sırt çantamdan dudak parlatıcımı çıkardım.

"Dikey standart şanzımanlı araba. Baban sana onu kullanmayı da öğretti mi?"

"Hayır." Gölgeliği indirdim ve parlatıcıyı dudağımda gezdirirken, babamın bana kullanmayı öğretmeye söz verdiği ama sonunda işiyle ve ikizlerle çok meşgul olduğu için sözünü tutamadığı zamanları hatırladım.

"Utanç verici." İlk sıranın sonuna dönerken kamyonetinin arka tarafı savruldu. "Herkes manuel vites kullanmayı bilmeli."

Evet, bilmeliler. Gölgeliği tekrar yukarı kaldırdım ve babamın, her zaman bitirdiğinde bana vereceğini söylediği onlarca yıllık proje arabası olan Porsche'sindeki düz vitesi gözümün önüne getirdim.

Üç yıl önce bitirmişti projeyi.

"Bu arada, annenle babana arabanın yandığını söyledin mi?" Sanki mesaj atmamı bekliyormuş gibi telefonuma yandan bir bakış attı.

Pencereden dışarı baktım. Ebeveynlerimden ikisinin de geri aramamış olması bir bakıma iyiydi çünkü içine düşmek üzere olduğum büyük derdi erteliyordu. Fakat aynı zamanda, okulda olmam gerekirken onları neden aradığım konusunda endişe duymamaları da biraz canımı sıkmıştı. Tüm bu karmaşık duyguları açıklamak yerine cevap verdim. "Hayır, sürpriz olsun diye saklayayım dedim."

"İyi karar." Karın içinde ilerledi. Ben de kendime bugünün hâlâ Sevgililer Günü olduğunu hatırlattım. Arabamı kaybetmiş olabilirdim, kısa süre içinde ebeveynlerim tarafından yok edilecek de olabilirdim ama birkaç dakika sonra Josh ile birlikte olacaktım. Bana şiir okuyup hediyemi verecekti, o sihirli iki kelimeyi söyleyecektim ve geri kalan her şey eriyip gidecekti.

Nick arabayı durdurup motoru kapatırken, kapıyı açtım ve, "Pekâlâ," dedim, "Güzel bir Sevgililer Günü dilerim."

Arabadan inip kapıyı hızla çarparken, ona mutlu bir hadım edilme dilemişim gibi dişlerini sıkarak, "Siktir et," dedi Nick. "Bu günden nefret ediyorum."

Kamyonetten inip ceketini çıkardım ve yanıma geldiğinde ceketi ona uzattım. "Peki, o hâlde, günün bir şekilde geçsin, ne diyebilirim ki."

"Tabii," dedi, ceketi aracın arkasına fırlatırken.

"Teşekkürler."

İTİRAF #2

Bir keresinde annemle babam otelde uyuyakaldıkları ve ben Belle'i görmek için Disneyland'e kapıda kuyruk oluşmadan gitmek istediğim için otelin yangın alarmını çalıştırmıştım.

"Emilie, burada idareye gitmen gerektiğini söyleyen bir not var." İkinci dersteki öğretmenim Bay Steward, yüzünün önünde bir idare sevk kâğıdı sallıyordu.

"Ah." Okumam gereken kitabı bırakıp ayağa kalktım ve yerden çantamı aldım. Oldukça yoğun bir sevişme sahnesinin ortasındaydım ve yakalanmışım gibi yanaklarım anında ısındı.

"Aaah... Emmie'nin başı belada."

Josh'ın en yakın arkadaşı Noah'ya gülümsedim. Noah, ben Josh'la çıkmaya başlayana kadar benimle tek kelime bile konuşmamış bir tenisçiydi. Nick ve ben okula tam ilk dersin başladığı anda girdiğimiz için Josh'ı görmeyi kaçırmıştım. Şu ana dek, bugün olması gerektiği gibi gitmemişti.

Kitabımı çantama tıkıştırıp idare kâğıdımı aldım ve sınıftan çıkarken, "Beni bilirsin," dedim Noah'ya. Boş koridorda yürürken Nick Stark'ın büyük beden ceketini özledim. Ceketi otoparkta ona geri verdiğimden beri donuyordum. Josh'ın dolabında bu kadar faydalı bir şeyin olmayacağını biliyordum. Hafif

dokumalı lacivert hırkası o kadar sıcak tutmasa da o kadar üşüyordum ki muhtemelen onu almak için Josh'ın dolabına uğrayacaktım.

Telefonuma baktım ama aldığım tek mesaj iş yerindeki berbat patronumdan gelmişti ve beni önceden planlamadığım zamanlarda işe gelmeye ikna etmeye çalışıyordu.

Sevgililer Günü'nde olmaz, bayım. Ya da kafamın içinde ona taktığım ismiyle: *Bay Kokannefes.*

Bu kulağa kaba geliyordu ama gerçekten berbattı. Dinlenme odasında tırnaklarını kesmesiyle ve evli olduğu hâlde çalışırken Tinder'da gezinmesiyle tanınıyordu, ayrıca "kişisel alan" terimini hiç duymamıştı. Yoksa onun nefesi hakkında böyle çok şeyi başka nasıl bilebilirdim ki?

Telefonu elbisemin cebine koydum ve neden idare ofisine çağrıldığımı merak ettim ama endişelenmedim. Geçen hafta Alice P. Hardy Gazetecilik Okulu Bursu'nu kazandığım konusunda bilgilendirilmiştim, dolayısıyla muhtemelen bununla ilgili çağrılmıştım.

Yine de bunun için kendimi çimdiklemem gerekmişti. Chicago'da bir apartman dairesinde kalıp, bir aylık süre boyunca diğer elli lise öğrencisiyle birlikte çalışacağım prestijli bir gazetecilik yaz programına kabul edilmekle kalmamış, aynı zamanda bunun için yüzde yüz burs kazanmıştım.

İş için çok heyecanlıydım ama üniversite başvurularımda bunun ne kadar iyi görüneceği konusunda daha da heyecanlıydım. Arkadaşlarımın çoğu henüz bunu umursamıyordu ama ben ne pahasına olursa olsun üniversiteye gireceğimden emin olacaktım.

Okul sekreteri Bayan Svoboda gülümseyerek, "Merhaba, Emilie," dedi ve bana danışman öğretmenin odasına gitmemi işaret etti. "Bay Kessler'ın odasına gidebilirsin, seni bekliyor."

"Teşekkürler." Geri dönüp danışman öğretmenin yarı açık kapısını çalmak üzere elimi kaldırmıştım ki, "Evet, işte burada. İçeri gel, Emilie," dedi.

Odasına girdim ve burs için benimle görüşme yapan kadını gördüm. Bir sandalyede oturuyordu, elinde bir fincan kahve vardı ve benimle sıkı bir göz teması kurmuştu.

"Ah, merhaba." Onu görmeyi beklemiyordum ama çabucak toparlandım ve tokalaşmak üzere içeri girdim. "Sizi yeniden görmek ne güzel."

Kadın -Bayan Bowen- beceriksizce elime uzandı ve elini sıkmamın sarsıntısı karşısında şoke oldu. "Seni görmek de güzel ama keşke daha iyi şartlar altında görüşseydik."

Bu uyarıya rağmen tam olarak *kötü* bir şey beklemiyordum. Bir referansa daha ihtiyacım olduğunu veya benden bir vesikalık almalarının zorunlu olduğunu söylemesini bekliyordum.

Köşedeki sandalyenin ucuna iliştim. "Evet?"

"Ne yazık ki burs başvurularının puanlamasında bir hata olmuş. Bazı sayıların yanlış toplandığı dikkatimizi çekti."

Kalp atışlarım hızlandı. "Yani bu ne demek oluyor?"

"Bu, aslında burs kazanamadın demek oluyor."

Klişe olacak ama yüzümden kanım çekiliyormuş gibi hissettim. Yani gerçekten *hissettim*. Gözlerimin önünde parıldayan yıldızlar gördüm ve sözlerinin anlamını iyice kavradığımda kulaklarım uğuldamaya başladı.

Yaz için uzak bir yere gitmek yok.

Üniversite başvurularımda yazabileceğim prestijli bir program yok.

Josh prestijli bir yaz programına katılırken, ben burada kalacağım.

Northwestern yok.

"Emilie?" Bay Kessler gözlerini kıstı, bayılacağımdan korkuyormuş gibi görünüyordu. *Güya*. O anda yapmak istediğim yüzlerce şey vardı -çoğu da şiddet içerikliydi- ama bayılmak bunlardan biri değildi.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve kibarca gülümsemeye çalıştım. "Yani bu, son ve onaylanmış puanlama mı?"

Bayan Bowen dudaklarını büküp başıyla onayladı. "Çok ama çok üzgünüz."

"Yani." Omuz silkip gülümsedim. "Ne yapabiliriz, değil mi? Olur böyle şeyler. Bu fırsatı takdir ediyorum."

Kadın, çıldırmadığıma inanamıyormuş gibi başını yana eğdi. *İnanın bana, hanımefendi, çıldırmanın hiçbir şeyi değiştirmediğini öğrendim.* "Ne kadar özür dilesem az, Emilie," diye ekledi.

"Anladım." Boğazımı temizleyip ayağa kalktım. "Bana bildirdiğiniz için teşekkür ederim."

Başımı dik tutarak odadan çıktım ve doğrudan tuvalete gittim. Ağlamaktan nefret ediyordum ama göğüs kafesimin tam üstüne oturmuş ve bir dakika ayırmazsam beni devirmekle tehdit eden devasa bir yıkım topu vardı içimde.

Anneme ve babama mesaj attım ama ikisi de cevap vermedi.

Tamamen giyinik bir şekilde tuvalette oturup ağlamak çok onursuzcaydı ama bu tam bir darbeydi. Uğruna çalıştığım her şey az önce elimden alınmış olabilirdi.

Çünkü annem ve babam boşanmalarının ardından üniversite konusu ilk gündeme geldiğinde, okula gitmeyi planlıyorsam burs bulmam gerekeceği konusunda çok netlerdi. Evliliklerinin sona ermesi, görünüşe göre avukat ücretleri falan derken birikimlerini mahvetmişti. Bu da demek oluyordu ki eğitimim için ayrılan hiçbir şey yoktu.

Ben de bunu ciddiye alarak kendimi eğitimde mükemmelliğe adadım. O kader konuşmasından bu yana, derslerimden hep A almış, kendimi okul gazetesinde yazmaya vermiş ve ilk seferinde emsal bir puan aldığım hâlde beş kez ACT sınavına girmiştim.

Sonuç olarak her küçük nokta önemliydi.

Ama ebeveynlerim karşılamadığı sürece Northwestern -hayalimdeki okul- gibi bir yere girmek için mükemmelliğe ihtiyacım vardı. Mükemmel ders dışı programlar, tavsiye mektupları, bol bol gönüllü çalışma saatleri. Her şeye ihtiyacım vardı.

Ve bunlar olsa bile hâlâ yetersiz kalabilirdim.

Kendime itiraf etmekten hoşlanmadığım bir diğer şey de Josh'ın beni yenmesini istememdi. Not ortalamamız aynıydı -ikimizinki de 4,4'tü- ve onun öne geçmesi beni rahatsız ediyordu. Öne geçtiğinde yüzünde oluşan kendini beğenmiş ifadeye katlanamıyordum ve Josh benden daha iyi olduğunda üzerime çöken duygu şefkat değildi.

Gözlerimi silip ayağa kalkmadan önce duygularımı kontrol etmek için birkaç dakika daha bekledim. Sevgililer Günü'ydü, lanet olsun. Bugünün her muhteşem dakikasının tadını çıkaracak ve yarına kadar gerisini düşünmeyecektim.

Yapılacaklar listemde kırmızıyla yazılmış iki şey kalmıştı: hediyeleşmek ve o iki büyük kelimeyi söylemek. Kendimi o iki maddenin kutucuğunu işaretlemeye ve gerisini unutmaya adayacaktım.

İTİRAF #3

Kusursuz bir sahte kimliğim var.

Ders arasında, erkek arkadaşımı görüp görmediğini sormak için Josh'ın arkadaşı Blake'in dolabına uğradım. Sevgililer Günü olmasına rağmen henüz Josh ile direkt iletişim kuramamıştım ve umutsuzca onun yüzünü görmeye ihtiyacım vardı. Bir araya gelmezsek planladığım mükemmel günü yaşamamızın hiçbir yolu yoktu.

Blake duvara yaslanmış mesaj yazarken, "Josh'ı gördün mü?" diye sordum ona. Josh genelde ders aralarında ortak alanlarda takılırdı ama onu hiçbir yerde görmemiştim.

"Hayır." Başımın üzerinden bakıyordu, her zamanki gibi beni görmemişe benziyordu. Blake'in benden nefret edip etmediğini veya onu korkutup korkutmadığımı hiç anlamıyordum ve bu, kafamın karışmasına neden oluyordu. Chris insanların beni sevmelerine ihtiyaç duyma konusunda ciddi sorunlarım olduğunu söyleyip dururdu ve Blake'in karşısında olduğum zamanlar dışında her zaman Chris'in haksız olduğunu düşünürdüm.

"Nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim yok," dedi.

"Ah, peki, teşekkürler." Sadece var olduğum için kendimi aptal hissederek arkamı döndüm. Blake, insana böyle hissettiren çocuklardan biriydi.

Josh'la matematik laboratuvarına asistan seçildiğimizde tanışmıştım. Danışman öğretmenin odasına tam olarak aynı anda gitmiştik ve gülümseyerek kapıyı benim için tuttuğunda neredeyse dilimi yutacaktım. Onun tanıyordum ama zaten kim tanımazdı ki?

Josh, eğitimde mükemmellik topluluğunun örnek çocuğuydu.

Adı Timothee şeklinde iki E harfi ile yazılan şu etkileyici aktöre tıpatıp benzemekle kalmıyordu, öyle bir hayatı da vardı. Münazara, öğrenci kulüpleri, sahte duruşma... bu faaliyetlerin hepsine *katılmakla* kalmıyordu, hepsinde en iyisiydi.

Ve bunu biliyordu.

Josh, sınıftaki herkesten daha fazlasını bildiğinden tamamen emin olan birinin özgüvenine sahipti. Gündelik önemsiz şeyleri tartışırken gelişigüzel bir şekilde Shakespeare ve Steinbeck'e atıfta bulunur, ders aralarında sık sık boş sınıflarda öğretmenlerle sohbet ederken görülür ve şık deri aksesuarlarına kadar şimdiden bir üniversite profesörü gibi giyinirdi.

Beni büyüleyen gülümsemesi olmuştu ama ona âşık olmamı sağlayan, *Titus Andronicus*'u derinlemesine analiz etme yeteneğiydi. Çoğu kişi en sevdiğim (ve en acımasız) Shakespeare oyununu okumamıştı bile ama o oyun Josh'ın da en sevdiğiydi. Tam yirmi dakika boyunca Titus, Tamorah ve ataerkil Roma'nın cehennemsi atmosferi hakkında şakalaşmıştık ve o benim için o kadar mükemmeldi ki ben de onun peşine düştüm. Gülümsedim ve okuldan sonra Starbucks'ta benimle ders çalışmak isteyip istemeyeceğini sordum.

Bunu gerçekleştirmek için iş yerime hasta olduğumu söylemek zorunda kalsam da buna değeceğini biliyordum. Çünkü Josh benim için her açıdan mükemmel biriydi.

Dolabıma doğru ilerlerken aklıma bir fikir geldi. Josh'ın hediyesini arabasının ön koltuğuna bıraksam nasıl olurdu? Bay Carson genellikle onun bir sonraki derste çalışma salonundan çıkıp kahve içmeye gitmesine izin verirdi. Böylece orada olmayacağım için Josh hediyeyi açarken orada durup öylece dikilmek zorunda kalmayacaktım. Ve Josh ona aldığım harika hediyeyi görünce beni bulmak ve aldığı hediyeyi bana vermek için acele edecekti.

Yan kapıdan gizlice çıkıp babasıyla birlikte restore ettiği ve her şeyden çok sevdiği iki kişilik 1959 model MG arabasına yöneldim. Fakat kaputun süslemesine dokunacak kadar yaklaştığımda gördüğüm şey...

Ne? Gözlerimi kısarak parlak şubat güneşinde arabanın ön camından içeri baktım. Josh arabasındaydı ve sürücü koltuğunda oturuyordu. Ama yalnız değildi.

Yolcu koltuğundaki birine bakıyordu. Penceredeki yansımadan görebildiğim tek şey yanındaki kişinin uzun sarı saçlarıydı. Bu, benden önce çıktığı şaşırtıcı derecede güzel bir kız olan Macy Goldman'ın tanımlayıcı özelliğiydi. O sırada motor çalıştı ve orada durmuş bakan beni kelimenin tam anlamıyla zıplattı.

Kendime onların sadece arkadaş olduklarını söylediğim hâlde midemde bir bulantı oluştu. Josh kahve içmeye gidiyordu, muhtemelen kız da kahve istemişti ve kahveleri getirmesine yardımcı olmak için yanında gidiyordu.

Tam o an pencereye gidip camı tıklatmak üzereydim. Elimde kutuyla, parlak kırmızı kalpli hediye kâğıdına sarılmış o kutuyla, orada duruyordum ki kız ona doğru eğilip ellerini yüzüne götürdü.

Donup kalmış bir hâlde, yanaklarını avucunun içine alıp onu öpmesini izledim. O an devam ederken nefesim göğsümde durdu... *Onu it, onu it, lütfen, Josh...* ve sonra.

Sonra.

Ben dondurucu soğuk park yerinde Josh'ın hediyesi ellerimde duruyorken, o da Macy'nin öpücüğüne karşılık verdi.

"HAYIR!"

Kafaları aniden birbirlerinden uzaklaşıp ikisi de bana bakana dek bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim. Josh hemen kapısını açtı ama ben orada kalıp konuşacak değildim. Arkamı döndüm ve okul binasına yöneldim.

"Em, bekle!"

Ayak seslerini duyabiliyordum, ardından kolumu tuttu ve beni durdurdu. Beni kendine döndürdüğü sırada gözyaşlarıma hâkim oldum ve, *"Ne var?"* demeyi başardım.

Josh elini saçlarından geçirdi, kafası karışmış görünüyordu. *"O beni* öptü, Em!" Hızlıca konuşurken, nefesi yüzünün önünde buharlaşıyordu. "Korkunç göründüğünden eminim ama hayatım üzerine yemin ederim. *O beni* öptü."

Onun da gözlerinde yaşlar vardı. Bu yüzden ağzının ortasına bir yumruk indirmek istedim. Ona onu sevdiğimi söyleyecektim ama şimdi, dudaklarında *başka bir kızın* dudak parlatıcısının izi vardı.

"Bana inanmalısın, Em."

Dişlerimi sıkarak, "Benden uzak dur," dedim ve arkamı dönüp onu otoparkta yalnız bıraktım.

İTİRAF #4

Bir keresinde, sırf ne olacağını merak ettiğim için komşunun çalışan vantilatörüne bir sineklik soktum. Parçalandı.

Kusmak üzereymiş gibi yaptıktan sonra -ağzımı kapatıp tuvalete koşarak- hemşireyi eve gitmem için izin belgesi imzalamaya ikna edebildim.

Çıkış iznimi aldıktan sonra artık bir arabamın olmadığını hatırladım.

Her şeyin üstüne bir de eve yürümek zorundaydım. Dışarısı eksi yedi dereceydi ve yerlerde kar vardı, yani bilek hizası bot ve gömlek elbiseyle kar yağışının altında yürüyecektim.

Nick Stark haklıydı. Gülünç giyinmiştim.

İzin kâğıdını sırt çantama tıkıştırdım ve tam binadan çıkmak üzereyken birinin, "Emilie!" diye seslendiğini duydum.

Arkamı dönünce bana doğru yürüyen Macy Goldman'ı gördüm. Onu görmezden gelmek veya saçlarını çekmek istiyordum ama çarpık bir yanım onun söyleyeceklerini duymaya can atıyordu.

"Dinle." Nefes nefese yanıma koştu. "Josh'ın yalan söylemediğini bilmeni istiyorum. Kahve alacaktık, arabasında havadan

sudan konuşuyorduk ve eğilip onu öpen bendim. Aramızda bir şey yok."

Onu dinlediğime pişman oldum çünkü yakından, uzaktan olduğundan daha güzeldi.

"Tüm hata bende," dedi. "O yanlış bir şey yapmadı."

"İyi." Bana gergin bir ifadeyle bakarken şaşırtıcı bir şekilde uyuşmuş hissettim. "O hâlde ondan hâlâ hoşlanıyorsun?"

Bu Macy'nin çok rahatsız görünmesine neden oldu. Dudaklarını birbirine bastırdı. "Şey, yani..."

"Unut gitsin." Başımı iki yana salladım, aniden her şeye karşı bitkinlik hissetmiştim. "Sorun değil."

"Evet, öyle, çünkü Josh..."

"Şu anda seninle konuşamam." Arkamı döndüm ve binadan çıktım.

Ebeveynlerimin aşkından daha iyi, daha dayanıklı inşa edilmiş bir aşk istemiştim. Bu, annem Eros heykelinin kafasını kırıp babama fırlatınca komşuların polisi aramasıyla bitmeyecekti. Ama şimdi, kalbimin o korkunç gündeki kadar kırıldığını hissediyordum.

Kış rüzgârı yüzüme çarparken, dağılmamaya çalışarak eve doğru yürümeye koyuldum. Tanrı'ya şükür ki babamın evi hemen aşağı taraftaydı; yol biraz daha uzun ve hava da biraz daha dondurucu olsa, Sevgililer Günü'ne bir sürpriz daha ekleyebilirdim.

Telefonum titredi. Arayanın yine patronum olduğunu görünce çığlık atmak istedim. Ona kimse yardım etmezken *her zaman* ben yardım ederdim, bu yüzden de hayır diyemeyeceğimi bildiği için *her zaman* beni arardı. Cevap vermedim ve telefonu cebime koydum.

Sonunda eve vardığımda babamın arabasını garaj yolunda görünce şaşırdım. Genellikle günün bu saatlerinde işte olurdu.

Ön kapıyı açıp oturma odasına girdim. "Selam? Baba?"

Çalışma odasından baktı. "Hey, bücür, neden geldin?"

"Hımm. Hastalandım."

"İyi misin?"

Hiç iyi olmasam da başımla onayladım. Benim için her şeyin yolunda gitmesi gereken bir gündü. Bir kez olsun ailemin ikiye ayrılmasının yıl dönümünü hüzünle anmak yerine heyecanı hissetmem ve o cümleyi söylemem gerekiyordu. Ödevimi yapmış, mükemmel erkeği bulmuş ve bugünü aşka ayırmıştım.

Ne var ki şimdi günü o iki kelimeyi söylemeden veya duymadan bitirecekmişim gibi görünüyordu. Muhtemelen günü bir yığın Snickers ambalajının altına gömülmüş bir karın ağrısıyla bitirecektim.

Belki de ajandamı almam ve bunu da yapılacaklar listeme eklemem gerekiyordu.

"Aslında burada olmana sevindim çünkü oğlanlar gelmeden seninle bir şey konuşmak istiyorum."

"Tamam?"

"Otur." Çalışma odasına girmemi işaret etti ve içeri girdiğimde kendini iki kişilik koltuğa atıp hafifçe yanına vurdu. "Bunu nasıl söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum."

Bir insan günde kaç kez bu cümleyi duyabilir?

"Söyle gitsin." Yanına çöküp gözlerimi kapattım ve Josh'ın o kızı öptüğü anı düşündüm. Macy Goldman'ı. "Ne kadar kötü olabilir ki?"

Nefes verdi. "Bir terfi teklifi aldım ama bunun için Houston'a taşınmamız gerekiyor."

Gözlerim büyüdü. "Teksas mı?"

"Evet, Teksas."

"Ah. Vay be." Teksas, Omaha'dan yaklaşık on beş saat uzaklıktaydı. Ben başka bir şey söyleyemeden o devam etti.

"İyice düşünüp taşındıktan sonra işi kabul etmeye karar verdim."

Sözleri mideme inen bir yumruk gibiydi. Velayetimin yarısı ondaydı ama o ülkenin diğer ucundayken nasıl olacaktı bu? Titrek bir nefes alıp, "Öyle mi?" dedim.

"Evet." Bu haberden duyduğu heyecanla, sanki benim onun vahşi coşkusunu paylaşacağımdan hiç endişe duymuyormuş gibi geniş ve içten bir gülümsemeyle bakıyordu bana. "Bu harika bir fırsat, ayrıca biliyorsun ki Lisa'nın bütün ailesi Galveston'da, çocukların büyükanne ve büyükbabalarına daha yakın olmaları iyi olur. Sen de yakında üniversiteye gideceksin, bu yüzden bu karar seni çok fazla etkilemeyecek."

"Bir buçuk yıl sonra. Üniversiteye bir buçuk yıl sonra gideceğim." Boğazımı temizledim. "Ne zaman taşınacaksınız?"

"Önümüzdeki ay. Ama bu konuyu annenle konuştuk ve ikimiz de artık on altı yaşında olduğun için ne yapmak istediğine kendin karar verecek yaşta olduğunu düşünüyoruz."

Başım dönüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, gelecek yıl mezun olacağına göre, eminim ki taşınıp yeni bir okula başlamak istemezsin. Bunu tartıştık ve kavga etmeden -biliyorum bu şaşırtıcı, değil mi?- eğer istediğin kalmaksa, üniversiteye gidene kadar burada annenle kalabileceğine karar verdik."

"Diğer seçeneğim nedir?"

Bu sorum onu şaşırtmış gibiydi, muhtemelen bunun nedeni Josh'a, arkadaşlarıma ve okuluma ne kadar düşkün olduğumu bilmesiydi. "Pekâlâ," diye başladı söze ve elini başının üzerinde gezdirerek, "kesinlikle bizimle güneye taşınabilirsin. Sadece bunu tercih etmeyeceğini varsaymıştım."

Hızla gözlerimi kırpıştırdım. Biraz boğuluyor gibiydim, sanki dalgalar burnumun üzerinden geçiyor ve nefes almamı engelliyor gibiydi. Babam ve mükemmel yeni ailesi Teksas'a taşınıyordu. Ve babam beni geride bırakmaktan hiç çekinmiyordu.

Ben olmadan ülkenin diğer ucuna taşınmayı nasıl düşünebilirdi ki? Savunmasında, ebeveynlerimle aramdaki dinamikler o

kadar işlevsizdi ki muhtemelen benim için ne kadar önemli olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

Ben hep "iyi" bir çocuk olmuştum, ebeveynlerinin kaygı duymasına gerek olmayan türden bir çocuk. Ödevlerim her zaman tam olurdu, asla ters bir karşılık vermezdim; kurallara her zaman uyardım ve herkesin isteklerini mutlu bir şekilde yerine getirirdim. Normal bir çekirdek ailede bu tür şeyler ebeveynleri gururlandırırdı, değil mi?

Ama benimki gibi bir ailede bunlar beni unutulabilir biri yapıyordu.

Boşanma sonrası babamın yeni bir evi, yeni bir karısı ve iki tane pırıl pırıl küçük çocuğu vardı; doludan daha dolu bir hayat. Annemin ise boşandıktan sonra yeni bir evi, yeni bir kocası, bebek gibi davrandığı bir köpeği ve gerçek bir insan yavrusundan daha fazla zaman alan parlak, yeni bir kariyeri vardı. Böylece talihsiz önceki evliliğin bir artığı olarak bana, evler arasında mekik dokumak ve mahkemenin belirlediği günlerde ortaya çıkarak bir şekilde varlığımla onları şaşırtma rolünü oynamak düşüyordu.

İkisinden birinin yanına gittiğimde, evine gittiğim ebeveynimin kaç defa, *Ah, bugün babanın/annenin yanında olacağını sanıyordum*, dediğini duyduğumu saymıyorum bile. Ayrıca her seferinde biri, beni diğerinin götürdüğünü varsaydığı için kaç veli toplantısının ve diş doktoru randevusunun kaçırıldığını da sayamıyorum. Bir de ikisine de söylemeden büyükanneme gittiğim ve kimsenin nerede olduğumu sormak için aramadığı zamanlar vardı.

O kadar iyiydim ki ebeveynlerimin benim için endişelenmelerine gerek yoktu. Onlar da endişelenmediler.

Hem de hiç.

Durumun ikisi için aynı olmadığını da söylemem gerek. Annem büyük İ harfi ile İşkolikti. Hep işteydi ve herhâlde bir ebeveyn olarak birincil rolünün, benim de aynı şekilde davranmamı

sağlamak olduğunu düşünüyordu. Diğer yandan babam komikti, sakindi ve sevimli yeni hayatıyla uğraşmadığı zamanlarda benim için tatlı bir şekilde endişeleniyordu. Birlikte olduğumuz zamanlarda daha önceki gibi sıkı sıkıya bağlı baba-kız ikilisiydik. Babama *bayılıyordum.*

Ama tam önünde durmazsam bazen beni unutuyordu.

Dikkatle bana bakıyor ve belli ki cevabımı bekliyordu. *Ufacık bir yanı onunla gitmemi istiyor muydu? Yoksa ufacık bir yanı onunla gitmememi mi istiyordu?* Omuz silktim ve gülümsemeye çalıştım. "Bunu biraz düşünmem gerekecek."

Onaylarcasına başını salladı ve konuyu kaza yaptığım arabama getirdi. Mesajımı öğle yemeğinde görmüştü ama gördüğünde artık beni araması için çok geçti. Trafikte dikkatli olmak ve takip mesafesini ayarlamakla ilgili vaazını dinledim ama tek düşünebildiğim, unutmamak için babamın her gün eve geldiğinde çıkardığı sesin kulağa nasıl geldiğini ezberlemek zorunda olacağımdı.

Tek düşünebildiğim, beni geride bırakmakla ilgili kesinlikle hiç tereddüdünün olmadığıydı. Beni boşandığı ve "birlikte yaşanması imkânsız" dediği kadınla bırakmakla.

Odama çıkıp büyükannemi aradım.

"Alooo?"

"Alo, büyükanne." Burnumu çektim ve her şeyi içimde tutmaya çalıştım.

Bir saniyeliğine kendimi bırakırsam, ağlamamı asla durduramayacakmışım gibi hissediyordum. "Ben, şey, yanına gelmem lazım. Gelip beni alabilir misin?"

"Okulda mısın?"

"Hayır." Pencereden dışarı baktım, güneşin bulutların arasında kaybolduğunu ve gökyüzünün sadece koyu gri olduğunu fark ettim. "Hemşire beni eve erken gönderdi. Babamın yanındayım."

Bir ses çıkardı. "Hasta mısın?"

Kollarımı kendime doladım. "Hayır. Josh'ı başka birini öperken gördüm, bu yüzden kusuyor numarası yaptım. Okuldan çıkmak zorundaydım."

"O küçük pislik ha. Geliyorum."

On iki dakika sonra büyükannem 69 model Mustang'iyle garaj yoluna girdi. Gelenin o olduğunu bakmadan biliyordum çünkü çok sevdiği antika arabası motorlu bir canavar gibi kükrüyordu. Merdivenlerden koşarak indim.

"Büyükanne Max'e gidiyorum."

Babam yüzüme baktı ve üzgün olduğumu anladı. "Ne zaman eve döneceksin?"

Sırt çantamı yerden aldım. "Geceyi orada geçirebileceğimi söyledi."

Lisa sıkkın bir şekilde mutfaktan çıktı. Eve geldiğini bile duymamıştım. "Ama tavuğu fırına daha yeni koymuştum."

"Hımm, teşekkürler. Yarın ısıtıp yerim."

Kaşlarını çatıp babama baktı, ben de o sırada kapıdan çıkıverdim.

İTİRAF #5

On dört yaşındayken, büyükannem bana arabasıyla drift atmayı öğretmişti.

"Çorba yirmi dakika içinde hazır olacak."

"Harika." Hüzne ve çorba kokusuna bulanmış hâlde, ezilmiş kadife kanepeye uzanmış televizyon izliyordum. "Teşekkürler."

Büyükannem odanın diğer ucundan el örgüsü bir battaniye getirip bacaklarımın üzerine örterken, "Biliyorsun, canım, senin değerin Josh'ın ya da başka herhangi bir çocuğun sandığından daha büyük," dedi.

"Biliyorum." Ama bilmiyordum. Josh için yeterli olmadığım gerçeği varken, büyükannemin nazik sözlerini dinlemek istemiyordum.

Okuldan çıktığımdan beri bana beş mesaj atmıştı:

Konuşabilir miyiz?

Çıktın mı?

Okuldan sonra dolabımın önünde buluşabilir miyiz, lütfen?

Şimdi kütüphaneye gideceğim ama ben yanlış bir şey yapmadım, Em. Bu hiç adil değil.

Kafam hiç iyi değil. Ara beni.

O kadar kırılmıştım ki sorularına yanıt olarak hangi kelimeleri ve cümleleri yazabileceğimi bilmiyordum. Her denememin -ve yaklaşık beş dakikada bir deniyordum- sonunda ağlıyor ve onun Macy'yi öpüşünü gözümün önüne getiriyordum.

Büyükannem ocağı kapatmak için mutfağa giderken, "Bazen neden ağzını açıp dilinin ucuna gelen şeyleri söylemediğini anlamıyorum," dedi. "Öfkeni serbest bıraktığını duyma ayrıcalığım var. Diğerlerinin de olmalı. Sen, iddia ettiğin gibi insanları memnun eden bir şebek değilsin. Bazı şehirleri öfkenle yakıp yıkman gerek!" Konuşması çorbayı öfkeyle karıştırmasıyla sonlandı.

"Ne yapmamı istiyorsun, büyükanne? Yükümü insanlara boşaltmamı mı?"

"Biraz, evet." Omzunun üzerinden bana baktı. "Başkalarını memnun etme konusunda bu kadar endişelenmeyi bırak."

"Ben bu konuda senin kadar iyi değilim." Büyükanne Max hiddetliydi ve kesinlikle hiçbir tartışmayı kaybetmezdi. "İnsanlara sadece istedikleri şeyleri söylemek daha kolay."

Dolaptan iki kâse alıp çorba doldurdu. "Ama bu seni içten içe kemirmiyor mu?"

Omuz silktim. İçim zaten paramparçaydı, neden böyle olduğu önemli değildi. Josh'ı düşündüm ve kalbimin gerçek anlamda vücudumda ağırlaştığını hissettim. Sonuçta o benim için doğru eşleşme değilse, ben aşk... veya başka herhangi bir şey hakkında ne biliyordum ki? Okuldan çıkalı saatler olmuştu ve bir bakış açısı bulmam gerektiğini hissettiğim hâlde kendimi bomboş hissediyordum.

Örtüyü kanepeye atıp masaya gittim, büyükannemin yanına otururken vermem gereken en yeni korkunç kararı düşündüm. Büyükannemle yüzlerce kez bu masaya oturmuştum. Gerçekten de onu bırakıp Teksas'a gidebilir miydim? Gitmeye karar

vermemin sorun olmayacağını söyledi ama gidebilir miydim? Büyükannem en iyi arkadaşlarımdan biriydi ve Teksas konusunu anlatmaya hazır olduğum tek kişiydi. Dul büyükannemin ben olmadan nasıl hayatta kalacağı konusunda endişelendiğimi söylemek isterdim ama aslında tam tersiydi.

Çorbasından bir kaşık aldı. "Karabiber!"

"Ne?"

Ocağın yanına gidip tencereyi karıştırdı.

"Karabiber koymayı unutmuşum. İçmeden önce kâsene karabiber at."

"Eminim ki..."

"Tembellik etme. Git porselen dolabından biberliği al ve çorbana baharat ekle."

Dolaba gidip tekir kedi şeklindeki biberliği aldım. "Karabiber koymanın o kadar büyük bir fark yaratacağından şüpheliyim."

"Sus ve ekle."

Biberliği kâseme doğru sallayıp oturdum ve kaşığımı ağzıma götürdüm. Ama büyükannemin lezzetini tatmak yerine, ağzım bir anda alev aldı. Hem de çok kötü bir şekilde.

"Ah!" Tüm vücuduma yayılan bir şok dalgası hissettim. Kaşığım yere düşerken, büyükannemin kâsemin yanına koyduğu süt bardağını aldım. Son damlasına kadar içtim ama ağzım hâlâ yanıyordu. Mutfak lavabosuna koşup dudaklarımı musluğun altına soktum, suyu açtım ve alabildiğim her ıslak, söndürücü damlayı emdim.

"Aman Tanrım, Emilie, ne oldu? Biberi fazla mı kaçırdın?"

Elimin tersiyle dudaklarımı sildim. Ağzım hâlâ alev alevdi ama neyse ki artık tükürüğüm dişlerimi yiyip bitirecekmiş gibi hissetmiyordum. "O biberliğin içinde ne olduğunu bilmiyorum, büyükanne. Ama karabiber değil. Ağzımın tadı hâlâ ateş gibi, üstelik çok az koydum."

"Ah." Büyükanne Max'in gözleri kısıldı. "Tekir kedi şeklindekini mi kullandın?"

"Üzerinde 'B' harfi vardı."

Gülümsemese de gözleri hafifçe parladı. "O iğrenç biberlik kayınvalidemin düğün hediyesiydi. Elli yıl önce verdiğinden beri dolapta duruyor. İçinde bir şey olduğundan bile haberim yoktu."

"Yani bana büyük büyükanne Leona'nın o biberliği aldığında içinde her ne varsa onu yediğimi mi söylüyorsun? Yarım asır önce?"

Bir kahkaha atıp öksürdü.

"Ya şu 'yenmeyen' silika kristali tanelerindense?"

Büyükannem masaya doğru yürüyüp eline biraz döktü. "Hayır." Elini kaldırıp kokladı. "Karabibere benziyor, sadece çok bayat bir karabiber."

"Elli yıllık karabiber. Harika." Ağzımın tadı çöp konteynerının dibi gibiydi. "Neyse. Ben yatağa gidiyorum."

"Ama saat daha yedi."

"Biliyorum ama bu kâbus gibi günde uyanık olduğum her dakika hayatım için bir tehlikeymiş gibi hissediyorum. Bu Sevgililer Günü şu ana kadar arabamı mahvetti, bursumu iptal etti, erkek arkadaşımı çaldı, babamı uzağa götürdü ve muhtemelen beni zehirledi. İşler daha kötüye gitmeden kitap okuyup uyuyacağım."

"İşlerin daha da kötüye gitmesi pek mümkün görünmüyor."

"Değil mi?" Çarşaf dolabına yürüdüm ve büyükannemin kalacağım zamanlar için daima temiz tuttuğu nevresim takımını aldım. "Yine de her ihtimale karşı tedbirli davranıyorum."

İTİRAF #6

İkinci sınıftan beri kütüphaneden aldığım tüm kitapların içinde bir yere baş harflerimi yazdım.

İKİNCİ SEVGİLER GÜNÜ

Telefonum saat altıda "Walking on Sunshine" çalmaya başladığında, karanlıkta telefonumu görmek için gözlerimi kırpıştırıp kısarak baktım. Altı mı? Sanki hiç uyumamış gibi hissediyordum. Daha yeni uykuya dalmış gibi...

Bekle, ne?

Ortaokulda tavanıma yapıştırdığım ve karanlıkta parlayan çıkartmalara baktım. Eve ne zaman gelmiştim? Örtüyü itip yataktan kalktım. Yatağımın üzerine serilmiş yatan Logan'ın ardına kadar açık olan küçük ağzına baktım. Önceki gece büyükannemde yattığımı hatırlıyordum ama onun evinden ne zaman geldiğimi hatırlayamıyordum.

Kendimden geçmiştim. Âdeta cehennemden çıkmış gibi gelen gün hayatımın her parçasını yutmuştu, bu yüzden büyükannemin beni eve getirdiğini hatırlamamış olmam pekâlâ mümkündü.

Tıpkı önceki gün olduğu gibi masamın üzerinde 14 Şubat tarihi açık olan ajandama baktım.

Yapılacaklar listesi – 14 Şubat

- ✓ Burs planlama klasörünü yeniden düzenle.
- ✓ Edebiyat sınavına çalış.
- ✓ Annene sigorta kartının bir kopyasını e-postayla idareye göndermesini hatırlat.
- ✓ Babana veli toplantısını hatırlat ve takvimine not aldığından emin ol.
- ✓ Staj için danışman öğretmene e-posta gönder.
- ✓ Josh ile hediyeleş.
- ✓ Josh'a "Seni seviyorum" de!!!!!!!!!!

Sevgililer Günü'ndeki her şey hızla gözlerimin önüne gelirken, gözlerimi kırpıştırdım. Josh ve Macy, yaz programı, babam... hayatımın her parçası bir günde yerle bir olmuştu.

Hemen sayfayı çevirdim ve yeni -ve daha berbat- bir yapılacaklar listesi hazırladım. Bir gün önceki maddelerin hiçbiri tamamlanmamıştı ve bu daha önce hiçbir zaman olmayan bir şeydi. Normalde tüm kutucuklara tik atma konusunda titiz davranırdım ama Sevgililer Günü'nün boktan gösterisi ajandamı tamamen unutmama neden olmuştu.

Yapılacaklar listesi – 15 Şubat

- ✓ Josh ile öpüşme hakkında konuş.
- ✓ Teksas'a taşınma konusunda kararını ver.
- ✓ Burs planlama klasörünü yeniden düzenle.
- ✓ Edebiyat sınavına çalış.
- ✓ Annene sigorta kartının bir kopyasını e-postayla idareye göndermesini hatırlat.
- ✓ Babana veli toplantısını hatırlat ve takvimine not aldığından emin ol.

Bornozumu alıp duş almak için banyoya gittim. Suyu açıp duşun altına girdim. Su boynumdan aşağıya akarken gözyaşlarım da istemsizce akmaya başladı.

"Em, işin bitiyor mu?"

Gerçekten mi? "Yeni girdim."

"Joel'un tuvalete girmesi gerekiyor." Lisa'nın sesi, yine ağzı kapıya dayanmış gibi geliyordu. "Kötü."

"Üst katta banyo var." Şampuanı elime sıktım. Hiç tartışma havasında değildim. Hele de dünden sonra.

"Baban orada."

Banyo süngerimle birini boğacaktım. "Sadece bu seferlik babamdan tuvaletten çıkmasını isteyebilir misin? Dün gece pek uyuyamadım ve gerçekten bu duşa ihtiyacım var."

"Babanın sabahları nasıl olduğunu biliyorsun."

Lanet. Olsun. "Bana iki dakika izin ver!" Duşun geri kalanında hızla hareket ettim, huysuz bir ihtiyar gibi dişlerimi sıkarak söylenip durdum ve şişeleri elimden geldiğince sert bir şekilde yere çarptım.

Odama döndüğümde önce saçlarımı kuruttum, sonra rahat bir pantolon ve tamamen somurtkanlık seçimi olan en sevdiğim Northwestern kapüşonlumu giydim. Kesinlikle sıfır insan etkileşimi istiyordum, bu yüzden mutfağa girerken kulaklığımı taktım. Biraz daha uykumu almadan şu Teksas meselesini tartışmam mümkün değildi.

Neyse ki mutfakta kimse yoktu, bu sayede okula gidince Rox'a geri vereceğime söz verdiğim Christina Lauren kitabının sonraki bölümünü okurken, elimden geldiğince hızlı bir şekilde ağzıma bir bar attım. Belki çabucak bitirirsem, başka birini daha görmek zorunda kalmazdım...

"Aman Tanrım, yavaş ol." Babam elinde gazetesiyle içeri girdi. "Burada Heimlich manevrası bilen kimse yok."

Kulaklığımı boynuma indirdim. "Ha, ha." *Dün çok komikti. Eğlenceli, çok eğlenceli, baba.*

"Pekâlâ." Dolaptan bir kupa aldı ve Keurig'in altına koydu. "Koca Josh'a aldığın şu çok pahalı hediyeyi hazırladın mı? Pek çok sevimsiz kalp ve 'Seni Seviyorum'larla?"

"Ne?" Yutkundum. Bar boğazıma takılmış gibi hissettim. "Hediyesini paketleyip paketlemediğimi mi öğrenmek istiyorsun? Dünkü hediyesini?"

Tek kaşını kaldırıp kahve makinesinin düğmesine bastı. "Sevgililer Günü'nde çok mutlu olacağını sanıyordum ama eşofman giymişsin ve huysuz görünüyorsun, yoksa değil misin? Bir şey mi kaçırdım?"

Ne hakkında konuştuğu konusunda hiçbir fikrim yoktu, ben de devam ettim: "Sen bir şeyleri varsayınca ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, tam bir eşek."

"Ah, hadi ama çocuklar." Lisa bir kalçasında Logan, diğerinde Joel ile mutfağa geldi. "Bebeklerin yanında küfretmeyelim, lütfen?"

Benimle dalga mı geçiyorlardı?

"Bunu söylediğinde burada değillerdi. Farkındasın, değil mi?"

"Ve teknik olarak," dedi babam, tıpkı bir önceki gün yaptığı gibi bana göz kırparak, "*eşek* bir küfür değil. Eşek eşektir." Önce babama sonra Lisa'ya bakarken gözlerimin kısıldığını hissettim. Komik olmaya falan mı çalışıyorlardı. Evet, hayır... Lisa hâlâ sanki ortadan kaybolmamı diliyormuş gibi bana bakıyordu.

Tam sırt çantamı ve araba anahtarlarımı almıştım ki minibüsü hatırladım. "Aman Tanrım, hurdayı unutmuşum. Biriniz beni okula bırakabilir mi?"

"Ne hurdası?" Lisa, Joel'u yere bıraktı, Logan'ı da diğer kalçasına kaydırarak babama baktı. "Minibüsü hurdaya mı çıkardı?"

Ben cevap veremeden babam, "Hayır, minibüse bir şey yapmadı," dedi. "Ben dışarı çıkıp camlardaki buzları kazıdım, unuttun mu?"

"Peki o zaman hurda derken ne demek istedi?"

Lisa babama bakınca, babam da bana baktı. "Hiçbir fikrim yok. Ne demek istedin, Em?"

Önce etrafıma, sonra mutfak penceresinden dışarıya baktım. Astro minibüsüm orada, garaj yolunda, camlarındaki buzlar temizlenmiş hâlde duruyordu. Minibüsümü işaret ettim. "Bu nereden çıktı?"

"Ne, araban mı?" Babam bana sanki bir ahmakmışım gibi baktı.

Hiç de dalga geçer gibi bir hâli yoktu. "Herhâlde, Detroit. Sonuçta GM..."

Lisa'ya baktım, başını hafifçe eğip kaşlarını çatmıştı. "Em?"

"Şey, ben, ah, sadece kafam karışık biraz." Gülümsemeye çalıştım ve kapıya doğru ilerledim. "Gitmeliyim."

Dışarı çıktığımda güneş parlaktı ve arabamın önündeki taze karın üzerinde dikkatli bir şekilde yürürken gözlerimi kıstım. Arabanın parçalanması bir yana, üzerinde tek bir çizik bile yoktu.

Nasıl?

Bindim ve motoru çalıştırdım, zihnim olan biteni anlamaya çalışıyordu. Telefonum çalmaya başladı. Cebimden çıkardım. Chris ve Rox FaceTime'dan arıyorlardı.

Cevap vermek için telefona dokundum ve işte oradaydılar. Tıpatıp bir önceki günkü gibi görünüyorlardı ve yüzleri küçük koridorda birbirine yapışmıştı.

"Bil bakalım az önce ne gördüm?" diye sordu Chris.

Rox bir yandan sırıtıp bir yandan onu iterken, "Ben anlatmak istiyorum," diye sızlandı.

"Şu an konuşamıyorum, sizi sonra ararım." Zihnim kurutma makinesindeki bir tişört gibi dönüp dururken telefonu kapattım. İşler birdenbire çığırından çıkmıştı. FaceTime uygulamasından çıkınca gözlerim telefonumun takvimine takıldı.

14 ŞUBAT.

Telefonum bugünün "14 ŞUBAT" olduğunu söylüyordu. Ama... değildi. Bugün on beşiydi.

Değil mi?

Yüksek sesle, "Hey Siri, bugünün tarihi nedir?" diye sordum ve küçük, robotik ses onayladı: Bugün on dördüydü.

Ne?

Kafam karışmış hâlde arabayı okula doğru sürmeye başlamıştım ki kafama dank etti.

Bu çok korkunç Sevgililer Günü'nü *rüyamda* görmüştüm. Bu büyük günü dört gözle bekliyordum, o yüzden rüya görmüş olmam mantıklıydı, değil mi? Küçük çocukların rüyalarında Noel'i görmeleri gibi.

Yani berbat bir Sevgililer Günü geçirmemiştim; hepsi sadece kötü, biraz da psişik bir rüyaydı.

Koca bir nefes verip gülümsedim.

Gazı kökledim çünkü Josh'ı görmek için sabırsızlanıyordum. Bol bir eşofman üstü yerine daha iyi bir şey seçmiş olmayı dilerdim ama bunun artık bir önemi yoktu, sonuçta Josh hâlâ *benimdi*. Şimdiden, onu ekoseli gömleklerinden biriyle ortak alanlarda takılırken hayal edebiliyordum, onun yanında olmak ve çılgınca kötü rüyamı üzerimden atmak için sabırsızlanıyordum.

Telefonum yolcu koltuğunda titredi. Telefona baktım. *Josh.*

> Josh: Sevgililer Günü'n kutlu olsun bebeğim. Okula geldin mi?

Ne! Rüyamda da tam olarak bunu yazmıştı...

Başımı kaldırdım ve o anda önümdeki kamyonet durdu. Hayırrr!

Sertçe frene bastım ama fayda etmedi. Nick'in çirkin kamyonetine çarptım... yine.

Tıpkı rüyamdaki gibi.

Arabadan indim.

"Mesaj yazıyordun, değil mi?"

"Lütfen bir kez daha olmasın."

"Mesaj yazıyordun, kabul et."

"Nick Stark, Tanrım yardım et, bunu tekrar söylersen boğazını yumruklayabilirim."

Bu sefer kaşlarını kaldırdı. "Tekrar?"

Beynim olan biteni algılamaya çalıştı. Kendimi işaret ettim. "Ben Emilie Hornby, laboratuvar ortağınım. Ve mesaj atmıyordum."

Bunu söylediğimde gerçekten güldü, gözleri yüzümde gezinirken ağzının köşeleri kıvrıldı. "Böyle iyi misin?"

"Harikayım." Gözlerimi devirdim ve olayları gözden geçirdim. Her şey ürkütücü bir şekilde önceki günle aynıydı. Benimle daha önce karşılaştığını düşünmediği açıktı ve bunu anlamaya çalışırken zihnimin bulandığını hissettim. Sigorta kartımı verirken elim titriyordu. Bu bir dejavu muydu? Sevgililer Günü'nü rüyamda mı görmüştüm?

Ben aslında bir medyum muydum?

Polisler ve çekici geldiğinde ebeveynlerimi arama girişiminde bile bulunmadım. Teklif ettiği ceketi sessizce kabul ettim ve herhâlde içimdeki kargaşayı hissettiğinden tek kelime bile etmeyen Nick ile birlikte okula gittim. Metallica'nın "Blackened" sözlerini bağırdığı şarkıyı dinledim ve bu sefer müzik biraz daha uygun geldi kulağıma. Boktan sabahımı mükemmel bir şekilde vurguluyordu.

Nick arabayı kullanırken onu profilden inceledim. Siyah saçları, çıkık âdemelması, sert çenesi, uzun vücudu... hepsi rüyamdaki gibiydi. Pencereden dışarı baktım ve biraz olsun eğlenmek için, "Metallica'yı çok severim," dedim.

Nick'in kaşları hemen yukarı kalktı. "Gerçekten mi?"

Hiç de gerçekten değil. Tekrarlanan gün evrenini tersten test etmem gerekiyordu, değil mi? "Elbette. Bu öfke hoşuma gidiyor. Öfkelerini neredeyse *hissedebiliyorsun*, anlıyor musun?"

Ağzı tamamen yukarı kıvrıldı ve bana ruh eşiymişiz gibi baktı. "Doğru dedin, Hornby."

Ona baktım ve bu rüya serisinden nasıl çıkacağımı merak ettim. Sonsuza dek her sabah ona çarpmak benim kaderim miydi? Bunun doğru olamayacağını ve bir açıklaması olması gerektiğini biliyordum ama gerçekten korkmaya başlamıştım. *İyiymişim ve her şey iyi olacakmış gibi davranacağım.* Geçmişte bu bende daima işe yaramıştı. Okula vardığımızda kamyonetinden inip titreyen bacaklarımın üzerinde ayakta durdum. Neden bilmiyorum ama ona ceketini geri verirken, "Her şey yoluna girecek, değil mi?" diye sordum.

Sorumu yorumlamaya çalışır gibi bir süre cekete baktı. "Elbette. Neden olmasın ki?"

İTİRAF #7

Yüzme derslerinde yedi kez başarısız olmamın ardından annem benden ümidini kesti.

Okulda her şey bir önceki günkü gibiydi. İdare ofisine çağrıldım ve yaz programı bursunu kaybettim. Sonra dışarı çıkıp Josh ile Macy'yi gördüm. Dürüst olmam gerekirse, neden onun arabasına gittiğimi bile bilmiyorum, belki de bir şekilde ilk seferinde yanlış gördüğümü düşünmüştüm. Belki de her şeyi açıklayacak bir şey göreceğimi düşünmüştüm. Ne umduğumu bilmiyorum ama sonunda elde ettiğim tek şey daha da büyük bir reddedilme hissi oldu.

Çünkü bu sefer ön koltukla onunla konuşurken Josh'ı izledim ve Macy'ye nasıl baktığını gördüm. Bu sefer Macy'nin beyaz kazağıyla orada otururken ne kadar güzel olduğunu, sarı saçlarının bir Barbie halesi gibi yüzünü çerçevelediğini fark ettim.

Öpücük gerçekleşmeden arkamı dönüp içeri girdim, yine de daha az acı verici olmamasına şaşırdım. Uyarı aldığım için daha kolay olacağını düşünmüştüm herhâlde ama öyle olmadı. Hâlâ tüm solar pleksusum bir araba tarafından eziliyor gibi hissediyordum. Çünkü her şeyi doğru yapmıştım ama yine de yeterli olmamıştı.

Bakışlarımı yere indirip hemşirenin odasına yöneldim. Kimseyle konuşmak ya da daha kötüsü, görüşümü bulandıran gözyaşlarımı kimsenin görmesini istemiyordum. "Em. Bekle!"

Durdum ama bakışlarımı kaldırmadım. Kaldıramadım.

Chris dirseğimi tuttu. "Hadi bize ne aldığını söyle!"

"Em?" Roxane'ın dizleri büküldü ve yüzünü benimkinden aşağıya indirdi. Artık ne kadar zavallı görünüyorsam, "Ah, tatlım, ne oldu?" dedi.

Hızla gözlerimi kırpıştırıp başımı salladım. Kolumdan tutup beni kızlar tuvaletine çekti. Chris de onu takip etti ve daha önce birçok kez yaptığı gibi bir kâğıt havlu alıp ıslanan makyajımı sildi.

"Tuvalette rimelli gözyaşı dökmüyoruz, unuttun mu?" dedi, anlayışlı bir ifadeyle somurtarak.

Başımı sallamakla yetindim. Birden kelimelerim tükenmişti.

"Onun bir pislik çıkacağını biliyordum." Chris kâğıt havluyu fırlatıp kollarını bana doladı. "Gerçekte o kadar sevimli ve çekici olamayacak kadar sevimli ve çekiciydi. Kimdi?"

Yine sadece başımı salladım. "Önemi yok, değil mi? Macy Goldman. Ama bence..."

İkisi de iç çekti.

"Ne?" Geri çekilip kollarımı kavuşturdum. "Mesele kiminle olduğu değil, ne yaptığı. Macy'nin konuyla ilgisi yok."

Chris'in sağ kaşı kalktı. "Peki, tamam."

Rox'a baktım. "Gerçekten."

Roxane, Chris'le aynı şekilde kaşını kaldırdı. "Şokta ve ne dediğini bilmiyor."

"Hayır, biliyorum!"

"O zaman dürüst ol. Aldatılmak berbat bir şey, nokta." Chris ellerini yeni moda deri ceketinin ceplerine koydu. "Ama okuldaki en mükemmel kızla aldatılmak fasfarklı bir şey."

"*Fasfarklı*," Rox çantasından bir sakız çıkarıp ağzına attı. "...diye bir kelime yoktur."

"Vardır."

Rox kollarını kavuşturdu. "Şaşırtıcı olmayan bir şekilde size sözlükte 'fasfarklı' diye bir kelimenin bulunmadığını göstermiş ve sizi profesyonel görüşünü almak için Bayan Brand'in ileri dil bilgisi sınıfına sürüklemiştim. Cevabı tabii ki benim dediğim gibiydi. Çünkü böyle bir kelime yoktur. Ya 'farklı' deriz ya 'başka' deriz, pekiştirmek içinse 'bambaşka' diyebiliriz."

Çekişmeleri bir şekilde gözyaşlarımı kurutttu. Bu normaldi. Rutin. Sevgililer Günü'nde 'tekrar' tuşunun basılı kalmadığı günlerde üçümüz de hep böyle davranırdık. "Hey, ben okuldan çıkıyorum. Kendimi daha iyi hissetmemi sağladığınız için teşekkür ederim."

"Biz mi sağladık?" Chris başını yana eğip kaşlarını indirdi.

"Ben sağladım." Rox onu itip hızlıca bana sarıldı.

İkisine de baktım. Arkadaşım oldukları için çok minnettardım.

Chris, "Annem bu akşam barbekü yapıyor, sen de gelmelisin," dedi.

Annesinin barbeküsü çok lezzetli olurdu. Onun evine gidene kadar kendimi yemek konusunda seçici bulurdum. Annesi Koreliydi ve yemekleri o kadar güzel kokuyordu ki seçici olmaya fırsat bile bulamadan, bir yandan *kimchi, bibimbap* ve *mandoo* yerken, bir yandan da yeniden davet edilmek için yalvarırdım. "Belki gelirim, bilmiyorum."

Rox, "Eve git ve sana anlattığım o müstehcen programın bölümlerini art arda izle. Kendini daha iyi hissedeceksin," dedi.

Hemşirenin odasına gittiğimde biraz daha iyiydim ve hava, babamın evine doğru yürüdüğüm sırada önceki günden daha az üşütüyordu çünkü üzerimde elbise yoktu. Eve giden yol boyunca son yirmi dört, kırk sekiz -ya da *her neyse*- saatin şüpheli olaylarını tekrar tekrar gözden geçirdim.

"Neler oluyor?" Sokakta yürürken, hafta içi bir banliyö mahallesi ne kadar sessiz olabilirse o kadar sessiz olan karlı, donmuş evlere doğru bağırdım. "Bu nasıl oluyor?"

Tek açıklama, o an bir rüya görüyor olmamdı. Canlı, gerçekçi bir rüya hakkında canlı gerçekçi bir rüya görüyordum ve uyanmam gerekiyordu.

Kendimi çimdikledim ve...

Ah. Kahretsin.

Eve döndüm ve babamın bana Teksas'tan bahsetmesini dinledim. Büyükanneme gittim ve önceki gün olduğu gibi yine benimle ilgilenmesine izin verdim.

Hava kararır kararmaz büyükannemin verandasına çıktım ve her yıldızdan sabah uyandığımda her şeyin düzelmiş olmasını diledim. İçeri girdiğimde çorbama karabiber koymamı söyledi ve aklıma bir fikir geldi.

Dışarısı güzeldi ama diğer her şey de öyleydi.

Dolaba gittim ve tekir kedi şeklindeki karabiberliği çıkardım. "Hımm."

"Sus ve dök."

"Olamaz." O şirret görünüşlü, kötü boyanmış kediye bakarken merak ettim. "Ya içindeki yarım asırlık karabiberdense?"

"Pardon?"

"Buna karabiber sebep olmuş olabilir. Filmlerde zaman girdaplarının oluşmasına neden olan, karakterlerin parfüm veya eski kartopu gibi rastgele şeylere tuhaf bir şekilde maruz kalmalarıdır."

"Bence günün trajedileri senin muhakeme becerini etkilemiş. Belki de sen..."

"Dinle. Büyükanne. Sana imkânsız görünen bir şey söylesem, beni yargılamayacağına söz verir misin?"

Başıyla onayladı, masaya oturup yanındaki sandalyeye hafifçe vurdu. Yanına çöktüm ve ona yaklaştım ama nereden

başlayacağımı bile bilmiyordum. "Bunun kulağa imkânsız gibi geldiğini biliyorum."

"Sadece anlat, hayatım."

"Peki, tamam. Bugünün Sevgililer Günü olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet?"

"Peki ya sana dünün de benim için Sevgililer Günü olduğunu ve bugünün yine tamamen tekrarı olduğunu söylesem?"

Kollarını kavuşturdu. "Sadece bir dejavu olması mümkün mü?"

Başımı iki yana salladım. "Başta ben de aynı şeyi düşündüm ama bazı şeylerin olacağını daha olmadan biliyorum."

"Ne gibi?"

"Josh'ın bugün beni aldatacağını biliyordum çünkü dün onu beni aldatırken izledim. Yaz bursunu kaybettiğimi biliyordum çünkü dün kaybetmiştim. O çirkin kedi şeklindeki biberliği büyük büyükanne Leona'nın sana düğün hediyesi olarak verdiğini biliyorum çünkü bunu bana dün söyledin. Ayrıca telefonuma bakarsan, Josh'tan 'Kafam hiç iyi değil. Ara beni' yazan yeni bir mesaj geleceğini de biliyorum."

Söylediklerim kaşlarının kalkmasına neden oldu.

"Seni aradığımdan beri telefonum sırt çantamdaydı, arabanda; seni aradığımdan beri bakmadım. Git al telefonumu ve haklı olup olmadığımı görelim."

Ayağa kalkıp garaja gitmeden önce gözleri yüzümde gezindi. Rüya gördüğümü veya dalga geçtiğimi düşündüğünden emindim ama birine altüst olan hayatımdan bahsetmek iyi gelmişti. Geri geldiğinde telefonumu elinde tutuyordu ve inanamayan gözlerle bakıyordu.

"Evet?"

"Tanrım, Emilie, gidip bir piyango bileti alsak iyi olur, ne dersin?"

İTİRAF #8

On yaşındayken, yaz günlerinde yan komşumuz işteyken arka bahçelerine gizlice girip jakuzilerinde yüzerdim. Kimse bunu bilmiyordu.

BİR SEVGİLER GÜNÜ DAHA

Alarmım çaldığında, her şeyin gerçek olduğundan emindim.

Kuş tüyü yorganıma sarılıp yatağımda uzanmış, tavana bakıyordum ve yastık kadar yumuşak yatağımdan kalkıp gerçekle yüzleşmek istemiyordum. Çünkü neden ve nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim olmasa da kesinlikle tekrar eden bir gün döngüsüne girmiştim. Gece Büyükanne Max'te kalmıştım ama işte yine buradaydım ve Josh'ın beni uyandırsın diye iPhone'uma ayarladığı o sinir bozucu şarkıyla yine kendi odamda uyanmıştım.

Logan'a baktım, ağzı açık, mışıl mışıl uyuyordu.

Evet... Yaşadığım şey tamamen gerçekti.

Oturdum ve telefonuma uzandım. Ve şunu düşündüm: *Ya evren bir şeyi düzeltmemi istiyorsa?*

Kadere, karmaya ve bu tür saçmalıklara inanmıyordum ama neler olduğunu nasıl açıklayacağımı da bilmiyordum.

Her nedense aynı günü üçüncü kez yaşıyordum.

Ya bu tekrar eden Sevgililer Günü, geçmiş hayatımda yaptığım bir şey için hak edilmiş bir ceza veya başka korkunç bir şey değilse? Ya aslında bir *hediyeyse* ve çok yanlış giden bir günü düzeltmek için bir fırsatsa?

Denemeye değerdi, değil mi?

Evet. Yapacağım şey de bu olacaktı.

Duş alırken (elbette Joel'un tuvalet ihtiyacı nedeniyle hızlı bir duştu), aklımdan önceki günden düzeltmem gereken şeylerin bir listesini geçirdim. Sonra yeni bir yapılacaklar listesi oluşturdum.

Yapılacaklar Listesi — 14 Şubat (tekrar)

- ✓ Arabayı hurdaya çevirmekten kaçın.
- ✓ Danışman öğretmenin odasındaki burs toplantısından kaçın.
- ✓ Josh ve Macy'nin öpüşmemesini sağla.
- ✓ Babanı kendisinin de Teksas'a taşınmak istemediğine ikna et.

Tüm bunlar ne kadar zor olabilirdi, değil mi?

Duş aldıktan sonra üzerime uğurlu ekose elbisemi giydim. İlk Sevgililer Günü'nde giydiğim gömlek elbise kadar yeni ve güzel değildi ama üniversite giriş sınavında yüksek bir puan almamı sağlayan elbisenin uğuruna ihtiyacım varsa, o gün bugündü. Tayt ve süet botlarımla kombinimi tamamladım. Kıyafetim bir önceki güne göre daha sıcak tutacak bir kıyafet değildi ama yine de güzeldi. Ardından kapıya yöneldim.

Arabayı okula doğru sürerken karla kaplı yola aşırı derecede odaklanmıştım. Telefonum çantamın derinliklerindeydi, ellerim direksiyonda saatin on ve iki yönüne uygun şekilde dikkatle duruyordu. Diğer günlerde sağ şeritten gitmiştim, bugün ise sol şeritten ilerliyordum; böylece Nick Stark'a çarpmamak için hazırdım.

Ben sınav günü bir sürücü kursu öğrencisi kadar dikkatli bir şekilde araba sürerken, radyoda Taylor Swift, *Coney Island* şarkısını söylüyordu. Düşünceme göre karmaşaların en kolayı olan bu olayı düzeltmem zorunluydu. Eski minibüsüm ile önümdeki gümüş renkli minibüs arasında iki araçlık mesafe bıraktım. Nick'e çarpmayacağımdan ve güne güzel başlayacağımdan emindim.

En mavi gökyüzünü en koyu griye mi boyadım?

Kar yağdığı hâlde trafik oldukça iyi akıyordu ve önceki gün Nick'e çarptığım kavşağı geçince rahatlamaya başladım. Planımın birinci adımı -arabamı mahvetmemek- tamamlanmıştı. Aniden, büyük bir kamyon sağımdan geçerken ön camımın her yerine sulu kar sıçrattığında, üzerimdeki gerginlik hemen hemen çekilmişti.

Ön camımı kaplayan sulu kar, görüşümü tamamen engelledi.

"Lanet olsun!"

Silecekleri çalıştırırken frene bastım ama lastiklerim karda kilitlendi ve duramadım. Camım temizlenince bir anda her şeyi gördüm. Karşıdan gelen trafikten kaçınmak için direksiyonu kırmak zorunda kalmıştım ve arabam sağ şeride kayıyordu.

Doğrudan diğer şeritteki kamyonete doğru kaydı.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin!"

Frene bastım ama fayda etmedi. Araca çarptım hem de bir gün öncekinden daha sert bir şekilde ve kamyonetin kasasının yan tarafına çarpıp onun da kaymasına neden oldum.

"Hayır, hayır, hayır, hayır!" Minibüsüm aniden durduğunda, tam olarak Nick Stark'ın kamyonuna benzeyen bir kamyona bakıyordum. *Neler oluyor, evren?*

Kaportam yine bir gün önceki gibi -belki daha da fazla- yamulmuştu. Emniyet kemerimi çözerken, titreyen ellerim işi her zamankinden daha zor hâle getirdi. Tam kapı kolunu tutmuştum ki kapı diğer taraftan çekilerek açıldı.

"Hey... sen iyi misin?" Tepemde bana bakan Nick vardı ama bu sefer bir pislik gibi değil endişeli görünüyordu. "Oldukça sert çarptın."

"Evet, sanırım öyleydi." Başımı salladım, arabadan inebilmem için geri çekildi. Arabadan inip kapıyı kapattığım sırada sabun ya da şampuan gibi bir şeyin kokusunu alıyordum. "Ah, hayır... duman tütüyor."

Dumanlar dışarı çıkmaya başlarken ikimiz de parçalanmış kaportama baktık. Nick, "Muhtemelen yoldan çekilmeliyiz," dedi. Cebinden telefonunu çıkarıp yolun kenarına doğru yürüdüğü sırada sesi uykulu geliyordu. Ben de hem çarpmanın şiddetinden hem de Nick'e çarpmaktan kaçamadığıma dair inkâr edilemez gerçekten sarsılmış olarak onu takip ettim.

Planımın kusursuz olduğunu düşünmüştüm ama görünüşe göre evrenin aklında başka bir şey vardı.

Nick 911'le konuştu, sonra görüşmesi herhâlde beklemeye alınmış olmalı ki o arada bana, "Böyle üşümüyor musun?" diye sordu.

Böyle derken, Teletabi gibi giyindiğimde bacaklarıma baktığı gibi bakmıştı. Dürüst olmak gerekirse donuyordum. Hava buz gibiydi, soğuk hem tayтımın arasına hem de yanaklarıma saplanıyor gibiydi ama, "Hayır, böyle iyiyim," dedim.

Aynı anda arka koltuğunda olduğunu bildiğim ceketi hayal ediyordum.

Ama kazanmasına izin veremezdim.

Yeniden telefonuna dönmeden önce bana *yalancı* der gibi sırıttı. Dişlerimi birbirine çarpmaması için sıktım ve -bir kez daha- nasıl bu kadar yetişkin gibi göründüğünü merak ettim. Yani aslında benimle aynı yaştaydı ama bu adamda... onu *yirmi bir* yaşında gibi gösteren bir şey vardı.

Telefonunu kot pantolonunun cebine sokarken, "Yoldalar," dedi.

"Teşekkürler." Donduğum belli olmasın diye kendimi zorlarken, "Bu arada ben Emilie Hornby," dedim. "Bay Bong'un sınıfında aynı masada oturuyoruz."

Kaşları çatıldı. "Öyle mi?"

Evet... bu, tekrarında bile yine can sıkıcıydı. "Evet, öyle. Yılın başından beri."

"Hımm." Bana baktı. "Emin misin?"

İç çekip gözlerimi devirdim. "Evet." *Hımm* derken sanki bir deliymişim gibi beni izliyordu. "Böyle iyi misin?"

"Ben. Harikayım." O anda sirenler duyuldu ve her şey yine kendini tekrar etti. Araba alev aldı, tutanak tutuldu, Nick isteksizce kabul ettiğim ceketini getirdi ve beni okula götürdü.

Emniyet kemerimi takarken, bir şeyleri düzeltmeye çalıştığım bu garip günde, artık daha uyumlu olmam gerektiğini fark ettim. Çünkü düzeltilmesi gereken şeyin tam olarak ne olduğunu bilmiyordum. Kazadan kaçamamış olabilirdim ama belki de onun yerine etkileşimimizi düzeltmem gerekiyordu.

Kesin olarak neyi düzeltmem gerektiğini bilmediğimden her küçük şeyi düzeltmeye çalışmam gerekiyordu.

"Beni okula götürdüğün için teşekkür ederim," dedim kibarca, hoş bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifadeyle dudaklarımı kıvırarak. "Çok naziksin."

Arabayı birinci vitese takıp el frenini indirirken, "Nezaket değil," dedi, "yapmam gereken. Okula yürüyerek gitmene göz yumsaydım ve sen yolda donarak ölseydin, bu kesinlikle benim karmama bir darbe olurdu. Ama seni zaten gideceğim bir yere götürerek -fedakârlık yapmadan- aslında iyi bir karma *kazanıyorum.*

İç çektim. "Ne güzel."

Gülümsedi ama bana bakmadı. "Çok güzel."

Pencereden dışarı bakıp tekrar denedim. "Bu arada bu şarkıya bayılıyorum. Metallica harikadır." Bu, bana yan yan bakmasını sağladı.

"*Sen* Metallica'yı seviyorsun, öyle mi?"

Başımla onaylayıp dudaklarımı büzdüm. "Elbette."

Gözleri kısıldı. "Üç tane şarkısının adını söyle."

Kollarımı kavuşturdum ve bana yalancıymışım gibi bakarken ben de ona gözlerimi kısarak baktım. Neden beni sabote etmekte bu kadar ısrarcıydı? "Sevdiğimi kanıtlamam için üç şarkılarının adını söylememe gerek yok."

"O zaman senin bir numaracı olduğunu varsayacağım." Gözünü yine yola çevirdi.

"Neyin numarası tam olarak? Öfkeli yaşlı heriflerin böğürerek bağırmalarından hoşlanan biri numarası mı?"

Bu, dudaklarındaki ifadenin gerçek bir gülümsemeye dönüşmesine neden oldu. Sonra bana baktı. "Gördün mü? Onları sevmediğini biliyordum."

Gözlerimi devirmem kıkırdamasına neden oldu, ben de içimden bunun önemli olmadığını söyledim. Nick Stark ile olan etkileşimim, günü düzeltme planımla tamamen alakasızdı. Ben de bu yüzden aklımdan geçenleri söyledim.

"İnsanlarla sohbet ederken hep üstlerine mi gidersin?"

"Ben olsam buna 'insanların üstüne gitmek' demem. Sadece eğer sohbet bir müzik grubu ile ilgiliyse, söz konusu grubu muhtemelen tanıman gerektiğini düşünürüm."

Alay ettim. "Kibarlık ediyordum. Hiç duydun mu kibarlık diye bir şey?"

"Ben anlamsız yere yalan söylemeye 'kibarlık' demezdim."

"Hadi ama... yalan söylemek değildi." Başımı yana salladım. "Sohbet olsun diye söyledim. İnsanlar yabancılarla sohbet ederken kibar olmaya çalıştıklarında böyle yaparlar."

"Ama biz yabancı değiliz." Gülümseyerek baktı. Yine. "Laboratuvar ortağım olduğunu söylemiştin."

"*Öyleyim* zaten!"

Daha büyük bir gülümseme. "Öyleyse neden yabancı olduğumuzu söyledin?"

İç çektim. "Hiçbir fikrim yok."

Eski kamyoneti okulumuza doğru giderken, ortam birkaç dakikalık korkunç derecede bir sessizliğe büründü. Tuhaf ve rahatsızdı ama konuştuğumuz zamandan daha iyiydi. Bunun üzerine *elbette*, "Dur bir saniye, şimdi hatırladım seni nerede gördüğümü," dediğinde her şeyi mahvetti. "Sen şu şey kız değil misin..."

"Kimya dersinde yanında oturan? Evet," diye sözünü kestim.

"Kafeteryada boğulan?"

Dostum, bunu asla unutturamayacaktım.

"Boğulmadım." Boğazımı temizledim. "Boğazıma bir şey takıldı."

Bu, gözlerini yoldan ayırıp tek kaşını kaldırarak bana bakmasına neden oldu. "Boğulmanın gerçek tanımı da bu değil mi zaten?"

"Hayır, değil," dedim kızgınlıkla. Kızgın konuştuğumun farkındaydım ama kendime engel olamıyordum. "Boğulma, yemeğin nefes boruna kaçması ve nefes alamamandır. Ben nefes alabiliyordum, yediğim şey yemek boruma yapışmıştı."

Dudaklarını aralayıp gözlerini kıstı. "Bunun doğru olduğundan emin misin?"

"*Tabii ki* eminim. Benim başıma geldi sonuçta."

"Bunu daha önce hiç duymadım, doğru olup olmadığını bilmiyorum," diye söylendi.

"Sana bunun yaşandığını söylüyorum, dolayısıyla doğru olduğunu bilmiş olacaksın." Sesimin tizleştiğini duyabiliyordum ama bu çocuk sinir bozucudan da öteydi. "Bazı insanlar boğazlarına yiyeceklerin takılabileceği bir yapıdadır. Bunun bir daha olmamasını sağlamak için her sabah omeprazol içmem gerekiyor. Bu yüzden kesinlikle doğru."

Trafik ışığında yavaşladı ve kamyonet tamamen durduğunda başını çevirip bana baktı.

Dudaklarında bir gülümseme yoktu ama, "Laboratuvar ortağım olduğundan emin misin?" derken gözlerinde alaycı bir şey vardı.

İç çektim. "*Elbette* eminim."

"O kız çok sessiz, sen ise aksine oldukça konuşkan gibisin."

"Ben konuşkan değilim."

"Aslında aşırı gevezesin."

"Değilim." Ben aslında sessiz bir insandım. Lanet olsun.

"Peki, tamam."

Okula varana kadar bir daha konuşmadık, ona beni getirdiği için teşekkür ettim ve ceketini ona fırlatırcasına verdim. Zarafetle yakaladı, arkamı döndüğümde gülümsediğine yemin edebilirdim.

Derin bir nefes alıp kendimi odaklanmaya zorladım. Nick Stark'ın bugünü düzeltme şansımı mahvetmeye niyetli olmasının hiçbir önemi yoktu, benim yapacak işlerim vardı.

İdareye gitmem gerektiğine dair kâğıdı alınca çantamı alıp o yöne doğru yürümeye başladım. Ama idare alanına dönmek yerine kütüphanenin yanından geçip binadaki en uzak tuvalete varana dek yürüdüm.

Yaz programındaki yerimi nasıl koruyacağıma dair pek iyi bir planım yoktu ama bir yanım şunu merak ediyordu: Beni bulamazlarsa acaba kendi hatalarından kaynaklanan garip utançtan hepimizi kurtarmak için programa katılmama izin verme ihtimalleri olur muydu?

Yani buna ne engel olurdu ki?

O anda aklıma gelen en iyi şey buydu, bu yüzden yapacağım tek şey tuvalette saklanmaktı. Tuvalet kapısını itip içeri girmeden önce arkama baktım. Kiraz gibi kokuyordu -orta sınıf bir oda kokusunu hatırlatıyordu- ama yalnızdım.

Vay be.

Çantamı lavabonun yanına koyup makyaj çantamı çıkardım. Birkaç dakikayı yanaklarımdaki ve dudaklarımdaki makyajı tazelemek için harcadım. Macy'yi öptüğünü ama aslında gerçek hayatta tam da öpmediğini anladıktan sonra, Josh'a karşı karmaşık duygular besliyor ve kendimi bunu unutmaya zorluyordum.

Sonuç olarak onu öpmüştü. Peki orada kalsaydım onu ittiğini görür müydüm? *Evet* cevabını tercih ettim.

Hediyeler, şiir ve seni seviyorum. Listede bunların yanına o tik atılacaktı. İlişkiler ve aşk hakkındaki teorilerime güvenim tamdı ve pire için yorgan yakmayacaktım. Bugün mükemmel geçecekti ve yarın 15 Şubat olacaktı.

Ne yazık ki makyajımı tazelemem uzun sürmedi ve sonrasında ne yapacağımı bilemeden kalakaldım. Vakit geçirmek için telefonumda gezinebilirdim ama lavabonun yanında durduğum sırada beni gerginleştiren, tamamen gergin ve tuhaf bir şey vardı.

Biri mi geliyordu? Kimdi? Öğretmen miydi yoksa öğrenci mi? İyi mi kötü mü? İçeri girdiğinde makyaj yapıyor gibi mi davranmalıydım veya... ne yapmalıydım? Dakikalar ağır çekimde gibi akıp gidiyordu.

En sonunda bir tuvalet kabinine girmeye karar verdim. Tamamen giyinikken -yine- bir klozette oturmak iğrençti ama en azından rahat olabilirdim. Çantamı da alıp ilk kabine girdim, kapıyı kilitledim ve klozetin üzerine iki katlı tuvalet kâğıdı sermeye koyuldum. Sonunda kâğıt tabakası artık siyah oturma yeri görünmez olacak kadar kalınlaştığında, oturdum.

Ön cebimden telefonu çıkarıp Josh'a bir mesaj attım.

> Ben: Bugün Sevgililer Günü ve seni hâlâ göremediğime inanamıyorum.

Josh hemen cevap verdi, telefonumdan onun kendi kişisel zil sesi olarak ayarladığı tanıdık at *kişneme* sesi yükseldi.

Josh: Değil mi? Hediyen dolabımda kök saldı. Bu sabah neredeydin?

Bu beni biraz rahatlattı. Gülümsedim ve cevap yazdım.

Ben: Okula gelirken arabamı çarptım, sana daha sonra anlatırım.

Josh: Ah, kahretsin.

Ben: Değil mi? Şimdi, hediyem dolabında büyük bir ağaç mı oldu yoksa küçük bir ağaç mı?

Josh: Cevabı biliyorum ama sen kendin öğreneceksin. Ama şimdi bir test çözmem gerekiyor bebeğim.

Ben: Tamam. Xoxo.

Rahatlamış hissederek mesajlardan çıktım. Dünkü ve evvelsi günkü Sevgililer Günü'nde ne olmuş olursa olsun, Josh'ın bugün Macy'yi öpmesine imkân yoktu.

Kabullen bunu, Mace.

Yakın zamanda bir yere gitmeyeceğim için eğilip çantamın fermuarını açtım ve kitabımı aradım. Tuvalette saklandığıma göre neden bu zamanı değerlendirip kitap okumayayım, değil mi? Ciltsiz kitabı çantamdan çıkarmak için önce diyet kola şişesini çantamdan çıkarıp yere koydum, sonra romanı çıkardım.

Yeni sevimli botlarım yarım numara küçük olduğu için ayak parmaklarım çoktan acı içindeydi, bu yüzden ayaklarımı botlarımdan çıkardım ve okumak için yerleşirken ayaklarımı yumuşak süetin üzerine koydum.

Bir elimle kitabı tutarken diğer elimle telefonumu cebime koydum ama elimi çekerken bileziğim telefonumun kenarına takıldı. Telefonu düşerken yakalamaya çalıştım ama telefonumun

yuvarlanıp kalçam ile klozetin kenarı arasındaki o küçük boşluktan geçmesini sanki ağır çekimde izler gibi oldum.

"Offf!" Ayağa fırladım ama artık çok geçti. Tuvalet kâğıtları ile dekore ettiğim klozete baktım. Üzerinde sevimli çiçekler olan kılıfı ile güzel pembe altın rengi telefonum, anında mikrop dolu porselen klozetin dibine batmıştı. "Hayır, hayır, hayır... Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Kulaklarım zonklamaya başladığında, çoraplı ayaklarımın doğrudan pis zeminin üzerinde olduğunu fark ettim.

Bunu şimdilik görmezden gelerek dudaklarımı araladım ve derin bir nefes aldım. Ardından elimi bakteri dolu buz gibi soğuk suya daldırdım.

"Sevgili Tanrım." Islak -ve kesinlikle bozulmuş olan- telefonu çıkardım.

Kuru elimle kapıyı açtım, aralığa yönelirken çantamı kabinde bıraktım. Ellerimi iyice temizlemem ve telefonumu dezenfekte etmek gerekiyordu. Ayaklarımın altında soğuk tuvalet zeminini hissederek dişlerimi sıktım. Bu nasıl olmuştu?

Çoraplı ayaklarımla tam kabinden dışarı bir adım atmıştım ki tuvaletin kapısı açıldı. Üç kız kendi aralarında yüksek sesle konuşarak içeri girince donup kaldım.

Hayır, hayır, lütfen, hayır.

Sıradan üç kız değildi, bunlar onlardı.

Okulda yeterince havalı popüler insan vardı ama Lauren, Nicole ve Lallie, Kardashianlar gibi konuşan ve başkalarına öğle yemeklerinde onlarla oturamayacaklarını söyleyen türden kızlardı.

Herhangi bir günde, herhangi modeldeki saçınızın gülünç olduğuna karar verebilir ve mezuniyetinize kadar size yapışacak ve hatta on yıl sonraki mezunlar buluşmasında hâlâ hatırlanacak bir lakap bulabilirlerdi.

Josh'la çıkmaya başladığımdan beri, sırf Josh'ı sevdikleri için onların yanında artık kendimi o kadar savunmasız hissetmiyordum. Hâlâ benimle konuşmuyorlardı ama bunda sorun yoktu,

sonuçta erkek arkadaşımla aralarındaki arkadaşlık, tehditlerini etkisiz hâle getiriyordu.

Ama sanki zaman durmuş gibiydi ve bir anlığına kendimi onların gözünden görebilmiştim. Elinde üzerinden su damlayan bir telefonla ve ayaklarında ayakkabı olmadan tuvaletten çıkan kitap düşkünü, popüler olmayan biri. Bu, gözlerini sanki az önce tuvalet pikniği yapıyormuşum gibi bir arada duran botlarım, bir kitap ve yarısı içilmiş bir diyet kola şişesinin olduğu ilk kabine yöneltti.

Birbirleriyle konuşmayı sürdürdüler ve benim hakkımda -neyse ki- hiçbir şey söylemediler ama musluğu açıp ellerimi ve telefonumu köpürtmeye başladığımda, kesinlikle kaşlarının kalktığını gördüm.

Dikkatli, mükemmel kavisli ve tuvaletten çıktıktan sonra kesinlikle benim hakkımda konuşacaklarını söyleyen kaşlar.

Neyse ki bu birkaç dakika sonra olacaktı. Onlar gittikten sonra, eşyalarımı toplamak için kabine koştum, (el dezenfektanını taytıma sildikten sonra) kendime geldim ve telefonumu bolca kâğıt havluya sarıp çantamın dış gözüne koydum.

Tamam. Yani. Tuvalet sefaleti tam ve bütün mükemmelliği ulaşılamaz hâle getirdi. Ama yine de romantik mükemmelliğe ulaşmanın potansiyel olarak günü kurtarabileceğine dair umudum hâlâ sürüyordu.

Bir sonraki derste endişe içindeydim çünkü (a) telefonum olmadığı için Josh'ın mesaj atıp atmadığını bilmemin hiçbir yolu yoktu, (b) idarenin beni tekrar çağıracağından endişeleniyordum, (c) tuvalet pikniğime dair söylentiler çoktan ortalıkta dolaşıyor olabileceği için stresliydim ve (d) dezenfektan kurumadan giydiğim botlarımın Fritos gibi kokmaya başlayacağı konusunda paranoyaktım.

Dizüstü bilgisayarıma kapsamlı notlar alarak düşünmekten kaçınmaya çalışırken bir e-posta bildirimi geldi.

Gelen kutusuna tıkladım ve e-postanın kimden geldiğini görünce midem bulandı.

Bayan Bowen, yaz programından.

Bunu yüz yüze konuşmayı umuyordum ama seni bulamadığımız için e-posta yeterli olacaktır.

Alçak sesle soğuk, profesyonel bir e-postadaki ret cevabımı okurken, "Lanet olsun," diye mırıldandım.

"Bayan Hornby." Dünya Medeniyeti öğretmenim Bayan Wunderlich, sanki az önce yabancı dilde bir şey söylemişim gibi bana bakıyordu. "Neydi o?"

"Yok bir şey. Pardon."

Bana hata yaptığımı ve dersine dönmeden önce utançtan ölmek üzere olduğumu umduğunu gösteren, on saniyelik -sanki gerekliymiş gibi- bir öğretmen bakışı attı.

Bugünü mükemmelleştirmek gitgide daha zorlu görünüyordu.

Zil çaldığında eşyalarımı topladım ve batı girişine diğer günlerde olduğundan daha erken varmak için koridorları neredeyse koşarak geçtim. Sıkışık koridorlardan geçerken çarptığım kişilerden özür diledim ve çift kapıya ulaştığımda, devasa iç mekân bitkileri düzenlemesinin arkasına geçip saklandım.

Aslında... saklanmak değil. Daha çok... gizleniyordum. Belki. Josh'ın Macy'yi öpmeyeceğini biliyordum ama onların birlikte yürürken nasıl hissettiklerini merak ettiğimden görmek istiyordum.

"Ne yapıyorsun?"

Sesi duyunca yerimden sıçradım ve arkamı döndüğümde Nick Stark'ı gördüm. Bana sanki neyin peşinde olduğumu biliyormuş gibi sırıtıyordu. Önce arkasına baktım, sonra, "Şişşt, git buradan," dedim.

"Hımm." Beni koruyan küçük ormanı işaret etti. "Buradan birini mi takip ediyorsun?"

"Hayır, erkek arkadaşımı bekliyorum. Lütfen..."

Josh'ın sesini duyduğumda başım döndü ve sözlerim durdu. Josh ve Macy bize doğru yürürken Nick'in bakışlarının benimkileri takip ettiğini hissettim ve Nick'i kolundan tutup benimle birlikte bitkilerin arkasına çektim. Pusuya yattığım yere dikkatlerini çekmesine izin veremezdim. Josh konuşuyor, Macy gülümsüyordu -daha doğrusu gözleri parlıyordu- ve Josh onu daha iyi görebilmek için biraz yandan yürüyordu.

Yani, sorun yok. Sonuçta arkadaşlar, değil mi?

"Haydi Josh." Macy'nin gözleri daha da parladı. "Eğer gelmeme izin verirsen, James Bond arabanda kahveleri tutacak birinin olmasının rahatlığını yaşamakla kalmayacaksın, aynı zamanda onca zaman sonra ne yapacağımıza karar vermene de izin vereceğim."

Kapının önünde durdular. Josh ona gülümsedi. İlgiden hoşnut olduğu aşikârdı. "Kulağa çok fazla güç gerektiren bir şey gibi geliyor... bununla başa çıkabileceğimden emin değilim."

"Ah, yapamayacağını biliyorum." Sonra eğilip, "Ama denemelisin," dediği sırada kalbim göğsümden, midem gövdemden dışarı çıkacak gibi oldu.

"Sanırım içecekleri tutması için birine *ihtiyacım var*," dedi Josh.

"Sana söylemiştim."

"Peki, bu yardımın bana bir küçük boy vanilyalı latteye mi mal olacak?"

Macy, "Ne içtiğimi hatırladığına inanamıyorum," dedi ve güldü. Buna neden inanamıyordu? Tanrı aşkına, herkesin Starbucks siparişiydi bu. Bu okuldaki her kız muhtemelen en az bir kez aynı içeceği içmiştir. Bunu bilmesi Josh'ı çılgın bir Einstein yapmıyordu.

Josh büyüleyici ve seksi görünüyordu. "Her şeyi hatırlıyorum, Mace," dediği sırada güzel burnunu yumruklamak istedim.

Nick, "Şey, onun erkek arkadaşın olduğundan emin misin?" diye sorduğunda, onu da yumruklamak istedim.

Josh kapıları itti ve Macy ile birlikte dışarı çıktılar. Sonra bana ne oldu, bilmiyorum.

"Bekleyin!" diye bağırarak Nick'in kolundan tutup kapıları ittim ve arkalarından koşarken ikisi de durup döndü. Koşarken Nick'i de yanımda sürükledim. Macy'nin Josh'a gergin bir bakış attığını gördüm ama erkek arkadaşım, "Em!" derken, kendinden emin bir şekilde gülümsedi.

Nick peşimden gelirken, sendeleyerek durduğumda ne yaptığım konusunda hiçbir fikrimin olmadığını fark ettim. Bağırıp çığlık atmaktan ve onları durdurmaktan başka bir planım yoktu, Nick de bir nevi tampon görevi görüyordu. Şimdi, onların karşısındayken hiçbir şey bilmiyordum. Boğazımı temizleyip, "Kahve almaya mı gidiyorsunuz?" dedim.

Macy'nin yüzü gevşedi ve Josh, "Evet, biliyorsun Bay Carson'ın her gün buna ihtiyacı oluyor," dedi.

"Harika." Başımı salladım. "Nick ve ben de kahve içmek istiyorduk ve buradan çıkmamız gerekiyor. Biz de gelebilir miyiz?"

Olayı benim açımdan mahvetmesini bekleyerek Nick'e baktım ama o sadece kaşlarını çatmıştı ve açıkçası bu her zamanki ifadesinden çok da farklı değildi. Josh, Nick'in orada ne yaptığı konusunda açıkça kafası karışmış olarak ona baktı. Macy, "Elbette," dedi.

Josh, Nick'e gözlerini kısmış bakmayı sürdürürken, "Arabamın büyüklüğünü biliyorsun, Em," dedi. "Ortada sıkışmaya hazır mısın?"

"Elbette," diye mırıldandım ama dördümüz sessizce arabasına doğru yürürken, verdiğim korkunç karardan çoktan pişman olmuştum. Nick'e, kaşlarını *Güzel, lütfen böyle devam et,*

bozma, dercesine kaldırarak bir bakış attım. Şaşırtıcı bir şekilde gözlerini devirip yanımda yürüdü. Bu aslında hiç mantıklı değildi çünkü bizimle Starbucks'a gelmek için okulu asmak istemesinin hiçbir anlamı yoktu.

Arkadaş bile değildik.

Ama o sabahki tavrına rağmen varlığını rahatlatıcı buldum. Umurumda olmayan sıcaklığı ve gerçekte ne hissediyorsa onu söyleme şeklindeki bir şey, bana bir müttefikim varmış gibi hissettirmişti.

Tuhaf, değil mi?

Josh'ın arabası iki kişilik küçük bir arabaydı; bu yüzden kapıyı açtığında, üzerimdeki elbiseyle yolcu koltuğundan kayıp vites kolunun yanındaki küçük noktaya ulaşmak zorunda kaldım. Macy yanıma oturdu, Nick de onun yanında ezilmek zorunda kaldı ve dördümüz dünyanın en garip pozisyonunda sıkışıp kaldık.

Döndüm ve vites kolunun üzerine binmemek, bacaklarımızı birbirine değdirmemek ve gezinin utanç verici dehşetini artırmamak için bacaklarımı döşemede Macy'nin tarafına koydum. Ve her köşeyi döndüğümüzde kimsenin üzerine düşmemek için kollarımı koltukların arkalıklarına koymak zorunda kaldım. Bir ara yanlışlıkla Nick'in omzuna dokunarak bana bakmasına neden oldum. Macy göremesin diye geriye yaslandım ve Nick'e baktığımda, ağız hareketinden *Ne. Bok. Oluyor.* dediğini okudum.

Tüm bu tuhaflığın ortasında gülmek isteyen küçük bir yanım vardı. Ama gülmek yerine, *Lütfen bana yardım et*, dedim. Bu, onun beni gülünç bulduğunu belli eden ama yine de bana yardım edeceğini umduğum bir şekilde iç çekmesine neden oldu.

Josh ısıtıcıyı çalıştırdı ve park alanından çıktık. O sırada arabada kötü bir sessizlik vardı.

Zaten ben ne yapıyordum ki?

"Bugün kaç kahve alıyorsunuz?" Josh arabayı Starbucks'a doğru sürerken, dinamikten tamamen habersiz gibi görünmeye çalıştım. "Sipariş çok mu?"

Josh köşeyi döndü ve pencereden uçmamak için parmaklarımı koltuk başlıklarına geçirmeme neden oldu. "Sadece beş. Bize ve öğretmene."

"Anladım."

Daha fazla sessizlik.

Nick, sanki bunun ne kadar hatalı göründüğünü belirtmek ister gibi bana bakarken, "Senin bu saate dersin yok mu, Macy?" diye sordu.

"Josh'la birlikte Carson'ın sınıfındayım, ona Josh'ın içecekleri taşımak için yardıma ihtiyacı olduğunu söyledim."

"Ah," dedi, hâlâ bana bakan Nick, "mantıklı."

Josh sinyal verip şerit değiştirirken, "Sana bir şey isteyip istemediğini sormak için mesaj atmıştım," dedi.

"Ah, evet... Telefonum kapandı."

Macy, "Ben de hep benimkini şarj etmeyi unutuyorum," dedi.

"Aslında tuvalete düşürdüm," dedim ve anında bu küçük sırrı onlarla paylaştığıma pişman oldum. "Yani, kirli bir tuvalet değildi, pislik yoktu. Yani, evet, tüm tuvaletler pistir ama bunun içinde hiçbir şey yoktu demek istedim."

Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni!

Nick, "Tanrı aşkına," diye mırıldanırken, Macy de aynı anda, "Aman Tanrım," dedi.

Evet, telefonumun iğrenç yüzme deneyimine cevaben hepimiz Tanrı'ya seslendik.

"Değil mi?" Diyebildiğim tek şey bu oldu.

Josh, Starbucks'a varınca arabayı durdurdu, güneş gözlüğünü başına kaldırıp, pencereden dışarı bakan Nick'e seslendi. "Pekâlâ, kızların ne istediğini biliyorum. Ya sen, ahbap?"

Nick bakmadı bile. "Böyle iyiyim ama sağ ol. Ahbap."

Josh, Nick Stark'ın neden bizimle olduğuna ve neden böyle kaba davrandığına dair bir açıklama arıyormuş gibi bana baktı. Ben de gülümseyip omuz silktim. Sanki artık hayatta neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yokmuş gibi.

Josh içeceklerle birlikte geri geldikten sonra hızla okula döndük. Radyonun sesini açan Josh sohbeti imkânsız hâle getirdi ve ben de bunu takdir ettim.

Otoparka girdiğimizde Macy radyoyu kapatıp, "Bu koku da ne?" dedi.

Mükemmel küçük burnunu kaldırıp havayı koklamaya başladı. Ben de burnumu çektim ama kahveden başka bir koku alamadım.

"Haklısın, burası ayak kokuyor." Josh vitesi boşa alıp el frenini çekti ve burnunu kırıştırarak motoru durdurdu.

Ah, hayır. Ben de yüzümü buruşturup tiksinmiş gibi yaptım. "*Josh*, arabada çorap falan unutmuş olabilir misin?" Bu söylediğim Josh'ın bana ters ters bakmasına neden oldu. Her hafta sonu o küçük arabasını parlatmak için sonsuz vakit harcadığını ve arabasını çok sevdiğini ikimiz de biliyorduk, dolayısıyla, "Arabamda çorap falan yok," dedi.

"Emin misin?" diye sordu Nick. "Çünkü içerisi gerçekten pis çorap kokuyor."

Josh, Nick'i öldürmek ister gibi görünüyordu. "Arabamda neden pis çorap olsun ki?"

"Hiçbir fikrim yok."

Burunları çoraplarımı algılamadan önce, "Beni dışarı çıkarır mısınız artık? Bacaklarım çok sıkıştı," dedim.

Arabadan indik ve dördümüz birlikte okula girdik. Ayrı yönlere gitmemiz gerektiğinden, Josh bana küçük bir öpücük -zorunlu bir veda öpücüğü- verdi. Elimde kahvemle Josh ile Macy'nin uzaklaşmasını izledim.

Onları öpüşmekten alıkoymuştum belki ama o kahve yolculuğu kesinlikle bir zafer gibi değildi. Tam o sırada çalan zil tüm düşüncelerimi yok etti.

Nick, "Beni davet ettiğin için teşekkür ederim," diyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve eğlenen bir ifadeyle bana sırıttı. "Bu düzeyde bir tuhaflığa tanık olmak gerçekten eğlenceliydi."

Gülümsememe engel olamayarak, "Kes sesini," dedim.

"Gerçekten." Arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı ve önceki dersten çıkanların kalabalığına karışırken, omzunun üzerinden, "Bugünü gerçekten harika bir gün hâline getirdin, Emilie," diye bağırdı.

Gözlerimi devirip dolabıma yöneldim. Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki ilk başka kıkırdamaları duymadım. Sonra çevresel görüşümdeki bir şey gözüme takıldı. Sağıma bakınca Lauren, Nicole ve Lallie'nin başka dört kız ile birlikte bir dolap sırasının önünde durduklarını gördüm.

Doğrudan bana bakarak, fısıldaşıp kıkırdıyorlardı.

Hızlıca yürüyüp Bay Bong'un sınıfına girdim ve rahat bir nefes aldım. Kendimi aniden üç kişinin radarında bulmak beklediğim bir şey değildi, istediğim bir şey hiç değildi.

Ama masama ulaştığımda Nick'in çenesini eline dayamış bana sırıttığını görünce, bu rahatlama kısa sürdü.

Tabureme oturdum ve onu tamamen görmezden gelerek çantamın fermuarını açtım. Ders kitabımı ve dosyamı çıkardım.

"Yani bu tuhaftı, değil mi?" dedi.

Gözlerimi devirip kitabımdan işlediğimiz bölümü açtım.

"Bir an bana gitmemi söyledin, bir sonraki an beni kolumdan tutup dünyanın en garip Starbucks yolculuğuna sürükledin."

Cevap vermedim. "Onun aldattığını biliyorsun, değil mi?" derken sesini biraz daha alçalttı.

Ders kitabımın sayfalarını çevirmeye devam ederek göz ucuyla ona baktım. "Konuşmamaya geri dönebilir miyiz?"

"Yapabileceğimizi sanmıyorum." Elini uzatıp sayfayı çevirmemi engelledi. "Çünkü artık yabancı değiliz." Bu kadarı artık saçmalıktı, değil mi? Günü mükemmelleştirmeye yönelik korkunç girişimlerimin en tepesindeki saçmalık. Bakışlarımı elinden yüzüne kaydırdım ve iç çektim. "Ama yabancı olabiliriz.

Ben gevezeyim ve sen bundan *nefret* ediyorsun. Sen somurtkansın, ben de bundan *nefret* ediyorum. O yüzden bu sabah hiç çarpışmamışız gibi davranalım, bu sayede sen de benim kim olduğumu bilmediğin zamanlara dönebilirsin."

Bu onu gülümsetti ve gülümsemesi -dürüst olmak gerekirse- inanılmaz etkileyiciydi. O kadar somurtkan ve içe dönüktü ki bu, neredeyse ne kadar inanılmaz derecede yakışıklı olduğunu gözden kaçırmanıza neden oluyordu.

Ama oradayken -ve gülümserken- midenize bir sopa iniyordu sanki.

Böyle bir pislikte büyük israf.

Kollarını kavuşturup gözlerime bakarak, "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dedi. "Ayrıca sen beni kahveye davet etmedin, resmen beni sürükleyerek götürdün."

Bay Bong içeri girip konuşmaya başladığında, Nick'in susup beni rahat bırakacağını düşündüm; ne aptalca bir düşünce. Sonuçta bugün şans diye bir şey yoktu.

"Bil bakalım geçen derste ne okudum?"

"Şşşt," dedim.

"Disfalji." Yaklaştı ve, "Boğulmadığın ama boğazına yemek takılma durumuna verilen isim," dedi.

Bir kahkaha attım. "Neyin peşindesin?"

"Hiçbir şeyin."

"Benimle Kimya derslerinde hiç konuşmazdın, şimdi ise geçen yıl kafeteryada başıma gelen tuhaf sağlık sorunu hakkında bilgi edinmişsin. Amacın ne?"

Bay Bong bize doğru bakarken, Nick hafifçe gülüp doğruldu. "Sadece araştırdığımı ve öyle bir şeyin olduğunu öğrendiğimi bilmeni istedim."

"Öyle bir şey var zaten. Biliyorum çünkü *benim* başıma geldi!"

"Emilie?" Bay Bong -ve tüm sınıf- bana bakıyordu. Çünkü evet, bunu biraz yüksek sesle söylemiş olabilirdim.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Bay Bong derse geri döndü. Nick'e baktığımda, başını yana sallıyor ve belli ki kahkahasını bastırmaya çalışıyordu. Ben de başımı salladım ama yüzündeki muzip ifade gülümsememeyi imkânsız kılıyordu.

"Uzun lafın kısası, arabamı çektiler."

Paltosunu giyip dolabını çarparak kapatan Chris'e inanamayarak baktım. Her şeyin üstüne, bu korkunç günün onca trajedisine bir de Chris'in bizi eve götürecek bir arabasının olmaması mı eklenmişti? "Yani?"

"Yani eve yürüyeceğiz, sanırım, çünkü Rox çoktan çıktı, annemle babamın da toplantıları var."

"Off," diye inledim. "Bugüne inanamıyorum."

"Kontrol ettim ve güneye doğru soğuk rüzgâr esiyor, yani evet, rüzgârlı bir yolculuk olacak."

"Gençler, arabaya mı ihtiyacınız var?"

Sesi duyunca gözlerimi kapattım. Tabii ki Nick Stark oradaydı. Neden olmasın ki? Bugün her yerdeydi. Ona kocaman bir *Hayır, teşekkürler* demek için ağzımı açtım ama Chris omzunun üzerinden neredeyse ciyaklayarak, "Gerçekten mi?" dedi.

Arkamı döndüm ve Nick'in omuz silkerek Chris'e, "Elbette. Hazır mısınız yoksa..." dediğini gördüm.

Chris'e bir bakış atarak, "Önce yapmam gereken bir şey var," diye sözünü kestim. "Hızlı bir şekilde kuzey holündeki toplantı odasına bir şey götürmem gerekiyor."

Chris ne yaptığımı anlayarak gözlerini devirdi. "Sadece eve gitmek istiyorum, Em."

"Önce Josh'ı bulmam gerekiyor. Hızlı olacağım." Parmağımı onlara doğru kaldırıp döndüm ve hızla toplantı odasına doğru koridorda yürümeye başladım ama peşimden geldiler. Omzunun üzerinden, "Benimle gelmek zorunda değilsiniz, sizinle arabada buluşabilirim," dedim.

Benimle yürümeye devam ederken, "Hayır, gelmek istiyoruz," diye cevap veren Nick bana ukala bir bakış attı.

Chris, dramatik bir şekilde iç çekerek, "Daha sonra evine falan gidemez misin?" diye ekledi. "Sevgililer Günü'nde her normal insanın yaptığı gibi?"

"Gitmeden önce ona hediyesini vermem gerekiyor." Sahte duruşmaların yapıldığı toplantı odasına vardık ve derin bir nefes aldım. "Bir dakikaya hazır olacağım."

Chris gözlerini devirdi. Çaresiz davrandığımı biliyordum ama gerçekten... çaresizdim. Hareket etmelerini ve bana biraz alan bırakmalarını işaret ettim ama kımıldamadılar.

Peki.

Kapıyı açıp kafamı içeriye uzattım. Birkaç masada öğrenciler oturmuş konuşuyorlardı ve Josh'ı bulmak için odayı tararken gözlerimi kıstım. Tam pes edecektim ki onu kafasından tanıdım. Odanın diğer tarafındaki bir masada oturuyordu.

Kıvırcık saçlarını görünce içimde kabaran öfke baloncuğuna biraz şaşırdım -Macy ile yolculuğun etkisi hâlâ tazeydi- ama ne pahasına olursa olsun o lanet aşk işini çözecektik.

"Josh!" diye fısıldadım. "Pişşt! Josh!"

O duymadı ama Josh'ın üniversitede profesör olacağını düşündüğüm arkadaşlarından biri olan Owen Collins duydu. Ayağa kalktı ve, "Joshua, kız arkadaşın seni çağırıyor," dedi.

Bu, tüm kafaların bana dönmesine neden oldu. Chris arkamdan, "Gidebilir miyiz, lütfen?" diye mırıldandı.

"Bir saniye," dedim. Josh odadan geçip bana doğru yürürken.

Nick'in arkamdan, "Ah ne romantik" diye mırıldandığını duydum ama ses tonu sanki farklı düşünüyor gibiydi.

Chris kıkırdadı.

"Hey. Em." Josh bana baktı. "Naber?"

"Ben, şey, hediyen bende." Paketli kutuyu kaldırıp gülümsedim. "Gitmeden önce hızlıca hediyeleşiriz diye düşündüm."

"Hediyen yanımda değil." Josh arkasına baktı, sonra bana dönüp, "Ve gerçekten şu an gitmem gerek," dedi.

"Daha sonra çalışsan olmaz mı?" Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım, onu ikna etmeye can atıyordum çünkü günün 15 Şubat'a dönmesine çok ihtiyacım vardı. "*Bugün* sana gerçekten hediyemi vermek istiyorum."

"Fazla mı umutsuz?" dedi Chris ve bacağımı savurup kaval kemiğine tekme indirdiğimde bile haklı olduğunu biliyordum. Haklı olduğunu biliyordum bilmesine ama yine de denemek zorundaydım.

Belki de "seni seviyorum" dersem her şey değişirdi.

Josh, "Dinle, Em," dedi, bu sefer kızgınlığını gizleme zahmetine bile girmemişti. "Ne olduğunu bilmiyorum ama seninle sonra konuşuruz. Gitmek zorundayım."

"Tamam. Peki, şey, sadece sana söylemek istediğim bir şey var. Seviyorum..."

"Tavuk." Nick kapıyı çekip geriye doğru sendelememe neden oldu ve birden yanımda belirdi. "Tavuğu seviyor ve erkek arkadaşı olarak senin de bunu bilmen gerektiğini düşündü."

Josh bir Nick'e bir bana baktı, sonra, "Sen kimsin?" dedi.

Nick gülümsedi. "Ben Nick."

Nick'i kapının dışına ittim. "Ben *tavuk sevmiyorum*, ben seni..."

"Bak, gitmem gerek, Em. Sonra konuşuruz."

O uzaklaşırken, Owen'ın bana ezik, yapışkan bir zavallıymışım gibi baktığını gördüm. Öyleydim de aslında. Arkamı döndüğümde Nick duvara yaslanmış başını sallıyor, Chris ise ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu.

"Kendini bu kadar küçük düşürmenin ardından sana sarılsam mı yoksa kıçını mı tekmelesem, karar veremiyorum."

Sahte duruşma kapısından uzaklaşıp Chris'e doğru yürürken, "Lütfen," dedim, "kıçımı tekmele."

Chris kollarını bana doladı, ben de yüzümü onun kapüşonlusuna gömdüm. "İşte, Em," dedi ve beş saniye kadar sırtımı okşadı. "Şimdi yürü, sürücümüz kaçmadan gidelim," dedi.

Nick, "Gitmem gerekiyor," dedi ve birlikte koridordan geçip binadan çıkarken Chris ona evlerimizin adresini verdi.

Kendimi küçük düşürmüştüm. Bir şeyleri zorladığımı biliyordum ama haklıydım. Josh, aşk ve bu zaman döngüsünden nasıl çıkılacağı konusunda haklıydım.

Tek iyi tarafı, yarın muhtemelen yine aynı güne uyanacak olmamdı çünkü günü değiştirmeye yönelik her girişimim zincirleme kaza ile sonuçlanmıştı. Yani en azından bugün unutulacaktı ve ben de yeni baştan başlayacaktım.

Kemerlerimizi bağlarken -bu defa Chris ortadaydı- Nick, "Her şey yolunda mı, Em?" diye sordu.

Omuz silktim ve kemerimi taktım. "Ben, şey, *gerçekten* sadece harika bir Sevgililer Günü yaşamamızı istemiştim."

Nick, "Başardığını söyleyebilirim," dedi ve vitesi bire takıp park yerinden çıkmak için arabayı hareket ettirdi.

"Kapa çeneni," diye yanıtladım.

"Joshua hakkında kötü bir şey söylemeyeceğim çünkü ondan hoşlanmana saygı duyuyorum ama sana karşı az önce biraz... huysuzdu sanki?" Chris bana bakıp, "Yani evet, sen de biraz... tuhaf davrandın ama o da biraz mankafalılık etti," diye ekledi.

Chris'e sessizce, "Belki bunu daha sonra konuşabiliriz," derken, Nick'e baktım.

"Ah, yapma, Emmer." Chris, Nick'i işaret ederek, "Aşk delisi saçmalıkların o acınası gösterisine tanık olduktan sonra, bu tartışmayı duymaya hakkı olduğunu söyleyebilirim," diye ekledi.

"Bugün Alex'le konuştun mu?" diye sordum.

Chris, Nick'e, "Konuyu güzel değiştirdi," dedikten sonra bana dönüp, "Tabii ki konuştum. Ben karaktersiz küçük bir bebek değilim," dedi. Chris aylardır Alex Lopez'e âşıktı. Arkadaşlardı, ikisi de ülke çapında koşulara katıldıklarından birbirlerini çok iyi tanıyorlardı ama Chris, Alex'e çıkma teklifi ederek arkadaşlıklarını mahvetmekten korkuyordu. Alex'in birlikte olmak isteyip istemediğini Sevgililer Günü'nde öğrenmeye karar vermişti. Plan, "Sevgililer Günü bekârlar için sıkıcı, sonuçta ikimiz

de bekâr ve yalnız olduğumuza göre bir pizza alıp birlikte eski filmler izlemek ister misin?" gibi bir şeydi.

Nefesimi tuttum. "Gerçekten söyledin mi?"

Bıyık altından gülümseyip konuştu. "Tökezledim. İlk başta tamamen tıkandım ama sonra hiçbir planı olmadığı için kendini ezik gibi hissettiğini söyleyince, bana mükemmel bir giriş yapma fırsatı verdi."

Chris'in yüzü güneş gibi parlarken, ben de gülümsedim. "Bu harika!" Chris her zaman çok havalı davranmayı severdi ama tüm bunların altında tanıdığım en kırılgan insanlardan biriydi. "Peki ne giyeceksin?"

"Hayır." Bir elini kaldırıp salladı. "Bu strese henüz hazır değilim. Bir an durup sevimli yüzünü gözümüzde canlandırabilir miyiz? Mesela Alex'in bir konuda tamamen ciddiyken, birdenbire kıkırdamaya başladığındaki yoğunluğu ile çocuksu sevimliliği karışımının gerçekten çok tatlı olması gibi."

Başımla onayladım, çok haklıydı. "Neden bahsettiğini çok iyi anlıyorum. Geçen yıl Halleck'in Amerikan Hükûmeti dersini onunla birlikte almıştım ve Ellie Green'e sadece süper derecede Elliece davrandığı için patladığında, ona kilitlenip kalmıştım. Sevimlilik artı yoğunluk eşittir vay be."

"Değil mi?" Yine ışıldıyordu ve ben onun adına çok ama çok mutlu olmuştum. Birinci sınıfta yüzme dersini kaçırdığımız için ikimiz de sahte notlar yazmıştık, o günden beri Chris en iyi arkadaşımdı. Dışarıda kendi kendimize oturacağımızı sanmıştık ama Koç Stroud bizi havuzun kenarına dikmiş ve orada kulaç hareketlerini yapmaya zorlamıştı. Evet, kuru yerde.

Tek başıma olsam utançtan ölürdüm ama Chris bunu bir koreografiye çevirmişti. Onun saçma dansına o kadar gülmüştüm ki ikimiz de cezalandırılmıştık.

Chris'in evine giderken yolun geri kalanını Alex Lopez'in büyüklüğünü tartışarak geçirdik, Nick ise sessizdi. Sessizliğiyle ilgili her türden içsel yargıda bulunuyordum ki arabasını Chris'in

sokağına sürerken, "Sadece gerçek seni görmesine izin verdiğinden emin ol, o zaman adamın hiç şansı kalmaz," dedi.

"Sen kimsin, Nick Stark?" diye şakalaştı Chris. "Seninle ikinci sınıfta Yavru İzciler'de olduğumuz zamandan beri konuşmadım, şimdi ise buradasın ve ateşli, huysuz bir aşk tanrısı gibi konuşuyorsun."

"Hemen şimdi kapa çeneni."

Chris gülmeye başlayınca ben de güldüm. "İkinizin de Yavru İzciler'de olduğunuza inanamıyorum."

"Takımdaki en iyi düğümcünün ben olduğumu bilmeni isterim," dedi Chris, sırt çantasının dış cebini açıp anahtarını çıkarırken.

"Sürü," diye düzeltti Nick ve Chris'in evine yaklaşınca yavaşladı.

"Sürü," diye tekrarladı Chris, gözlerini devirip başını bana doğru sallayarak.

Araba garaj yoluna girerken Chris, "Bıraktığın için teşekkürler, Nick," dedi. Kapıyı açtım ve Chris'in inebilmesi için dışarı çıkarken Nick'in neden önce beni bırakmadığını merak ettim. Görünüşe göre şimdi geri dönmek zorunda kalacaktı ama belki de Nick'in benim evimin yönünde bir yerden geçmesi falan gerekiyordu. Belki evime yakın oturan, yaşça büyük ateşli bir kız arkadaşı vardı ve onu almaya gidiyordu. Bugün hayatımın en utanç verici anlarına tanık olmasına rağmen, neredeyse hâlâ bir yabancıydı.

Tekrar arabaya girip kapıyı kapattığımda Chris camımı indirmemi işaret etti.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu, endişeliymiş gibi dudaklarını bükerek. "Josh'a davranışın pek senlik bir hareket değildi."

"Ben sadece... bilmiyorum. Bu yıl gerçekten mükemmel bir Sevgililer Günü kutlamak istemiştim, bu yüzden bazı şeyleri zorlamış olabilirim."

"Öyle mi?" dedi Chris.

"Ona onu sevdiğimi söylemek istedim ama sonra Nick..."

"HAYIR," diye tersledi Chris.

"...her şeyi mahvetti."

Nick direksiyonun arkasından, "Mahvedenin *ben* olduğumu sanmıyorum," dedi.

Chris, "Şaka yapıyorsun, değil mi? Ona aşkını mı ilan edecektin?"

Bunu neden aklımı kaçırmışım gibi söylüyordu? "Tamamen ciddiyim."

Gözleri kocaman oldu ve başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, hayır. Em, onu sevmiyorsun."

"Evet seviyorum..."

"Ne zamandır çıkıyorsunuz? Biraz erken değil mi?"

"Aslında bugün üç ay oldu."

"Üç ay." Gözleri önce Nick'e, sonra bana döndü. "Bugün?"

"Evet."

Kaşları tamamen yukarı kalktı. "Sence de biraz zorlama değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Tamam. İşte buradasın, Küçük Bayan Planlayıcı. Küçük Bayan Yapılacaklar Listesi. Seni tanıdığımdan beri her şeyin kontrol edebileceğin küçük kutucuklara sığmasına takıntılısın."

"Bununla ne ilgisi var ki?"

"Hiç." Tatlı bir yüz ifadesi takındı. "Bence senin bu kompulsif kontrol ihtiyacın çok sevimli. Ama özel bir güne denk gelen üçüncü ay dönümünüzde seni seviyorum demek sence de biraz fazla zorlama değil mi?"

Kızardığımı hissettim. Artık bu konuda konuşmak istemiyordum. "Senin artık evine gitmen gerekmiyor mu?"

"Tamam, susuyorum," dedi. "İlla *sevdiğini* söylemek istiyorsan, onu daha sonra ara."

Gözlerimi devirdim ve o dönüp merdivenlerinden koşarak evine girmeden önce el salladım. Nick kamyonetini geri vitese

takıp geri giderken, "Onu sevmediğini biliyorsun, değil mi?" dedi.

"Ne?" Yandan ona baktım ve, "Nereden *biliyorsun?*" dedim.

"Asıl sen nasıl *bilmiyorsun?*" dedi.

"Seninle bunu konuşmayacağım," dedim sinirle. Neyse ki Chris'e yakın bir yerde yaşıyordum ve eve varmak üzereydik.

"Yine de bunu *birisiyle* konuşman gerek." Bana baktı. "Ona onu sevdiğini söyleyeceğinden bahsediyorsun ama daha birkaç saat önce seni aldatıp aldatmadığını anlamak için bitkilerin arkasına saklanıyordun."

"Yaptığım şey bu değildi..."

"Saçmalık," dedi.

"Öyle değil," diye yalan söyledim. "Sadece onu bekliyordum."

Nick evimin önünde fren yapıp arabayı kaldırıma çekti. Vitesi boşa aldı, el frenini çekti ve yüzünü bana döndü. "Bu doğru bile olsa -ki ikimiz de öyle olmadığını biliyoruz- 'erkek arkadaşın' ile arandaki şey tuhaf ve resmîydi. Gergin ve garip. Tanrı aşkına, bu aşk değil."

Neredeyse bağırarak, "Seni neden ilgilendiriyor ki?" dedim. Tekrar eden günlerden, Josh ve Macy'yi düşünmekten, Nick'in benim veya ilişkim hakkında bir şey biliyormuş gibi davranmasından bıkmıştım.

Yüz ifadesi okunmuyordu. "İlgilendirmiyor. Umursadığımdan değil."

Ama... umurunda mıydı? O kadar ciddi görünüyordu ki midemin bulandığını hissettim. Çantamı aldım, "Tamam. Şey, eve bıraktığın için teşekkür ederim," dedim.

"Her zaman."

İçeri girince, babamla terfi tartışmasından tamamen kaçınmayı umarak doğruca odama gittim. Ne yazık ki hemen peşimden

geldi ve yatağımda Joel'le şakalaşıp çocuğu gıdıklarken ve çok iç karartıcı bulduğum muhteşem bir baba sevgisi sergilerken bana "iyi haberi" verdi.

Sanki bu yeterince kötü değilmiş gibi, o ve Lisa akşam yemeği boyunca Teksas ile ilgili konuştular. Orada yapabilecekleri şeyler, ev bulmayı umdukları banliyöler, sık sık gitmeyi düşündükleri restoranlar, çocukların seveceği turistik etkinlikler. Herhâlde o geceki Sevgililer Günü yemeğinin sponsoru Teksas seyahat komisyonuydu.

Uyumaya hazırlandığım sırada kendimi çok üzgün hissediyordum. Josh aramamış veya mesaj atmamıştı, ben de odamın penceresinin önünde durup tıpkı yedi yaşındayken ebeveynlerimin evli kalmalarını dilediğim gibi, bir yıldıza bakarak dilek tuttum.

"Yıldızın ışığı, yıldız parlaklığı, bu gece gördüğüm ilk yıldız. Bir dilek diliyorum, bir dilek istiyorum, bu dileğim bu gece olsun." Bulabildiğim en parlak yıldıza baktım, gözlerimi kısıp, "Mükemmel bir Sevgililer Günü geçirmeyi ve bu döngüyü bitirebilmeyi diliyorum," dedim.

Yatağa girdiğimde umutlu ama gerçekçiydim.

Bugünün mükemmel olmasını sağlayamamıştım, hatta yakınından bile geçememişti.

Ama belki de düzeltmem gereken sadece tek bir şey vardı. Yani, teknik olarak Josh'ın beni aldatmasını engellemiştim. Bu sayılmalıydı, değil mi?

Yine de örtülerimin altına girerken, Josh'ın ön koltuğunda o, Macy ve Nick'in arasında Fritos gibi kokan botlarımla sıkışıp kalmış görüntüm zihnimde canlandı.

Evet, bu önlem muhtemelen pek bir şey ifade etmemişti.

İTİRAF #9

Yedinci sınıfta, artık yalnız olmaya dayanamadığım zamanlarda sırf yapacak bir şeyim olsun diye şehrin her yerine taksiyle gittiğim bir dönemden geçtim.

BİR BAŞKA SEVGİLER GÜNÜ

Ertesi sabah o korkunç şarkıyla uyandığımda, bundan sonra ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Hâlâ bir şeyleri değiştirmem, bir şeyleri düzeltmem gerektiğini düşünüyordum ama bunun tam olarak ne olduğunu çözemiyordum. Yeni bir liste yaptım.

Yapılacaklar Listesi — 14 Şubat (yine)

- ✓ Okula başka yoldan git.
- ✓ Bayan Bowen'ı burs vermeye ikna et.
- ✓ Josh ve Macy'nin öpüşmesini engelle.
- ✓ Babanı Teksas'a taşınmayı istemediği konusunda ikna et.

Okula farklı bir yoldan gitmeyi denedim. Uzak mahalle aralarına daldım ama yine de Nick'le çarpışmayı başardım. Bu sefer Edgewood Bulvarı'nda tam önümde durdu.

Yine kapıma geldi ve kapıyı açtım. "Hey... İyi misin?"

Arabadan indim. "Tam önüme çıktın."

Nick'in kaşları kalktı. "Üzgünüm?"

"Olmalısın da zaten... bundan kaçınılabilirdi." Bir kereliğine huysuzu oynamaktan çok büyük keyif alıyordum. "Sigorta bilgileri, lütfen."

Gözleri kısıldı. "Çarpan *sen* olduğuna göre önce sen."

"Peki." Arabama döndüm. O kendi bilgilerini alırken, ben de kendiminkileri aldım. Değiş tokuş ettikten sonra sigorta kartına baktım ve, "Stark? Nick Stark?" dedim.

Cevap vermedi, sadece söyleyeceklerimden çoktan rahatsız olmuş gibi bana baktı. "Kimya dersinde Bay Bong'un sınıfında mısın?"

Gözleri kısılarak ufacık oldu. "Evet?"

"Ah. Adını yoklama listesinden hatırladım. Dördüncü blok?"

"Evet."

"Hımm. Dünya ne küçük." Motorumu işaret ettim. "Çok fazla duman çıkıyor, bahse girerim ki alev alacak. Uzaklaşalım."

Bu defa o telefonuna bakarken ben 911'i aradım ve bu defa üzerimde kot pantolon, bot, yün kaban ve bere olduğu için bana o eski ceketini getirmedi. Beni okula götürmeyi teklif etti ve bu sefer barış için mükemmel bir planım vardı.

Kemerimi bağlarken, "Beni götürdüğün için çok teşekkür ederim," dedim.

O da, "Bir şey değil," diye cevap verdi.

Sonra çantamdan yeni kitabımı çıkardım, katlanmış sayfasını açtım ve okumaya başladım. Kitabımı okuyup tek kelime etmezsem hayalindeki yolcu ben olurdum herhâlde, değil mi? Kamyoneti hareket ettirdi, ben de okumaya koyuldum ama sonra, "Arabamda gerçekten Rebecca DeVos mu okuyorsun?" diye sordu.

Yazarın adını duymuş olmasına şaşırmakla, tiksinmiş gibi görünmesine kızmak arasında gidip gelerek ona baktım. "Evet?"

"Amerikan edebiyatının en abartılan yazarlarından biri. Düzyazıları o kadar çok abartılı derecede karmaşık ve entelektüel açıdan zayıf açıklamalarla şişiriyor ki olay örgüsünü bulmak

bile zorlaşıyor." Kitabımı işaret ederek devam etti: "Bu hikâye en kötülerinden. Ama karakterin görünüşünü bile anladığımdan emin değilim çünkü acayip renkleri deşifre etmek için hem normal sözlük hem de eş anlamlılar sözlüğü kullanmak zorunda kaldım."

"Dur tahmin edeyim." Eski kamyonetinin antika ön paneline baktım ve bir kez daha Nick'in ne kadar gizemli olduğunu düşündüm. Onu birkaç gündür tanıdıktan sonra bile anlaşılması zordu. "Sen büyük bir Raymond Carver hayranısın."

Müziğin sesini kısarak, "Çalışmalarını beğeniyorum," dedi, "ama DeVos ile Carver arasında oldukça geniş bir mesafe var. Carver'dan daha gösterişli ama Devos'tan daha az abartılı yirmi yazar sayabilirim."

Ben de sayabilirim. Aslında kitabı sevmemiştim ve Nick ile kesinlikle aynı fikirdeydim. Onunla aynı fikirde olmak beni şaşırttı. "Bu arada Dina Marbury kızıl saçlı, soluk, pürüzsüz tenli ve mavi gözlü."

Teknik olarak "gözleri bulutsuz, en parlak yaz göğünün renginde; kralların, kraliçelerin ve toprak sahibi hanımefendilerin dağınıkça taktığı mücevherlerin kusursuzluğuyla parlıyordu" diye bahsediyordu, yani *mavi* bu tanıma oldukça yakındı.

"Aslında Dina için en iyisini dilemem gerektiğini biliyordum ama aramızda kalsın, okyanusun içine doğru yürüdüğünde mutlu oldum."

"*Nick.*" Kitabı kapattım. "Henüz oraya gelmemiştim... Gerçekten bana sonunu mu söyledin yani?"

Küçük bir kahkaha attı. "Ah, kahretsin. Üzgünüm."

"Aslında sorun değil." Eğilip kitabı çantama tıkıştırdım. "Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bitirmeyecektim."

"Ya gördün mü?" Dönmeden önce sinyal verdi ve dönemece yaklaşınca yavaşladı. "Sana bir iyilik yapmış oldum."

Gözlerimi devirdim. "Gerçekten okyanusa mı yürüdü? Vay be, başka bir kitaptan çalıntı gibi..."

"*Uyanış* kitabından?" Kamyonet tamamen durduğunda bana baktı.

"Evet! Yani, sonuçta bu hayatta bir kez karşımıza çıkabilecek bir kitap sonu, değil mi?"

"Kesinlikle." Nick, ışık yeşile dönünce hızlanmadan önce, gülümser gibi gözlerle bana baktı. "Sanki Edna Pontllier'ın büyük sonunu çaldığını fark etmeyecektik."

Okula giden yolun geri kalanında kitaplardan konuştuk ve binaya girerken aklıma Sevgililer Günü'nde gerçekten iyi geçindiğimiz geldi. İlk kez. "Neden böyle gülümsüyorsun?" diye sorana kadar yepyeni bir gün başlamış gibiydi.

Ona baktım, burnu kırıştı ve kaşları kısılmış gözlerinin üzerine düştü. "Ne?" dedim.

"Bilmem. Normal insanlar gibi yürüyorduk ve sen sonra korkunç bir şekilde sırıtmaya başladın."

"Korkunç bir sırıtışım yoktu."

"Gerçekten de vardı." Başını iki yana salladı. "Televizyonda yayınlanan fener alaylarından ve kedilere kazak giydirmekten hoşlanan bir sevimsiz gibi."

Gözlerimi kıstım. "Kazak giyen kedileri herkes sever."

"Öyle diyorsan. Neyse, gitmeliyim." Bunu sanki kalmasını istiyormuşum gibi söyledi. İstemiyordum. Ben de, "Aslında gitmem gerek," dedim.

"Ben de öyle dedim zaten," dedi.

"Hayır, *gitmen* gerektiğini, sanki benim de gitmem gerektiği hâlde benimle yürümeni istiyormuşum gibi söyledin."

Kaşlarını kaldırdı. "İyi misin sen?"

Sadece başımı salladım ve, "Harika," diye mırıldandım.

Sonrasında idareye çağrıldığımda gittim ve konuyu olgun bir şekilde ele alarak danışman öğretmeni ikna etmeye çalıştım. Yaz programlarında neden bana yer ayırmaları gerektiğini anlattım ve gülümseyerek, kibarca ek kontenjanın mümkün olmadığını söylediler.

Sonra Josh'ı hediyesi ile birlikte arabasında bekledim. Oysa içimdeki koca bir parça, bu noktada neden bu kadar çabaladığımı merak ediyordu. O ve Macy birbirlerine karşı bir şeyler hissediyorlarsa, ilişkimizi kurtarmayı ister miydim? Ama diğer yanım her konuda haklı olduğumu biliyordu ve bu, zamanın çarklarına çomak sokarak Macy'nin ilişkimizi mahvetmemesini sağlamak için tek fırsatımdı.

Elimde hediyeyle Josh'ın arabasının kaportasına tünedim ve bekledim. Ölümüne donsam da bekledim. İkisi sonunda yan kapıdan çıktıklarında Macy beni görmüş olmalı çünkü durdu ve Josh'a bir şeyler söyledi. Josh beni görmeden onu kolundan tutup tekrar içeri yönlendirdi.

Pardon?

Onları takip etmek için ayağa kalktığımda, taytım kaportasının köşesine sıkıştı ve koca bir sökük oluştu. Bu da içimde bir şekilde içeri dönünce Macy'yi bıçaklama isteği uyandırdı. Koridorda yürürken hâlâ donuyordum, her şeyin bir daha asla normal olmayabileceğini fark ettiğimde hüsrana uğradım.

Ya sonsuza dek bu günde sıkışıp kalırsam?

Bu sırada, Kimya dersinde Nick, Sevgililer Günü'nde kırmızı bir kazak giydiğim gerçeğini tartışmak için iyi bir zaman olduğuna karar verdi.

"Çok sevimlisin, değil mi?"

"Ne?"

Kalemiyle üzerimi işaret etti. "Üzerindeki tamamen uyumlu özel gün kıyafetin diyorum, çok sevimli."

"Bu öyle bir şey değil." Kazağıma bakıp, "Sadece kırmızı bir kazak," dedim.

"Gerçekten mi?"

"Evet gerçekten."

Bana bilmiş bir bakış atıp, "O hâlde kalpli bileziğini ve uyumlu küpelerini nasıl açıklıyorsun?" dedi.

Gözlerimi devirip başımı iki yana salladım. Kısa bir bakış atacaktım ama nedense gözlerim doldu ve, "Senin moda tercihlerimi incelemekten daha iyi bir işin yok mu?" diye sordum.

Biraz yaklaştı, gözleri yüzümdeydi. "Ağlıyor musun sen?"

"HAYIR," dedim yüksek sesle ama bana ihanet edercesine gözlerimden yaşlar aktı.

"Ah, kahretsin... hayır." Yutkunup, "Hayır, hayır... özür dilerim... sadece şaka yapıyordum," dedi.

"Sorun değil," dedim, burnumu çekerek. "Ağlamıyorum."

"Evet, ağlıyorsun," dedi sessizce, gözleri yüzüme odaklanmışken ilk kez ciddiydi. "Lütfen, lütfen, dur."

"Tamam, *ağlıyorum*." Tekrar burnumu çektim ve kendimi toparlamaya çalıştım. "Ama senin yüzünden değil."

"Yemin et?"

Gözlerimi devirip ona baktım. "*Evet.*"

Kendi kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Hiç ağlamamıştım. Ama bu korkunç Sevgililer Günü arafında sonsuza dek sıkışıp kalmış olabileceğim fikri gerçekten canımı yakıyordu. Hiç yaşlanmayacak mıydım? Gazetecilik kariyerinde bir şansım olmayacak mıydı? Ya da ikizlerin büyüdüğünü görebilecek miydim? Bunların hepsi çok fazlaydı.

"Ağlamanı nasıl durdurabilirim?" diye sordu. Neredeyse komik sayılabilecek kadar rahatsız görünüyordu. "Gerçekten."

"Ben iyiyim." Bunumu çektim ve işaret parmaklarımı alt kirpiklerimin altında gezdirdim. Derin bir nefes alıp kendime bunu düzeltebileceğimi söyledim. "Daha iyiyim."

"Ama..." Bana en tatlı gülümsemesini sundu. "Emin misin?" dedi.

Başımla onayladım ve elimde olmadan gülümsedim. "Evet."

"Şükürler olsun." İç çeker gibi derin bir nefes verip konuştu. "Çünkü Kimya dersinin geri kalanında sana iyi davranmanın düşüncesi bile yorucu."

Başımı sallarken hafifçe güldüm. "O kadar zor mu?"

Omuz silkti. "Zor olduğundan değil, sadece hızla gözlerini kırpıp söylediğim her şeye karşı çıkmanı izlemeyi tercih ederim." Tekrarlanan bir gün daha. Nick Stark'ın karşısında tekrarlanan bir göz devirme daha.

Günü, babamı taşınmamaya ikna etmeye yönelik bir başka başarısız girişimle kapattım.

Bu sefer, dul ve tek başına yaşayan büyükannemi bırakıp ülkenin öbür ucuna taşınamayacağını belirttim. Büyükannem ne yapardı? Çok yalnız kalmaz mıydı? Annesine hayran olduğunu biliyordum, bu yüzden bu argümanım kesinlikle onun etkileyici kararlılığını sarsacaktı.

Ama bunu söylediğimde gülümsedi. "O da bizimle gelmek istiyor, Emmie, git de sor. Sıcak hava ve kovboylar onu çok *heyecanlandırdı*."

"Öyle mi?"

"Şaşırdın mı?" diye sordu, hâlâ gülümsüyordu.

"Eh, kovboylar konusunda şaşırmadım."

Yani sadece onu ikna edememekle kalmadım, aynı zamanda şimdiye kadarki en kötü haberi de aldım: Büyükanne Max'i de kaybedecektim. İlk Sevgililer Günü'nde konuştuğumuzda bu olasılıktan bahsetmemişti ama ortalığı ayağa kaldırdığım için onu suçlamadım.

Yatmadan önce -yine- yıldız bulup dilek diledim ama gökyüzünde parlayan bir kürenin beni umursayacağına dair umudumu kaybediyordum artık.

Ardından sonuçları değiştirmeyi takıntı hâline getirmiştim. Yapabileceğim herhangi bir şekilde. Kaybettiğim bursla ilgili olarak şunları denemiştim:

- İdare çağırdığında ortadan kaybolmak.

- Yanlarına gitmek ve merhamet dilenmek.
- Ölüm döşeğindeki büyükbabamın son dileğinin beni o programda görmek istemesiyle ilgili absürt derecede ayrıntılı, uydurma bir hikâye eşliğinde ağlama numarası.
- Yaşlı -ve ölmek üzere olan- büyükannemin gazetecilik aşkı hakkında absürt derecede ayrıntılı uydurma bir hikâye ile ağlama numarası.
- Bayan Bowen'a rüşvet teklif etmek.

Bu girişimlerin hiçbiri sonucun değişmesini sağlamamıştı. Macy ve Josh ile ilgili olarak şunları denemiştim:

- Arabamda pusuya yatıp Josh'ın o küçücük arabasında yüzleri birbirine her yaklaştığında kornaya basmak.
- Josh'a, Macy'nin ağzında çürük ve uçuk olduğuna dair bir dedikodu duyduğumla ilgili mesaj atmak. (Pek iyi bir anım sayılmaz.)
- Josh ve Macy, Josh'ın gülünç arabasına yerleştiklerinde arabanın ön camına bir beyzbol topu fırlatmak. (Top gerçekten de camı kırmıştı ama atışım çok yavaştı ve ben topu atmadan dudakları birbirine değmişti, bu yüzden de her şey boşa gitmişti. Ve kuşatma altındaki bir denizci gibi bir arabanın arkasına saklanıp saklana saklana kapıya doğru sıvışmak zorunda kalmıştım.)

Hiçbir şey işe yaramamıştı.

Araba konusunda da şunları denemiştim:

- Okula babamın arabasıyla gitmiştim ama yine de Nick'e çarpmıştım.
- Okula Chris ile birlikte gitmiştim ve bu defa da benim yerime Nick'e çarpan Chris oldu. Ve komiktir ki Chris boynunu kontrol ettirmek için hastaneye gitmek zorunda kaldığından, sonunda ben yine Nick ile baş başa okula gittim.

Okula yürüyerek gitmeyi bile denedim ama *o zaman* bile sonunda Nick'le karşılaştım. Gözlerime inanamadım ama kamyoneti, Hickory Oaks mahallesinden bizim sokağa giden yolun yan tarafına park etmişti. Herhâlde park ettiği yerin yanındaki evde yaşıyordu. Kaputu açıktı ve eğilmiş bir şeyler yapıyordu.

Sessizce yanından geçmeye çalıştım, hatta tam geçmeyi başardığımı düşündüğüm sırada, "Affedersiniz, hey," diye seslendiğini duydum. "Bana bir saniyeliğine yardım edebilir misiniz?"

Ona doğru bakıp elimi göğsüme koydum. "Ben mi?"

"Evet."

"Hımm, alınmayın ama ben on altı yaşında bir kızım ve yabancılara yardım etmem pek güvenli olmaz," dedim. "Ama birini arayabilirim..."

"Ben yabancı değilim, aynı Kimya dersindeyiz."

Ne?

Yani benim laboratuvar ortağı olduğumu biliyor muydu? Her karşılaşmamızda benimle dalga mı geçmişti? "Emin misin?" dedim. "Yani biraz tanıdık geliyorsun ama..."

"Evet, eminim... aynı sırada oturuyoruz. Peki bana yardım edecek misin?"

Kaldırımdan inip ona yaklaştım, beni tanıdığı için bir tür zafer hissediyordum ama gülümsememeye çalıştım. "Ne yapmam gerekiyor?"

Saçları rüzgârda biraz savrulmuştu ama gözleri, fermuarlı ceketinin siyahıyla tezat oluştururcasına koyu maviydi. Hep kahverengi olduklarını düşünmüştüm ama aslında bana şimdi DeVos'un gösterişli düzyazısını anımsattılar: Bulutsuz yaz göğü benzetmesinde onun göz rengini tasvir etmişti.

Güzel gözleriyle ilgili dikkatimi dağıtan düşüncelerimi bölerek, "Ben bu donmuş şeyi marş sıvısıyla doldururken, senin de kamyonetimi çalıştırmana ihtiyacım var," dedi. "Hiç düz vites araba kullandın mı?"

Ellerimi ceplerime soktum ve boynumu yün paltomun içine biraz daha gömdüm. "Hayır ama bir arabanın debriyajla nasıl çalıştırıldığını biliyorum."

"Harika. Yapar mısın?"

Kokusu -sabun, kolonya, ne olduğunu bilmediğim bir şey- beni çok etkilemişti ama hepsini bir kenara bıraktım. "Elbette."

Kamyonun etrafından dolandıktan sonra direksiyonun başına geçtim ama ayağım debriyaja sonuna kadar basabilsin diye koltuğu ileri hareket ettirmek zorunda kaldım. Komutunu beklemek için kapıyı açık bıraktım ve Nick, "Şimdi," diye seslendiğinde anahtarı çevirdim.

Eski kamyonet çalışmak istemiyordu ama Nick ne yaptığını biliyor olmalıydı çünkü sonunda kamyonetin motoru birdenbire kükredi ve canlandı. O, "Vitesi boşa alıp çalışır durumda bırakabilir misin?" demeden önce biraz gaza bastım.

"Elbette." Bu pozisyonda olmak tanıdık ve rahatlatıcıydı. Babam Porsche üzerinde çalışırken de tam olarak bunu yaparak ona yardım ederdim ama o zamanlar henüz on iki yaşındaydım. Vitesi boşa alıp araçtan indim.

Nick kaputu kapatıp sürücü tarafına geçti. "Çok teşekkürler. Bu kız soğuktan nefret ediyor."

"Kız?"

"Kamyonetim."

Gözlerimi devirdim, Nick'e karşı hissettiğim sıcaklık yok oldu. "Bundan gerçekten nefret ediyorum."

"Ne?" İlgili görünüyordu ama alınmamıştı. "Neden nefret ediyorsun?"

"Erkeklerin çok sevdikleri araçlarına kadınmış gibi hitap etme ihtiyacı hissetmelerinden."

Bu söylediğim, sürekli tekrar eden ilişkimiz boyunca alıştığım o ukala gülümsemenin oluşmasına neden oldu. "Neden peki?"

"Çünkü çok cinsiyetçi. Ataerkilliğin ve kadınları nesneleştiren erkeklerin bir yansıması. Mesela, *bu güzel metal parçasını o kadar çok seviyorum ki neredeyse beni tahrik edecek. Tıpkı bir kadın gibi.*"

"Bilgin olsun diye söylüyorum, bu kardeşimin kamyonetiydi ve eskiden büyük teyzemiz Betty'nin kamyoneti olduğu için ona Betty adını takmıştı. Ayrıca Betty adında bir de köpeğimiz var."

"Ne güzel." Omuz silktim ve, "Sanırım ben öfke dolu feminist bir deliyim," dedim.

"Sana göre."

"Evet, bana göre." Gözlerimi devirdim ve bir anda... keyfimin kaçtığını hissettim. "Teknik olarak, her açıdan düpedüz deli olduğumu düşünmeye başlıyorum."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "İyi misin böyle?"

"Hayır, hiç iyi değilim!" İç çekip inledim ve zaman döngüsü hüsranı nedeniyle erken ölümümden önce bu soruyu bana daha kaç kez soracağını merak ettim. Ellerimi sallayıp mantramı -*Üstesinden geleceksin*- tekrar etmeyi denedim ama işe yaramadı. Tekrar inleyip, "Aslında BERBATIM ve bana TUHAF bir şeyler oluyor. Hem de o kadar TUHAF ki ne olduğundan bahsedemem bile!" diye bağırdım.

"Vay be." Nick'in ağzının köşeleri hafifçe yukarı kalktı, sonra gerçekten güldü. "*Senin* gibi birinin *böyle* bir kriz yaşaması *çok* tuhaf olmalı."

İç çekip, "En ufak bir fikrin yok," dedim.

Bu onu tekrar güldürdü. *Aman Tanrım*, pislik gibi davranmadığı zamanlarda çok yakışıklı bir çocuktu. "Seni bırakmamı ister misin? Okula? Yani, ben okula gidiyorum ve sen de okula yürüyeceksin. Arabayla gelmen daha hızlı olur. Ve daha sıcak."

Bu nazik ve çekici kişi kimdi? Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp, "Çok iyi olur. Teşekkür ederim," dedim.

Çantamı alıp kamyonete bindim, aniden gerilmiştim. Tuhaftı çünkü o kamyonete yirmi kez binmiş olduğum hâlde, o zamanların hiçbirinde gergin hissetmemiştim. Tabii, tüm o zamanlarda Nick tam bir pislik gibi davranmıştı; Nazik Nick ise yeniydi.

"Okula hep yürüyerek mi gidersin?" Nick direksiyona geçip debriyaja bastı. "Seni daha önce burada hiç görmediğime şaşırdım."

"Hayır," dedim, emniyet kemerimi takarken. "Bugün, şey, bir çeşit deney yaptım diyelim."

"Ve sonuçlar?"

Doğruldum ve cesaretimi toplayıp yüzünde eğlenen bir ifadeyle cevabımı bekleyen Nick'e baktım. "Sonuçlar kesin olamadı çünkü arabası bozulan bu adama yardım etmek için deneyden çekildim," dedim.

"Deneyin için kusura bakma ama adam bence havalı gibi."

Dayanamadım ve güldüm. "Havalı olabilir ama sağlam kaynaklara dayanarak onun aslında kimya laboratuvarındaki ortağıyla konuşmayan huysuz bir münzevi olduğunu biliyorum."

"Beni tanıdığını biliyordum." Bunu söylerken sırıtarak işaret etti, ironiye inanamadım. "Bayan Ben Yabancılarla Konuşmam."

Biraz daha güldüm ve, "Asla fazla dikkatli olunmuyor," dedim.

Gözlerini yola çevirip, "Elbette," dedi.

"Bugünkü okumayı bitirdin mi?" diye sordum, birinin aynı anda nasıl hem bu kadar güzel kokabileceğini hem de kokunun bu kadar güç algılanabileceğini merak ederek. Josh'ın kullandığı -ve hoşuma giden- pahalı kolonya gibi değildi, bu daha çok yeni yıkanmış vücut ya da temiz çarşaf gibiydi. Bu temizliği nefesimi kesebilirdi. "Ben tamamen unutmuşum, bu yüzden önümüzdeki saat ders çalışmam gerekecek."

"Ben okumadım ama zaten hiç ders çalışmam." Dönmek üzere sinyal verdi ve sola, sondan bir önceki sınıf öğrencilerinin park alanına doğru döndü. "Tüm normal lise öğrencileri gibi sınavdan önceki geceyi beklerim."

"Bana anormal mi diyorsun?"

İlk sıradaki şaşırtıcı derecede açık alana girerken, "Sana eşsiz diyorum," dedi.

Suratımı buruşturmuş olmalıydım çünkü kamyoneti durdururken bana hafifçe gülümsedi ve, "Ne? İltifat olarak söyledim," dedi.

Emniyet kemerimi çözüp kapıyı açtım. "Biliyorum... tuhaf olan da bu."

El frenini çekti ve anahtarlarını cebine koyup aramızda duran sırt çantasını aldı. "Neden tuhaf? Seninle hiç kaba konuşmadım."

Yani aslında aynı kamyonette bana birkaç kez kaba konuşmuştu ama bugün, bu ana kadar inanılmaz derecede nazikti. Bu yüzden, "Evet, doğru," dedim ve arabadan indim.

Yanıma geldi ve birlikte okula girdik. Başka bir şey söylemedi, ben de söylemedim ama kokusu burnumdaydı ve kar ayakkabılarımızın altında gıcırdarken kendimi ısınmış ve vücudum karıncalanmış gibi hissettim.

İçeri girdiğimizde güneyi işaret ettim çünkü Chris'i bulmak için ilk koridordan dönmem gerekiyordu. Nick durdu. *Acayip* derecede mavi olan gözleriyle gözlerimin içine baktı ve, "Başa çıkmak zorunda olduğun ve üzerine konuşamadığın berbat şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama her şey mahvolduğunda, ben siktir et diyorum."

Yutkundum ve nasıl konuşacağımı unuttum çünkü o mavi gözleri ürpertici bir şekilde doğrudan bana çevrilmişti ve o an dudaklarının ne kadar güzel olduğunu fark ettim. Doğru kelimeleri aradım ve sonunda, "Ben, şey, gerçekten..." diyebildim.

Elini uzatıp atkuyruğumdan çıkan bir tutam saçı hafifçe çekiştirdi. "Siktir et, Emilie."

Ve sonra uzaklaştı.

Sonra yine aynı rutin şeyler. Her gün olduğu gibi idareye çağırdıklarında karşılarına çıktım ve doğruyu söyledim. Bayan Bowen'a bakıp, "Dürüst olabilir miyim? Bu tüm planlarımı

mahvetti, burs başvurularım için buna güvenmiştim. Peki kontenjan olan alternatif bir program var mı?" dedim.

Günlük reddedilmem ile karşılaşacağımı sanıyordum ama başını yana eğdi ve dudaklarını büzdü. Bay Kessler ile benim bilmediğim bir programla ilgili konuşmaya başladı ve ardından bir telefon görüşmesi yapmak için odadan çıktı.

Bay Kessler'a, "O programı biliyor musunuz?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Evet. Bu çok, çok iyi bir program ve başvuru formunda harika görünecek."

"Sizce bir şansım var mı?" İçimde umut benzeri bir duygu kabardı.

Omuz silkti ve bana cesaret verici, babacan bir gülümsemeyle baktı. "Her şey mümkün."

O sırada Bayan Bowen geri geldi ama konuşmayı umduğu kişiye ulaşamamıştı. "Kontrol edeceğini" ve bana geri döneceğini söyledi. Ben de bunu söylerken ciddi olduğunu anladım.

Ayrılırken tekrar özür diledi ama bu sefer, "Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağız, Emilie. Söz veriyorum," diye ekledi.

Olaylar öyle bir sıralanmaya başlamıştı ki 15 Şubat şansım konusunda iyimser olmaya başlıyordum.

Bir yetişkin gibi davranmaya ve dersten sonra Josh'ı Macy ile dışarı çıkarken defalarca gördüğüm o otoparka çıkan koridorun yanından bile geçmemeye karar verdim. Umarım o gün o ana kadar benim için çalışan evren, onların öpüşmesini de engellerdi ama en azından bu şekilde, öpüşürlerse de görmek zorunda kalmayacaktım.

Issız ormanda devrilen ağaç olayı gibi; görecek kimse olmadığında, bir olay gerçekten olmuş sayılır mıydı?

Yani, evet, bunu -onları- hayal ettiğimde midem hâlâ bulanıyordu ve kendimi aptal gibi hissediyordum ama hayatın normale dönmesini istiyorsam, bunu aklımdan çıkarmalı ve mükemmel günü yakalamalıydım.

Niyetim konusunda dikkatliydim, herkese karşı fazla iyiydim ve sınıfta daha dikkatli olmak için elimden gelenin en iyisini yapıyordum. Hatta koridorda Lauren, Lallie ve Nicole'un yanlarından geçerken onlara bile gülümsedim.

Kimya sınıfına geldiğimde, Nick çoktan masamızda oturuyordu. Keşfetmemeyi tercih ettiğim bir nedenden dolayı gergindim, bir nefes alıp yerime doğru yürüdüm.

Çantamı yere koyduğumda Nick bana bakıp, "Hey," dedi. Gülümsedi. "Sensin."

Oturdum ve, "Evet, *ben*," dedim.

Birbirimize *seni bu sabahtan tanıyorum* bakışı atarken yanaklarım kızardı. Gözleri yüzümde gezindi ve, "Bu sabah bana yardım ettiğin için tekrar teşekkür ederim," dedi.

Omuz silktim. "Ben de okula getirdiğin için tekrar teşekkür ederim."

Bay Bong sınıfa girerken gözleri elindeki telefondaydı, masasına doğru yürüdü ve, "Dinleyin," diye sınıfa seslendi. "Habersiz ara sınav zamanı. Bu yüzden laboratuvar masalarının sağında oturan herkesin hemen arkadaki sıraya geçmesini istiyorum."

Bong, laboratuvar ortaklarımızdan kopya çekeceğimizi düşündüğü için sınavlarda hep yerlerimizi değiştirirdi. Sağ tarafta olduğum için çantamı aldım.

"Bekle," dedi Nick ve masanın üzerinde duran telefonunu aldı. "Bana numaranı ver, sana mesaj atayım."

Ağzımın açık kaldığını hissettiğim için sakin olmaya çalıştım ama Nick benden telefon numaramı istiyordu. *Neler oluyordu?* Nick Stark numaramı istiyordu ve ben de numaramı ona vermek istiyordum. Aniden gergin bir şekilde hafifçe güldüm ve, "Tam olarak neden yapayım bunu?" dedim.

Sadece, "Sana mesaj attığımda öğreneceksin, Numara, lütfen," demekle yetindi. Ona numaramı söyledim ve rakamları telefonuna yazdı.

Telefonumun ışığı yandı.

Nick: Tahmin et ben kimim?

Cevap vermeden önce gülümsedim ve diğer masadaki sandalyeye geçtim.

Ben: Huysuz laboratuvar ortağım?

Nick: Seni okula getiren havalı çocuk.

Bu beni güldürdü.

Ben: Ah... O çocuk demek.

Nick: Eve bırakmamı ister misin?

Nefesim kesildi. Gerçekten, tam olarak nefesim kesildi. Çünkü... Aman Tanrım. Nick Stark bana çıkma gibi bir şey mi teklif ediyordu? Nasıl bir gündü bu böyle? Kimdi bu çocuk? Ne oluyordu?

Ben: Eve götürecek biri var, yine de ÇOK teşekkür ederim!

Gönder tuşuna bastığımda göğsümde beklenmedik bir duygu oluştu. Şey gibi bir duygu... pişmanlık.

Ama muhtemelen 14 Şubat'tan kurtulmanın eşiğindeydim ve bunu riske atamazdım. Günün geri kalanını mükemmelleştirmem gerekiyordu ve buna erkek arkadaşımla Sevgililer Günü de dâhildi.

Nick: Yani Betty yine çalışmazsa, dönüş görevi için müsait olmayacak mısın?

Dönüş görevi için müsait olmamam beni neden hüsrana uğratmıştı?

Ben: Maalesef evet. Ama eminim kamyonetini çalıştırabilecek, çağırabileceğin bir sürü yabancı vardır.

Nick: Biz yabancı değiliz, unuttun mu?

Ona baktım, tek kaşını kaldırmış ve dudaklarında bir sırıtışla doğrudan bana bakıyordu. Mesajı yazarken biraz başım döndü.

Ben: Ah, evet, doğru.

Bay Bong testleri dağıtmaya başladı ve geri kalan vakitte ne konuşabildik ne de mesaj yazabildik. Ki bu daha iyiydi çünkü odaklanmam gerekiyordu. Testimi bitirdiğimde Nick'e bakmaya bile cesaret edemeden sınıftan çıktım.

Günün geri kalanında mutlu, iyi ve pozitif kaldım. Okul çıkışı Josh'ı karşılamak için aceleyle dolabının yanına gittim. Josh döndü ve kocaman bir gülümsemeyle bana baktı.

"Tanrı'ya şükür... *Tanrı'ya* şükür." Öne eğilip alnını benimkine dayadı. "Bugün Sevgililer Günü ve ben kalbimin Emmie'sini daha yeni görebiliyorum. Tanrı aşkına, tüm gün nereye saklandın?"

Ona gülümsedim fakat küçük bir parçam Macy'yi öpüp öpmediğini merak ediyordu. Yapmışsa da istemiş miydi? Kahve almaya giderken konuşup flört etmişler miydi? Josh her zamanki gibi görünüyordu ama ona baktığımda benim içimde bir şeylerin farklı olduğunu hissettim.

Bu saçmalığı bir kenara itip, "Hiçbir yerde," dedim. "Sahte duruşmadan önce hediyemi açmak için vaktin var mı?"

Benden uzaklaştı ve, "Sadece eğer senin de benimkini açmaya vaktin varsa," diyerek dolabına uzandı.

Bu, alayla, "*Sanırım* bir an ayırabilirim," dememe neden oldu.

Bana verdiği ilk paket dikdörtgen bir kutuydu, bariz bir şekilde çikolataydı. Kâğıdı yırttım ve ona gülümsedim. "En sevdiğim akşam yemeği... Teşekkür ederim."

"Elbette," dedi iki eliyle kalp yaparak. "Tatlıya tatlı hediye edilir."

"Ve *hediye eden de* tatlıdır," diye ekledim gülerek çünkü bu romantikti ve aynı zamanda mükemmel Sevgililer Günü'nde söylenecek mükemmel sözlerdi. Aceleci davranmak istemesem de doğru yapıyormuşum gibi hissettim.

"Bir de bu, tatlım," dedi ve küçük, kare bir kutu uzattı.

Gülümsemesine ve hediyeleşmenin neşesine kendimi kaptırdığımdan nefes verirken bir kahkaha attım. Beyaz hediye kutusunu açtım. İçinde gümüş bir bileklik vardı. Bakışlarımı ona kaldırdım. Beklentiyle sırıtıyordu.

Bir açıklama bekledim ama ona boş gözlerle iki saniye gülümsedikten sonra, "Aman Tanrım, Josh, çok beğendim. Teşekkür ederim!" diye ciyakladım.

Bilekliği bileğime takmakta ısrar edince, birkaç saat içinde cildimi kaplayacak kızarıklıktan korktuğum için hiçbir şey söylemedim. Oysa geçen hafta, Josh'a gümüşün derimde nasıl alerjiye neden olduğuna dair upuzun bir hikâye anlatmıştım. Evet, insanlar bazen bazı şeyleri unuturlar ama bu, acil servise gitmeyi de içeren uzun bir hikâyeydi ve o zaman çıkıyor olsaydık, hastaneye benim için gizlice bir pizza sokacağına dair bir yorumda bulunmuştu.

Şimdi de bana gümüş mü almıştı yani?

Yine de mükemmel bir gün geçirmek için bu düşünceyi kenara ittim ve onun benim hediyem olan saat kordonunu açmasını izledim. Beğenmişti -beğeneceğini biliyordum- ve bu, okul koridorunda olduğumuzu umursamadan kollarını bana dolamasına ve beni dudaklarımdan kocaman öpmesine neden oldu.

Geri çekilip bana baktığında gülümsedim. Boğazımı temizledim. Sonra derin nefesler aldım ve kahverengi gözlerine baktım. "Ben s..."

"Henüz değil!" Parmağını kaldırdı. "Şiirimi duyana kadar tek kelime etme."

Ağzımı kapatırken biraz sarsılmıştım. Ne söyleyeceğimi biliyor olabilir miydi? Bana kocaman gülümsüyordu, bu yüzden bilmediğini düşündüm.

Bana yazdığı, şiirlerine kusursuzca uyan bir uyak olduğumdan bahsettiği şiirini okudu ve bana sımsıkı sarıldı. Bu da diğer tüm şiirleri gibi güzeldi. Ardından Chris'in arabasına doğru giderken tüm koridor boyunca gülümsedim. *Aşk, olduğu şey değil, olmadığı şeydir. O konuşmadığında kulaklarım mutlu olmaz, seni olmadığında parmaklarım mutluluktan yoksun.*

O cümleyi -*Seni seviyorum*- söyleme şansım olmadı ama benim için sorun değildi. Bana yazdığı şiirde "aşk" kelimesini kullanmıştı, bu yüzden sanki ilk o söylemiş gibi oldu, böylece gece beni aradığında ona hâlâ onu sevdiğimi söyleyebilirdim.

Dışarı çıktığımda soğuk hava yüzüme çarparken Chris'i görmeden önce kornayı duydum. Şapşal ukalanın kornası "We Will Rock You" melodisiydi ve arabasına vardığımda gülmekten gözümden yaş gelmişti.

Pencereden, "Biraz daha yavaş *olabilir misin*?" diye bağırdı.

"Olabileceğime eminim," diye bağırdım, kapı koluna uzandım ve kilitli olduğunu görünce daha çok güldüm. "İzin ver de bineyim."

"Tamam." Kilidi açıp, "Ama sadece benzin için on dolara ihtiyacım olduğundan açıyorum," dedi.

"Tipik." Arabasına bindim ve tam kapıyı çarparak kapattığım sırada Nick Stark'ın bir sıra ötede kamyonetinin motoruyla uğraştığını gördüm. Pencereyi indirip, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye seslendim.

Gözlerini arabasının motorundan kaldırıp yüzüme baktığı anda hemen içim ısındı. "Alınma ama ben on altı yaşında bir erkeğim. Yabancılarla konuşmak benim için hiç de güvenli değil."

Güldüm ve, "Biz yabancı değiliz, Nick Stark," diye bağırdım.

Yarım gülümsemesi genişleyerek bütün bir gülümsemeye dönüştü. "Doğru, biz ortağız."

Tekrar güldüm ve o sırada Chris'in bir ses çıkardığını duydum. Yine de onu duymazdan gelerek, "Gerçekten soruyorum, yardıma ihtiyacın var mı?" dedim. "Ya da evine bırakılmaya?"

"Neyim ben şimdi? Senin Uber'in mi?" diye mırıldandı Chris.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Nick. "Aslında Betty şu an çalıştı, sorun yok."

"Peki, tamam o zaman." Neden hayal kırıklığına uğramıştım? "Görüşürüz."

Bana kararsız -donuk- bir bakış attı, sonra hayat tam hızıyla kaldığı yerden devam etti.

"Merhaba, tatlım." Babam omzuna astığı bulaşık havlusu ile mutfaktan çıktı. "Okul nasıldı?"

Gülümseyip çantamı yere bıraktım. Eve dönüşte Josh'ın aldığı bileziği çoktan çıkarmış ve üzerine düşünmek zorunda kalmamak için sırt çantamın ön gözüne koymuştum. Babama, "Güzel. Şey... seninle biraz konuşabilir miyim?" dedim.

"Yaptığım sosu karıştırmam gerekiyor ama tabii."

Onu mutfağa kadar takip ettim ve tezgâh taburelerinden birine oturdum. Spagetti ve köfte -Büyükanne Max'in tarifi- yapıyordu ve yemek harika kokuyordu.

"Ne oldu?"

Uzanıp meyve kâsesinden bir elma aldım. "Annem bana terfiden bahsetti." Bu tabii ki yalandı ama bunu halletmem gerekiyordu.

"Tanrım... dalga mı geçiyorsun?" Babamın omuzları düştü, kızmış gibiydi. "Ona seninle önce kendim konuşmak istediğimi söylemiştim..."

"Hayır, sorun değil." Elmadan bir ısırık alıp, "Söylediğim bir şeyi yanlış anladı ve bildiğimi sandı," dedim.

"Ah." Ağzını kapatırken sosunu karıştırmaya devam etti, derin düşüncelere dalmıştı. Babam, genç görünümünü koruyan babalardandı; mesela saçları dökülmemişti ve henüz yumuşamamıştı. Bununla birlikte, şakaklarında gerçek yaşını gösteren birkaç ağarmış saç teli vardı.

"Evet, yani dürüst olabilir miyim? Sizin hayalinizdeki kasabaya taşınmanızı elbette istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama," dedim ve bunu doğru bir şekilde ifade etme cesaretini toplamaya çalışarak devam ettim, "senin benden uzak olacağını düşünmekten bile nefret ediyorum. Yani annemi seviyorum ama benim *evim* senin yanın."

Sona doğru sesim çatladı. İçimdeki her şey bunun *sorun* olmadığını ve babama endişelenmemesi gerektiğini açıklamamı söylese de kendimi bunu yapmamak için zorladım. Bunu yaparken elmanın kırmızı kabuğuna baktım. "Vay. Şey, dürüst olacağım, Em, bunu beklemiyordum." Bakışlarımı kaldırdım ve rahatsız hissediyormuş gibi ensesini ovuşturduğunu gördüm. "Sanırım bunun senin için pek önemli olmayacağını düşünmüştüm."

"Ülkenin bir ucuna taşınmanızın mı?" Hızlıca gözlerimi kırpıştırdım çünkü ağlamanın bir faydası yoktu. Kimya dersinde Nick fark etmemiş olsa bile, onun karşısında bir bebek gibi kriz geçirdiğime hâlâ inanamıyordum. "Nasıl önemli olmaz? Sen benim *babamsın*, oğlanlar da *kardeşim*. Burası benim evim."

Sosu karıştırmayı bıraktı. "Ama annenle çok mutlu görünüyorsun. Sanırım ben sadece..."

"Varsaydın. Öyle olduğunu varsaydın." Dilimde bir acılık hissettim, söyleyebileceğim çok daha fazla şey vardı ama bu

mükemmel günü mahvetmek istemiyordum. "Annemi çok seviyorum ama benim evim *sensin.*"

Yutkunurken burun delikleri genişledi. "Ah, Em, çok üzgünüm"

Başımı iki yana sallayıp gözyaşlarımın akmasına izin vermedim. "Üzülme. Hiçbir şey söylemediğim için bilmiyordun." *Bir çuval inciri berbat etmeyi hiç istemezdim.* "Ve seni taşınmaktan alıkoymak istemiyorum. Ben sadece, şey, bilmiyorum... belki bu işi yoluna koymak için bazı seçenekler bulabiliriz diye düşündüm."

Tezgâhın etrafından dolanıp yanımdaki tabureye oturdu. Beni her gün görememe düşüncesi yüzünden kahrolduğunu söyledi. O, Lisa ve benim yarın birlikte oturup bu işi halletmenin bir yolunu bulacağımızı söyledi.

O gece odama çıktığımda mutluluktan uçuyordum. Kendimi babama uzun zamandır olmadığım kadar yakın hissediyordum, arabamı hurda etmemiştim, bir yaz programı hâlâ mümkündü; Josh ve ben harika bir Sevgililer Günü geçirmiştik.

Yatağa çıktım ve gümüş bilekliği düşündüm. Yani, evet, çok pahalı ve güzel görünüyordu. Alerjimi unutmasını neden bu kadar büyütüyordum ki?

Telefonum titreyince, komodinin üzerinde şarj olduğu yere uzandım. Josh olduğunu düşündüm ama Nick Stark'tı.

Nick: Dudak parlatıcın kamyonetimde kalmış.

Ben: Ne?

Nick: Eve yeni geldim ve çantamı alırken parlatıcının yerde, çantamın altında olduğunu gördüm.

Tüm gün arayıp da bulamadığım Burt's Bees marka dudak kremimden bahsediyor olmalıydı.

Nick: Yarın Kimya dersine getiririm ama sadece haber vermek istedim.

Ben: Teşekkürler. Sınavın nasıldı?

Nick: Hallettim.

Ben: Vay be. Ukala.

Nick: Zekiyim. Kimyada çok yetenekliyimdir.

Ben: Sen gerçekten çok havalısın.

Nick: Biliyorum. Ee, sevgilin Sevgililer Günü çiçeklerini verdi mi?

Ben: Çikolata ve bileklik aslında.

Nick: O zaman şimdi mücevherini takmış, ağzına yüzüne bulaştırmış hâlde çikolatanı mı yiyorsun?

Bu mesajı beni güldürdü. Sonra cevap yazdım.

Ben: Çikolatayı arkadaşımın arabasında bıraktım. Bileklik de kaşıntıya neden oluyor, o yüzden koca bir hayır.

Nick: Lanet olsun. Yani sana şu cildi yeşile boyayan bilekliklerden mi almış??

İç çektim ve tam mesaj yazacakken, ne yaptığımı bile fark edemeden kendimi bir anda arama tuşuna basarken buldum.

"Selam?"

"Bileklik kolumu yeşil yapmadı. Gümüşe alerjim var."

"Birincisi, bu gerçekten önemli mi?" diye sordu. "İkincisi, bahse girerim ki seninle ilgili bu bilgiyi, o süs eşyasına o kadar para yatırmadan önce ona söylemiş olmanı tercih ederdi."

"Elbette önemli çünkü alerjim var." Komodinden gazozumu aldım. "Ayrıca ona zaten söylemiştim ama unutmuş olmalı."

"Şunu açıklığa kavuşturayım." Sesi, yeni uyanmış gibi derin ve biraz çatlaktı. "Okulumuzun tartışmasız en zeki çocuğu olan Josh Sutton'a gümüşe alerjin olduğunu söyledin. Sonra da o sana Sevgililer Günü'nde gümüş bir kolye aldı."

"Bileklik."

"Her neyse. Açıkça seni öldürmeye çalışıyor."

Josh'tan şüphe duymama neden olduğu için onu boğmak istesem de gülmeye başladım. "Yok artık."

"Emin misin?" Alçak, sakin sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Yani, asla çok dikkatli olamazsın."

"Bu sözü duymuştum." Boğazımı temizledim. Telefonda Nick Stark'la konuştuğuma inanamıyordum. *Onu* aradığıma. "Peki sen bütün akşam ne yaptın?"

"Vay... geri çekil, sevimsiz."

"Kapa çeneni," dedim başka bir kahkaha atarken. "Çalışıyor muydun?"

"Evet."

"Ee? Nerede çalışıyorsun?"

"Benimle ilgili olan bitenle bu kadar ilgilenmen beni korkutmalı mı?"

"Kesinlikle hayır." Öylesine yapılan sohbetlerle ilgili ne dediğini hatırladım. "Sadece en sevdiğim mağazalardan birinden belki büyük bir indirim getirirsin diye ummuştum. Kitapçı, kahve dükkânı, pizzacı... bunlardan herhangi biri çok işime yarar. Bağlantı kurmayı severim."

"Yani." Sesi biraz daha ayıktı. "Tanışıklığımızı kişisel çıkarların için kullanmak istediğini mi söylüyorsun?"

"Aynen öyle." Odamın sessizliğinde kendi kendime gülümsedim ve, "Gerçi bu kadar bencilce bir şeymiş gibi davranmana gerek yok," dedim.

"Pekâlâ, seni hayal kırıklığına uğratmak hoşuma gitmiyor ama 402 Ink'te çalışıyorum. Bir dövmeci."

Bir dövmecide mi çalışıyordu?

Geçen yıl -ikinci sınıftayken- dövme yaptırdığını herkes biliyordu, bu da onu son derece asi biri gibi göstermişti çünkü izinsiz dövme yaptırmanın yasal yaşı on sekizdi. Ama bir dövmecide çalışmak? Bu gerçekten çok havalı bir şeydi.

"Hayal kırıklığına uğramadım," dedim, Nick'in yüzünde oluşacak gülümsemeyi hayal ederken devam ettim. "Gelecek hafta iki kolumu da tamamen kaplayan dövmeler yaptırmayı planlıyordum, bu yüzden mükemmel oldu."

"Kesin öyledir."

"Bilemezsin."

"Bence bilirim."

O göremese de başımla onayladım ve, "Orada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Dövme harici her şeyi. Telefonlara bakma, sosyal medya işleri, internet sitesi, kasa... tamamen köleleriyim."

"Ah." Sırtımı yastığıma yasladım ve yorganı omuzlarıma kadar çektim. "Aslında kulağa ilginç geliyor."

"Öyledir. Sen ne yapıyorsun? İş olarak yani?" derken yürüyormuş gibi bir ses geldi.

"Hex Coffee'de çalışıyorum."

"Gerçekten mi? Vay, seni orada hiç görmediğime şaşırdım."

"Oraya sık gider misin?"

"Hayır. Aslında kahveden nefret ederim."

Bu homurdanmama neden oldu. "Tabii."

"Ben daha çok çay severim."

"Yine mi yalan?"

"Gerçekten de her gün dört veya beş bardak Sleepytime içiyorum."

"Yalan *söylüyorsun*?"

"Yemin ederim."

Onu çay içerken hayal etmeye çalıştım ve açıkçası bu çok sevimliydi. Kitaplardan bahsederken güçlü bir Jess Mariano havası veriyordu ve çay bu havayı daha da güçlendiriyordu. "Çaydan nefret ederim," dedim.

"Olabilir."

"Beni hatalı olduğuma ikna etmeye çalışmayacak mısın?" Josh çayı severdi ve her zaman onun çayını denemem için ısrar ederdi. "Çay tiryakileri genellikle çayı onların içtiği gibi içerseniz hoşunuza gideceğine yemin eden iticilerdir."

"Ne içtiğin beni neden ilgilendirsin ki?"

"Ben... hiçbir fikrim yok."

"Dinle, kapatmam gerek. Sadece dudak parlatıcın yüzünden delirmeni ve hep sevdiğin şeyi kaybetmeni istemedim."

"Delirmek üzereydim, bu yüzden haber vermen çok makbule geçti."

"Türünün tam bir örneğisin."

"Biliyorum."

Ufak bir kahkaha atıp, "Bu arada, berbat Sevgililer Günü hediyelerine üzüldüm," dedi.

"Boş ver." Bu beni yine güldürdü. "Sen kız arkadaşına ne aldın?"

"Kız arkadaş... lütfen ama. Benim bunun için zamanım yok."

"Ya olsaydı?"

Nedenini bilmiyordum ama cevabı bilmeyi gerçekten istiyordum.

"Olsaydı? Bilmiyorum... çikolata ve alerjiye sebep olan bir şey olmazdı, orası kesin."

Tekrar güldüm. "Hadi ama. Söyle."

"Peki." Hırıltılı bir ses çıkardı. "Ah, onun için önemli olan bir şey olurdu, sanırım. Mesela senin gibi bir kitap kurdu olsaydı, en sevdiği kitabın özel bir baskısını falan bulmaya çalışırdım."

"Ah." Aklımın o fantastik hediye olasılıklarına gitmesine izin vermeyecektim.

"Ama geçenlerde bir kız bana huysuz olduğumu söyledi, bu yüzden hediyeler ve özel günler bana göre değil."

"Ah." Kamyonetindeki o sabahı düşündüm. "Huysuz bir serseri ama o kız kesinlikle kulağa havalı geliyor."

Bu, Nick'in damarlarımda dolaşan ve parmak uçlarıma kadar inen büyüleyici, boğuk bir kahkaha atmasına neden oldu. "İyi geceler, Emilie Hornby."

"Sana da iyi geceler, Nick Stark."

Tam çağrıyı sonlandırma tuşuna basmıştım ki bir mesaj geldi.

Josh: Selam, tatlı sevgilim.

Cevap verirken kendimi suçlu hissettim.

Ben: Selam.

Josh: Çok yoğunuz o yüzden molaya kadar arayamam ama uyuyakalırsın diye hızlıca bir selam vermek istedim.

Ben: İyi yaptın.

Josh: Bilekliğini takıyor musun?

Ben: Hayır, yatıyorum.

Josh: Parıltılı şeyleri sevdiğini hatırladım, bir de bu parıltılar bana gülüşünü hatırlattı.

Aslında parıltılı şeyleri sevmezdim -parlak şeylere meraklı olan bir kız değilim- ayrıca zaten gümüş zincirli bir bileklik ona nasıl gülümsememi hatırlatabilirdi ki? Ne yani, altıncı sınıfta ağzım diş telleriyle doluyken ve geceleri uyurken dişlerim için özel bir başlık takarkenki gülümsemem mi?

Kulaklarımda hâlâ Nick Stark'ın sesi vardı: *Onun için önemli olan bir şey.*

Cevap yazdım.

Ben: Aaaayyy <3 Yine de en parlak hediye şiirdi.

Josh: Tatlım benim. ;-) Şimdi gitmem lazım.
İyi geceler, Emmiekekim.

Ben: İyi geceler.

Telefonu şarja takıp ışığı söndürdüm ve yastığıma gömüldüm. Josh'la *gerçekten* harika bir Sevgililer Günü geçirmiştim. Şiir ve mücevher, bir kız gerçekten başka ne isteyebilir ki? Tekrar eden günlerin cehennemine düşmeden önce de hayal ettiğim şeyler bunlardı ve hepsi olmuştu.

Mükemmel bir erkek arkadaş ve ajandama not ettiğim "aşkla ilgili tüm yapılacaklar" kutucuklarının işaretlenmesi.

Öyleyse neden daha fazla... bilmiyorum... mutluluktan bayılacak gibi hissetmiyordu? Macy olayı vardı tabii ki ama bu başka bir şeydi. Benim için bir şiir yazmıştı ama nedense Nick Stark'ın olmayan kız arkadaşına almaktan bahsettiği şey, şiirden daha akılalmaz geliyordu.

Hızlıca bu düşünceler zincirini kapattım. Nick Stark hakkında hiçbir şey bilmiyordum; ne okumayı sevdiği, ne dinlediği, nasıl koktuğu, nerede çalıştığı, telefondayken uykusu geldiğinde nasıl güldüğü dışında. Ayrıca muhtemelen hep olduğunu düşündüğüm kaba kişiydi.

Josh benim için mükemmeldi ve ben sadece yorgundum.

O gece yıldızlara bakıp dilek tutmadım. Gün kendiliğinden o kadar mükemmele yakın geçmişti ki galaksinin yardımına ihtiyacım yoktu.

Seni anladım, Samanyolu.

Telefonda Nick'le konuşurken, Josh'a "seni seviyorum" demeyi unuttuğumu bile fark etmeden uyuyakaldım.

İTİRAF #10

Üç yaşındayken, Billy Tubbs'ı mahalleden aşağı kovalar ve yakalarsam da yere yatırıp sırtının her tarafını ısırırmışım. Babam, onun beni her gördüğünde ağladığını söylüyor.

BİR BAŞKA LANET SEVGİLER GÜNÜ DAHA

Alarmım çalınca telefonu odanın diğer ucuna fırlattım.

"Hayıııııır."

Telefon duvara çarpıp karanlıkta bir yere düştükten sonra bile "Walking on Sunshine" çalmaya devam etti. Telefonu düştüğü yerden almak yerine yüzümü yastığıma gömdüm ve nefesim kesilene kadar çığlık attım. Cehennemdeydim.

O gün olayların gidişatını nasıl değiştiremezdi?

Bornozumu alıp duş almak için banyoya gittim. *Yine.* Suyu açtım ve ne olacağını bildiğim hâlde altına girdim. Beşe kadar saydım ve sonra...

"Em, işin bitiyor mu?"

Bingo. Lisa ağzını kapı pervazına bastıracak ve bana küçük kardeşimin tuvaleti kullanması gerektiğini söyleyecekti. Her gün olduğu gibi, "Yeni girdim," diye bağırdım.

"Joel'un tuvalete girmesi gerekiyor. Kötü."

"Üst katta da banyo var." Şampuanı elime döküp saçlarımı ovuşturdum. Cevabının ne olacağını biliyordum ama oyunu oynamak bir şekilde önemli görünüyordu.

"Baban orada."

Bu defa, "Başından aşağı buzlu su dök, hemen çıkar," diye bağırdım.

Önce bir duraksama oldu, sonra ahşabın arkasından sesi geldi: "Gerçekten çıkmıyor musun?"

Bir an düşündüm ve, "Sanmıyorum. Üzgünüm," dedim.

Vay be. Bir düşünce aniden beynimde diğerlerini geride bırakırken saçlarımı daha çok ovuşturdum.

Artık. Bağışıklık. Kazanmışım.

Evet, sonsuz bir Sevgililer Günü arafında sıkışıp kalmak en kötüsüydü ama şimdiye dek düşünmediğim şey, her istediğimi yapabileceğim ve hiçbir sonuçla karşılaşmayacağımdı.

Nick Stark'ın sözlerini kesinlikle günlük mantram olarak kullanabilirdim.

Siktir et.

Bu gerçeğin şerefine çok uzun bir duş aldım ve dışarı çıkıp kurulanırken bir aydınlanma yaşadım.

Kime ne istersem söyleyebilirdim, sonuçta ertesi gün silinecekti. Ceza alamaz, okuldan uzaklaştırılamaz, hatta tutuklanmazdım bile çünkü ertesi sabah yine babamın evindeki yatağımda lanet olası "Walking on Sunshine" eşliğinde uyanırdım ve kimse suçlarımı hatırlamazdı.

Oyun başlasın.

Duştan çıkıp hemen ajandamın başına geçtim.

Yapılacaklar Listesi – 14 Şubat:

✓ HİÇBİR SONUCUN OLMAYACAĞI GÜN

✓ NE YAPMAK İSTERSEM O.

Her zaman yaptığım gibi banyoyu boşaltmak için acele etmek yerine, makyaj masasının önüne bir tabure sürükledim. Telefonumun sesini açtım ve yeni Volbeat albümünü yüksek sesle dinlerken kuyruklu bir göz kalemi çekmek için çok uzun bir zaman harcadım. Güzel bir makyaj yaptım ve saçımı *mükemmel* bir atkuyruğu yapmak için düzleştirdim.

"Hiç de kötü değil, Em." Yansımama baktım. İlginç. Demek ki bütün bir saati görünüşünüze harcarsanız, oldukça iyi görünüyordunuz. Öne eğildim ve kırmızı rujlu dudaklarımla aynada mükemmel bir dudak izi bıraktım.

Ardından okula giderken ne giyeceğimi tam olarak bilerek dolabıma gittim ve kıyafetleri aldım. *Çok tatlı*, siyah bir deri taytım vardı ama asla okula giymeye cesaret edememiştim çünkü adı üzerinde tayt: fazla dardı.

Giyemezdim. Ya da en azından herkesin olduğumu düşündüğü kişi olarak. Ama tayt popomu mükemmel gösteriyordu, böylece bugün tüm o kötü çocukların aklını başından alacaktım.

Taytımı en yumuşak kaşmir kazağım ve sadece bir kez giydiğim süet çizmelerle kombin yaptım. Sırt çantamı da alıp merdivenlerden aşağıya inerken, kendi kendime bugünün on numara bir gün olacağını mırıldandım.

Saçımı düzleştirirken babamın gittiğini duymuştum, yani evde sadece Lisa ve ikizler kalmıştı. Mutfağa girdim ve doğrudan Fransız turtasından kalan son dilimi almaya gittim.

İkizler masanın yanındaki mama sandalyelerinde oturuyorlar, somurtkan ağızlarına krep lokmaları tıkıyorlardı ve iğrenç derecede sevimli görünüyorlardı. Logan damlatmaz bardağını masadan itip yere düşmesini izlerken güldüm.

Küçük pislik.

Lisa bardağı alıp yanına koydu. Yüzü gerdindi, Joel için duştan çıkmayı reddetmeme kızdığını biliyordum.

Ama umursamadım... Bugün değil.

Normalde mükemmel bir misafir olmak için kendimi geri planda tutardım. Babama ve Lisa'ya, sadece dördü yaşasalar yeni hayatlarının ne kadar düzenli olacağını unutturmak için -her zaman- büyük bir çaba harcardım.

Ama bugün... boş verdim. Suçluluğu ve boyun eğmeyi boş verdim. Bir çatal alıp çikolatalı turtayı tepsiden yedim ve bitirdiğimde tepsiyi lavabonun içine attım, hem de durulamadan.

"Hey, Lisa." Arkamı dönüp ona en büyük gülümsememle baktım. "Babam Porsche'nin anahtarlarını hâlâ vestiyerdeki çekmecesinde mi tutuyor?"

"Neden?" Kollarını göğsünde kavuşturup lavabodaki turta tepsisine baktı. Ki dürüst olmak gerekirse bu beni de rahatsız ediyordu. Bulaşık makinesi lavabonun hemen yanındaydı, insan neden bulaşıkları lavaboya bırakır ki?

Kendimi tepsiyi görmezden gelmeye zorladım.

"Geç kalıyorum, bu yüzden kendi arabamdan daha hızlı bir şeye ihtiyacım var." Sonuçların Olmadığı Günde -bundan sonra bugüne kısaca SOG diyeceğim- Porsche, bir minibüsten daha çok işime yarardı.

Bir cevap bekleme zahmetine girmeden vestiyere koştum ve çekmeceyi açtım. "Harika... Buradaymış."

"Şimdi dur bir dakika. Baban arabasını alabileceğini söyledi mi?"

Asla böyle bir şey söylemezdi. O arabayı çok seviyordu. Hatta arabasına âşıktı. Parlak siyah boyasını sonsuza dek muhafaza edeceği garanti edilse yalayarak temizlerdi. Babam ben çocukken bir hurdalıktan bu inanılmaz eski Porsche'yi satın almış ve Mick amcamla birlikte onu tamir etmeye sayısız vakit harcamıştı. Araba o kadar havalı görünmüyordu ama hızlı ve şıktı.

Ayrıca bir Astro minibüs değildi.

"Bunu merak etme. Harika bir gün geçirin, tamam mı?"

"Emilie, o arabayı almıyorsun, beni duydun mu?"

Başımı eğdim, dudaklarımı aşağıya doğru kıvırdım. "Seni duydum, tatlım, ama korkarım ki arabayı alıyorum. Görüşürüz."

Çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım, biraz olsun beni garaj yoluna kadar kovalamasını beklemiştim. *Görüşürüz mü?* Az önce ne yaptığımı ve ne söylediğimi fark ettiğimde kıkırdadım.

Lisa beni durdurmadan hızlıca boş garaja girip Porsche'ye bindim. Bebek çalıştı, ben de pilot gözlüğümü burnumun yukarısına itip *Haydi güzelim, gidiyoruz,* demeye kalmadan hızla hareket ettim.

Vay canına. Gaza bastım ve uçarcasına Harrison Sokağı'ndan aşağıya doğru sürdüm. Yolu kucakladım, bacaklarımı gerdim ve televizyon reklamlarında inanılmaz arabaların yaptığı söylenen tüm o harika araba şeylerini yaptım.

Tercümesi: Hız yaptım.

Berbat arabalar ve araba kazalarıyla başlayan Sevgililer Günleri artık geride kalmıştı. Beni okul tuvaletinde ağlatan Sevgililer Günleri de. Nick Stark'ın eski ceketini ödünç aldığım bitmek bilmeyen günler geride kalmıştı ve önemli olduğu hissedilen ama öyle olmadığı ortaya çıkan günler de. Bu yeni ve gelişmiş Sevgililer Günü, hızlı arabalarla ve Metallica'nın patlamasıyla başlıyordu ve ben evreni kendi fener alayıma dâhil etme cüreti göstermiştim.

Şimdi olmaz.

Polis arkamdan gelip ışıklarını yaktığında dikiz aynama baktım. Bir anlığına midem kasıldı ama sonra şunu hatırladım: sonuç olmayacaktı. Teknik olarak, istesem tüm ulusal haber kanallarında yer alacak kadar yüksek bir hızla beni takip etmesi için ona liderlik edebilirdim ama bu, benim ilgimi çekenden daha fazla bela olur gibi görünüyordu.

Özellikle de okula gitmek *istediğim* için. O gün yapacak çok şeyim vardı. Arabayı kenara çektim, ehliyetimi ve ruhsatı çıkarıp camımı indirdim.

Polis yaklaştığında huysuz görünüyordu. "Ehliyet ve ruhsat, lütfen."

İkisini de verdim ve, "Hız yaptığımı biliyorum ve özür dilerim," dedim.

"Hız sınırı 70 olan bölgede 150 km hızla gidiyordun."

Ups. "Gerçekten özür dilerim."

"Bir özürden daha fazlası gerekecek, genç hanım. Hemen döneceğim."

Polis arabasına döndü ve ben de radyonun sesini biraz açtım. SOG için hiç de rastgele olmayan müzik seçimim olan "Blackened" şarkısına eşlik etmeye başladım ve ardından yanımdan geçerken bana aval aval bakan herkese el sallayarak biraz eğlendim.

Asi olmak böyle bir duygu muydu? Çünkü eğer öyleyse bu hissi sevmiştim. Hız sınırını 80 km aştığım için babamdan izinsiz olarak aldığım arabada kenara çekildiğim gerçeğini düşününce kendi kendime kıkırdamayı, kontrolsüzce gülmeyi sürdürdüm.

Ben kimdim?

Çok uzun süre bekledim ve bir de üstüne çekici geldiği için endişelendim ama sonra kendime bunun önemli olmadığını hatırlattım. Hiçbir şey önemli değildi. Ne olursa olsun, yarın özgür ve temiz uyanacaktım.

Memur sonunda pencereme geri döndü. Bana ruhsat ve sigorta kartını verdi ama ehliyetimi aldı. "Dikkatsiz araç kullandığın için ceza alıyorsun. Bunun için mahkemeye çıkman gerekecek. Resmî sınırın çok üzerine çıktığın için cezan ancak hâkimin kararına bağlı. Anlıyor musun?"

Başımla onayladım ve gözlerimi kısarak koca kafasının arkasında parlayan güneşe baktım.

"Yüksek hız nedeniyle arabana da el konuluyor. İşte, arabana ne kadar süreliğine el konulacağına ve sonrasında nasıl geri alabileceğine dair tüm bilgileri listeyen bir broşür."

"Arabam hapse mi giriyor?"

"Senin girmenden daha iyidir, sence de öyle değil mi?"

"Elbette." Hapse girmek o günkü tüm planlarımı tamamen altüst ederdi.

"Ehliyetin de mahkeme tarihine kadar iptal ediliyor. Mahkemede hâkim ehliyetini geri almanın mümkün olup olmadığına karar verecek."

"Vay be, bugün akışına bırakmayacaksınız, değil mi?"

Gözlüğünü çıkardı ve yüzsüzlüğüme inanamıyormuş gibi kaşlarını çatarak bana baktı. "Genç hanım, çok önemli bir şeyden bahsediyorum."

"Biliyorum. Sadece şaka yapıyordum, bilirsiniz işte, havayı yumuşatmak için."

"Gelip seni alabilecek biri var mı?"

Ebeveynlerim aramalarıma yanıt vermekte berbat olduğundan ve ben de onların keyif kaçıran dersleri için havamda olmadığımdan, "Ebeveynlerimin ikisi de bu sabah toplantıda, bu yüzden telefonlarıma yanıt vermeyeceklerini biliyorum. Benim de kaçırmak istemediğim, ilk derste teslim etmem gereken gerçekten önemli bir ödevim var. Burada işiniz bittiğinde beni Hazelwood'a bırakmanız mümkün mü?"

İTİRAF #11

Yıllarca Khloe Kardashian ile yumruk yumruğa kavga etmeyi hayal ettim. Onu yenebileceğime emindim.

Memur yarı etkilenmiş, yarı tiksinmiş bir bakışla beni okula bıraktı. Okula girer girmez doğrudan Josh'ın dolabına gittim. Tekrar eden günleri bitirmenin bir yolunu bulamasam da en azından Macy'yi öptüğü için onu terk edebilir ve aşk hayatım üzerinde bir çeşit kontrolümün olduğunu hissedebilirdim. İlk dersin tamamını kaçırmıştım ama ders arasına yetişecek kadar şanslıydım, yani Josh'ın dolabının yanında olma ihtimali yüksekti.

Telefonum titredi.

Babam: Beni HEMEN ara.

Demek ki Lisa ona arabadan bahsetmişti.

Ya da polisler.

Kuzey koridoruna döndüm ve... Ah. İşte oradaydı.

Josh dolabının yanında durmuş, Noah ile birlikte gülüşüyordu ve bu, nefesimin kesilmesine neden oldu. O anda tam olarak Josh gibiydi. Yakışıklı, komik ve benim için mükemmel olması gereken adam.

Tanrı aşkına, çimenlerin arasında bir battaniyenin üzerinde bana Sylvia Plath okumuştu. Nasıl mükemmel olmazdı ki?

"Emmie!" Gözleri bana dikildi ve yüzüm her zamanki gibi kızardı. Ne yaptığını bildiğini gösteren bir şekilde bana gülümsedi ve, "Buraya gel!" dedi.

Dolabına doğru yürüdüm ve ben planladığım gibi herkesin önünde onu terk etme şansı bulamadan, uzun parmaklı ellerini belime dolayıp beni kendine doğru çekti.

Destansı terk etme yeteneklerimle etkilemeyi planladığım arkadaşları uzaklaştı.

"İşte buradasın." Alnını benimkine dayadı, ben de onun derin, sakin sesinin içine çekildim. "Okulun en güzel kızı."

"Ben, şey..."

"Sevgililer Günü hediyeni şimdi mi istersin?" Biraz geri çekilip saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bu arada, bugün harika görünüyorsun."

Ağzımı açıp boş sözler söylemek yerine, "Teşekkürler," demekle yetindim.

"Bayan Hornby. Bay Sutton. Lütfen sınıfınıza gidin." Edebiyat öğretmeni Bayan Radke kollarını kavuşturmuş, tel gözlüğünün arkasından ters ters bize bakıyordu.

Josh bana bakarak sırıttı. "Şansını kaybettin. Öğle yemeğinde?"

Başımla onayladım. Dönüp diğer yöne doğru yürümeden önce dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Haydi yürü, Bayan Hornby."

"Emilie, burada danışman öğretmenin odasına gitmen gerektiğini söyleyen bir not var."

"Peki." Masamdan kalktım ve matematik öğretmenim Bay Smith'e doğru yürüdüm. Adam yürüyen burun kılıydı âdeta, bu yüzden, "Teşekkürler," derken arkasındaki akıllı tahtaya baktım. Josh'ı gördükten sonra SOG heyecanı biraz kaybolmuştu çünkü o her zamanki gibiydi, yani mükemmel davranmıştı.

Ah. Yani, çok mükemmel. Beni dolabının yanında gördüğündeki gülümsemesi gibi. O gülümseme hiç de benimle işini bitirip Macy'ye geçen birinin gülümsemesine benzemiyordu. Belki de her şeyde yanılmamıştım.

Öyle miydi?

Tam ofisin kapı kolunu tutmuştum ki kantin tarafından gülüşme sesleri duydum. Omzumun üzerinden baktım ve -elbette- melodik kıkırdama sesi Macy Goldman'dan geliyordu. Koridorda gülüyor ve bir süper model gibi saçlarını savururken aşağıya doğru bakıyordu...

Ah.

Tekrar tekrar öpüştüklerine tanık olduğum günlerden sonra bile, Noah ile birlikte yerde oturan Josh'ın Macy'ye gülümsediğini gördüğümde, göğsümün çöktüğünü hissettim. Ona da *öyle* gülümsüyordu. Bana baktığı şekilde.

Öpüştüklerini gördüğümden beri ilk kez, ne incinmiş ne de üzülmüştüm; sadece sinirlenmiştim. Aslında öfke doluydum. O kadar öfkeliydim ki bir şeyleri tekmelemek ya da daha yüksek ihtimalle bir şeylere yumruk atmak istedim. Dişlerimi sıkıp ofise girdim. Bayan Svoboda ile muhatap olmadan doğruca Kessler'ın odasına döndüm.

"İşte geldi."

Odaya girdim ama oturmadım. Hatta ona bakmadım. Kollarımı kavuşturdum ve öfkeden köpürmüş bir şekilde, yaz programımı elimden almak üzere olan kadına sanki hayatımda ters giden her şeyden o sorumluymuş gibi dik dik baktım. Aslında sorumlu olan o değildi ama son damla taştığında orada olacak kadar talihsizdi.

"Eğer bana bir hata olduğunu ve yaz programında yer almadığımı söylemek için buradaysanız, zahmet etmeyin. Burs ve üniversite başvuruları için bu programa katılmaya ihtiyacım var -ayrıca burada "ihtiyaç" kelimesini yanlış kullanmadım- ve bu şansı elimden *alamayacaksınız*." Dişlerimi gıcırdattım ve kadın

sanki biraz korkmuş gibi bana baktı. "Kadronuzda puan sayamayan birinin olması benim Pulitzer'daki tek şansımı kaybetmem gerektiği anlamına gelmez."

"Emilie." Bay Kessler başını eğdi. "Neden oturmuyorsun?"

"Oturamam." Elimi kaldırdım. "Benim gitmem gereken bir yer var ve sizin de planlama çizelgenize geri dönüp bunu düzeltmenin bir yolunu bulmanız gerekecek."

Kadın boğazını temizledi, şaşkın görünüyordu. "Ne diyeceğimi nereden bildin?"

Omuz silktim. "Sezgiseldir herhâlde. Muhtemelen beni yıldız bir gazeteci yapacak olan sezgisellik yani, sizce de öyle değil mi?"

Bunu söyledikten sonra oradan ayrıldım. Zaten söylenecek başka ne vardı ki?

Bir şeyler yapmak iyi hissettirdi. Hayatımın beni sürüklemesine izin vermek yerine, parmaklarımı onun cılız boynuna dolayarak saldırıyı ben yönetiyordum. İyi ya da kötü, bugün benim hayatımdaki bokları daha aktif bir şekilde ele almamla ilgiliydi.

Çünkü hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bayan Svoboda artık masasında değildi. Masası da sandalyesi de boştu ve tepedeki hoparlörlerin mikrofonu tamamen gözetimsizdi.

Hım.

Etrafıma bakındım. Nick Stark, okul idaresi bölümünde bir sandalyede oturmuş telefonuna bakıyordu. İroniye bakın. Yakışıklı yüzüne bakınca yüzüme melankolik bir hüzün çarptı. Çünkü dün inanılmaz bir gün geçirmiştik ve yalnızca saatler önce telefonda konuşmuştuk. Öyle ki uyumadan önce duyduğum son ses onunkiydi. Ama o, bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Temelde yine iki yabancıydık ama Nick'in, Sevgililer Günü'nde şayet bir sevgilisi olsaydı, ona ne alacağını biliyordum.

Onun tertemiz bir sabun gibi koktuğunu da biliyordum.

Odaklan, Em.

Müdürün ve müdür yardımcılarının hepsinin odalarının kapıları kapalıydı. Hemşire de telefonda konuşuyordu.

Yapamazdım.

Yapabilir miydim?

Masanın etrafından dolanıp Svoboda'nın sandalyesine oturdum ve öne doğru eğildim. Düğmeye bastığımda kalbim küt küt atıyordu.

"Di-Dikkat, Hazelwood öğrencileri. Size Josh Sutton'ın tam bir pislik olduğunu duyurmak istiyorum." Kıkırdadım. Gerçekten. Dudaklarımdan bir kıkırdama çıktı ve sandalyede biraz geriye yaslanırken dudaklarıma kocaman bir gülümseme yayıldı. "Ben Emilie Hornby ve seni resmî olarak terk ediyorum, Josh. Çünkü sen berbat birisin."

Nick başını kaldırdı ve duyduklarına inanamıyormuş gibi bana baktı, ben de inanamayarak omuz silktim. "Gerçekten berbatsın, aptal bir arabası olan, kendini beğenmiş herifin tekisin ve ben senin sevgilim olmanı istemiyorum." Düğmeye basmayı bıraktım ama sonra tekrar basıp devam ettim. "Ah, evet, bir de arkadaş grubunuzdan sanki *Ölü Ozanlar Derneği*'nin karakterleriymişsiniz gibi 'ozanlar' diye bahsetmeniz çok acınası. Em *kaçar*."

Ayağa fırlayıp masanın etrafından elimden geldiğince hızlıca dolaşırken, Nick'in derin kahkahasını duydum. Zil çalar çalmaz ofisten çıktım, böylece koridoru dolduran öğrencilerin arasında gözden kaybolacak kadar şanslıydım. Daha sonra beni idareye çağıracaklarından emindim ama o zamana kadar binayı terk edebileceğimi umuyordum.

Macy, Noah ve Josh artık kantinde değillerdi.

Yüzümde engelleyemediğim bir gülümsemeyle başım dik bir şekilde sınıfa yürüdüm. Yanından geçtiğim insanların çoğunun kim olduğumu bile bilmediğini biliyordum ama yine de sınıf arkadaşlarımı sanki kendi filmimde oynuyormuşum gibi süper havalı bir baş sallamayla selamladım.

Kimya sınıfına doğru yürürken kafamda Beastie Boys'un "Sabotage" şarkısı çalıyordu.

Neredeyse sınıfıma varmak üzereyken Lallie, Lauren ve Nicole'ün yanından geçtim.

Bir dolabın yanında dikilmiş, yüksek sesle Isla Keller'ın kıyafetinde neyin yanlış olduğuyla ilgili yorumlarda bulunuyorlardı ve Isla'nın bundan haberi bile yoktu. Kız dolabından bir kitap almakla meşguldü, kesinlikle onların çirkin yorumlarını hak edecek hiçbir şey yapmıyordu.

"Gerçekten, bir insan neden bu kadar iğrenç bir ayakkabı giyer ki?" dedi Lallie.

"Ah. Aman. Tanrım." Lauren Dreyer lolipopunu ağzından çıkardı ve Isla'nın ayakkabılarını işaret ettikten sonra, lolipopu yüzündeki o deliğe geri itti. "Çok çirkin."

"Sizin derdiniz ne?" diye sordum. Yüksek sesimle hem onları hem de kendimi ürkütmüştüm.

Üçü de dönüp bana bakarken, Lallie, "Ne?" dedi.

"Neden bu kadar aşağılıksınız?" diye sordum. O sırada birkaç kişinin durup bizim olduğumuz yöne baktığını görünce kalp atışlarım hızlandı.

Kıstığı gözleriyle kötü kraliçeye benzeyen Nicole, "Hımm, hoparlörde pislik gibi davranan ben değildim," dedi.

"Evet, Emilie," diye alay etti Lallie. "Gerçekten mi?"

Şimdi, bu kızlar normalde koridorda böyle üstüme gelseydiler, mide ağrısından çıldırırdım. Ama SOG'daki Em bunu umursamıyordu. "Aslında bir soru sormadığının farkındasın, değil mi, *Lalz*? Yoksa üç kelimeden fazlasını bir araya getiremeyen bir şirret misin?"

Bu, Nicole'un soluğunun kesilmesine neden oldu. Ben de onu işaret ederek, "Bana bulaşma, Nicole," dedim. "İkinci sınıftan beri tüm dünyadaki herkese karşı berbat davrandığını gördüm, o yüzden ikimiz de bana nefret dolu şeyler kusacağını

varsayabiliriz, böylece kendi nefesini ve benim zamanımı harcamana gerek kalmaz."

Lallie ve Lauren sert bir karşılık için can atıyorlardı, bunu onların aşırı bronz yüzlerinde görebiliyordum ama ben geri duracak değildim. "Bu okuldaki herkesin -ama gerçekten *herkesin*- sizden nefret ettikleri için sizinle takılmadıklarını görmüyor musunuz? Bunu bir düşünün. Siz milyonlarca alaya konu oluyorsunuz, bunu biliyor muydunuz? Görünüşte hepimiz sizden ürküyoruz ancak gerçekte bu okulun yüzde sekseni için alay konususunuz."

Sonra Lauren'ın ağzındaki lolipopun çubuğunu tutup ağzından çıkardım. Yüzündeki şoke olmuş ifadeye neredeyse gülecektim ama lolipopunu elimden bırakana dek yüzümü ifadesiz tutmayı başardım ve koridorda süzüldüğüm sırada yeniden "Sabotage" şarkısını mırıldanmaya başladım.

Kimya sınıfına geldiğimde doğrudan masama gittim. Nick bir dakika sonra içeri girdi ama tek kelime etmedi. Tek kaşını kaldırıp taburesine oturdu.

"Nasıl bir arabası var?"

"Ne?" Sırt çantamın fermuarını açtım. "Kimin?"

"Josh. Arabasının aptalca olduğunu söylemiştin, hatırladın mı?"

"Ah." Bu beni gülümsetti çünkü Josh, arabasının gezegen üzerinde gümbürdeyen, gelmiş geçmiş en harika araç olduğunu düşünüyordu. "1959 model bir MG."

Bunu bildiğim için beni o gülümsemelerinden biriyle ödüllendirip, "Ah," dedi.

Nick yutkunurken âdemelmasının hareket edişini izledim ve yakışıklılığına hayret ettim. Koyu renk saçlar, inanılmaz derecede mavi gözler, güzel elmacık kemikleri ve ömürlük kirpikler. Vücudu da sert görünüyordu. Eminim ki vütün hızımla üzerine koşarsam onu deviremez, üzerinden sekerdim.

Bay Bong geldi ve hemen derse başladı. Notlarım yoktu ama görünüşe göre onlara hiçbir zaman ihtiyacım olmayacaktı. Bu yüzden defterim yerine telefonumu çıkardım.

Babam: Belli ki beni aramayacaksın. Bu yüzden eve geldiğinde telefonuna el koyacağım. Arabam nerede?

Özellikle dün gece paylaştığımız güzel ama gerçek olmayan andan sonra, bebeğini aldığım için biraz üzülmem gerektiğini biliyordum ama tepkisinde beni kızdıran bir şey vardı. Çoğu günlerde, onun da annemin de en ufak sorulara bile yanıt vermeleri saatler alırdı. Yaz kampında kajuya karşı alerjik reaksiyon gösterdiğimde ve hangi acil bakım servisine gitmem gerektiğini öğrenmem gerektiğinde, ikisine de -ve birlikte yaşamıyorlardıulaşabilmem bir saatten fazla sürmüştü.

Buna karşın, ben babama cevap vermek için bir saat bekleyince, o kendini kaybetmişti.

Telefonum titredi.

> Kokannefes: Bugün işe gelebilir misin? Beck arayıp hasta olduğunu söyledi ve sen de sana daha önce izin verdiğim için bana borçlusun.

Ah. İş.

Nick'e bir bakış attım, SOG kurallarını hatırlayıp buna göre bir cevap yazdım.

> Ben: Bugün HİÇBİR ŞEKİLDE gelmiyorum çünkü canım gelmek istemiyor. Teşekkürler, Paulie.

Telefonumu kaldırdım. Not almak ya da dikkatimi derse vermek yerine Nick'e baktım.

Ama bana bakıp da ona baktığımı yakaladığında, normalde yaptığım gibi bakışlarımı kaçırmak yerinde çenemi elime dayayıp gülümsedim. *Sonuçlar yok.* Anlamamış gibi kaşlarını çatması gülmeme neden oldu.

Gözlerini Bong'a çevirdi, bense onu izlemeye devam ettim. Yaklaşık beş saniye sonra bana bakmadan, "*Ne yapıyorsun sen?*" diye mırıldandı.

"Sadece bakıyorum."

"Evet, onu görebiliyorum." Defterine bir şeyler yazdı ve ekledi: "Ama neden?"

Alt dudağımı ısırdım ve *Aman Tanrım* diye düşündükten sonra, "Gerçekten ama gerçekten çok çekicisin," dedim.

Hâlâ bana bakmıyordu. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Bong, ders anlatmayı bırakıp dik dik bize baktı. "Bay Stark, bekleyemeyecek kadar önemli olan konu hakkında bizi aydınlatmak ister misiniz?"

"Ben aydınlatabilirim." Elimi kaldırıp, "Nick'e onu çekici bulduğumu ve artık bir sevgilim olmadığına göre benimle takılmak isteyebileceğini umduğumu söylüyordum," dedim.

Nick'in huysuz olabileceğini biliyordum bu yüzden herkesin önünde beni terslemesi neredeyse kesin denebilecek bir ihtimaldi. Ama bunun bir önemi yoktu çünkü bugün SOG'du. Kafasını çevirip kocaman gözleriyle bana baktı.

Bong, "Bunun ne zamanı ne de... ne de..." diye kekeledi.

"Kesinlikle isterim," dedi Nick.

Nick, artık bana çok tanıdık gelen sırıtışıyla gülümserken, arkamızdan birkaç kahkaha duydum.

"Bay Stark..."

"Belki de şimdi benimle dışarı çıkmak istersin?" Gülerek konuşuyordum çünkü gülmemek imkânsızdı.

"Bu kadarı yeter." Bize bakarken Bay Bong'un yüzü kızarmıştı. "Bugün sana ne olduğunu bilmiyorum, Emilie. Ama ben buna izin vermeyeceğim..."

Nick, "Hadi gidelim," diyerek sırt çantasını aldı ve ayağa kalkıp çantayı omzuna astı.

"Otur, Bay Stark," dedi Bong.

"Harika." Çantamı alırken Nick'e gülümsedim ve ikimiz de gitmek üzere arkamızı döndük. Tüm sınıf şaşkınlık içinde bize bakıyordu ve yemin ederim ki beni sınıftan çıkarırken elimi tuttuğunu hissettiğimde, içimden parmak uçlarımdan başlayan gerçek bir elektrik akımının geçtiğini hissettim.

"Gitmişken müdürün odasına da uğrayın," diye bağırdı Bong.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, Nick bana bakıp, "Arabayı benim kullanmamı mı istersin?" diye sordu.

Bilirsiniz ya, okulu bu kadar açık bir şekilde asmak normal bir olaydı sanki de en büyük sorun, direksiyonun başına kimin geçeceğiydi.

Başımı salladım. "Evet, lütfen."

Bu, Nick'in gülümsemesine neden oldu. "Haydi."

Elimden sıkıca tuttu ve hızla yan kapıya yöneldi. "Bong'un haber vereceği bir görevli bizi avlamadan gidelim buradan."

Koridorda koşmaya başladık ve o anda kahkahalarımı tutamadım. Sabahın on buçuğunda yapılacak ne saçma, çılgınca bir şey. Çıkış kapılarından hızla fırlarken temiz havayı içime çektim ve buz gibi, güneşli bir esinti yüzümüze çarptı. Nick, beni arabaya doğru çekmeye devam etti.

Karla kaplı kaldırımda koşarken, mucizevi bir şekilde kendim gibi olmadığımı hissettim. Ben bir filmdeki muzip, hayalî bir kızdım; yalnızca karmaşık olmayan, beklenmedik ve tamamen öngörülemez olmak için yaratılmış bir karakterdim.

"İşte." Betty'nin yanında durup yolcu kapısının kilidini açtı. Kapıyı da açıp bana baktı. "Hâlâ bunu yapmak istiyor musun?"

Gözlerine baktım ve bana öyle baktığı sürece ne isterse yapma isteği oluştu içimde. Çok klişeydi ama eğlendiği zaman gözlerinde bir ışıltı, haylaz bir parıltı vardı ve ben bu bakışın âdeta bağımlısı olmuştum. Gülerek, "Kamyonetinde ödünç alabileceğim bir ceketin olduğu sürece, varım," dedim.

Gözlerinin kenarları kırıştı ve, "Şanslısın," dedi.

Nick sürücü tarafına geçerken ben de koltuğa oturdum ve ceketi almak üzere arkaya uzandım. Kollarımı içine soktuğum ağır ceket o kadar tanıdık geliyordu ki sanki bana aitmiş gibi hissettim.

Nick direksiyonun başına geçti ve geç kalmış bir tepki ile gülerek arkamı işaret etti. "Evet, şey, ceket koltuğun arkasındaydı. Alabilirsin." Bu beni daha çok güldürdü ve o kamyonetini çalıştırırken, ben de atkuyruğumdaki tokayı çıkarıp saçlarımı salladım ve yüzümden çekmek için parmaklarımı saçlarımdan geçirerek geriye attım. Ön panelinden Ray-Ban gözlüğünü kaptım ve ayaklarımı ön panele dayayıp gözlüğü burnumdan yukarı kaydırdım.

"Rahat mısın?" Hareketlerim yüzünden hem şaşırmış hem de keyiflenmiş gibi görünüyordu. Ben de ayaklarımı çapraz yapıp kollarımı kavuşturdum.

Arkama yaslanıp, "Yıllardır hiç olmadığım kadar rahatım," dedim.

Bir anlığına dudaklarında o gizli gülümsemesiyle bana baktı ve başını hafifçe sallayıp, "Ee, nereye gidiyoruz?" dedi.

"Şehir merkezine gidelim."

"Şehir merkezi, tamam." Kamyonetini vitese taktı ve okuldan uzaklaştık. "Kemerini tak."

Sadece anı -kendi anımı- yaşamanın heyecanıyla etrafımı saran vahşi enerji içimde süzülürken, bağırmak istedim. Eğer herhangi bir anlamı varsa, kuşatılmak istediğim anın heyecanıyla. Müzik setini devraldım ve radyoyu açtım, o gülünç şarkının notalarını duyana kadar kanalları taradım.

"Thong Song."

"Aman Tanrım... bu şarkıyı hatırlıyor musun?" Nick'e baktım, o da bana hatırladığını ama hatırlamaktan pişmanlık duyduğunu söyleyen bir bakış attı. "Hadi sen de eşlik et. 'She had dumps like a truck, truck, truck.'"

"Tanrım bana yardım et," diye mırıldandı.

"Guys like what, what, what," diye şarkıyı söylemeye devam ettim.

"Biri beni öldürsün," dedi ama ben şarkının geri kalanını yüksek sesle söylerken, o iradesi dışında ve bunun iyi hissettirdiği gerçeğinden başka hiçbir şeyi umursamadan gülümsedi.

Şarkı bittiğinde sesi kıstı ve sakince, "Şehir merkezine vardığımızda özellikle gitmek istediğin bir yer var mı?" diye sordu.

"Eh, kesinlikle bir dövme yaptırmak istiyorum. Bunun dışında da başka her şeye tamamım."

Gözleri kısıldı ve sanki uzaylı olduğumu söylemişim gibi bana baktı.

"*Ne?*"

Bana aynı şekilde bakmaya devam etti. "*Ne* ne? Dövme yapan iyi bir yer biliyor musun?"

Açıkçası, dün gece bana çalıştığı yerden bahsettiği için öyle bir yer bildiğini biliyordum. Ama o, benim bunu bildiğimi bilmiyordu bu yüzden tuhaf görünmek istemedim.

"Neden biliyor *olduğumu* varsayıyorsun ki?" dedi.

"Dövmeni gördüm."

"Belki kendim yaptım," dedi, gözlerini yoldan ayırmadan.

"Hayır. Dövme sağ kolunda ve sen sağ elini kullanıyorsun. Kendi kendine yapman imkânsız. Tekrar dene."

"Tamam, sevimsiz." Gözleri üzerimde gezindi. "Belki de ıslahevinde yaptırmışımdır?"

"Bu biraz daha inandırıcı."

"Güzel."

"Ama yine de doğru değil. Şehir merkezindeki Mooshie's'te mi?"

Başını iki yana salladı. "Olumsuz."

"Ne, sana göre fazla mı havalı?"

"Daha çok, fazla popüler."

"Öyle mi? Nerede *yaptırdın* o zaman?"

"402 Ink."

"Peki." Gülümsedim çünkü cevabı zaten biliyordum. "Yani beni oraya götürecek misin?"

"Randevu ile müşteri aldıklarını biliyorsun, değil mi?" Gevşemiş sağ eli, direksiyonun üzerinde rahat duruyordu, sol dirseği kapıya dayalıydı ve direksiyonu sadece birkaç parmağı ile idare ediyordu. Havalı bir özgüvendi, tıpkı kendisi gibi. "Tüm dövmeciler öyledir. Bugün herhangi bir dövmecinin seni kabul etme ihtimali için pek şansın yok."

"Gerçekten mi? Senin hiç bağlantın yok mu peki?" *Herhangi bir iş arkadaşı?* "İyilik isteyebileceğin herhangi biri?"

"Bir dövmemin olması, iyilik isteyebileceğim bir grup dövme sanatçısı tanıdığım anlamına gelmiyor."

"Bir Grup Dövme Sanatçısı. Müzik grubu adı gibi. Güzel."

Bu gerçekten gülümsemesine neden oldu. "Beğendim. Sen vokalist olursun, herhâlde?"

"Dalga mı geçiyorsun? Sesim korkunç. Tef daha mantıklı."

"Zayıf."

"Hayır. Asıl 'zayıf' olan, arkadaşın için dövme randevusu sıkıştıracak birini bulmada yardımcı olmaman."

"Ah, demek artık benim arkadaşımsın."

Arabanın siperliğini indirdim, çantamdaki ruju aldım ve rujumu tazeledim. "Evet. Biz arkadaşız, Nick Stark. Buna alışsan iyi edersin."

Nick sinyal verip eyaletler arası yola girdi. "Madem arkadaşımsın, o zaman benim hakkında bildiğin üç şey söyle."

"Hımm, bir düşüneyim. Üç şey." Dürüst olmam gerekirse, tekrarlanan günlerim sayesinde onun hakkında öğrendiğim şeylerle muhtemelen birkaç defter sayfasını doldurabilirdim. Ama zorlanarak bir şeyler bulmaya çalışıyormuş gibi yaptıktan sonra, "Birincisi, bir kamyonet kullandığını biliyorum," dedim.

"Bu fazla basit oldu, Hornby."

"Peki o zaman." Siperliği tekrar yukarı kaldırdım. "Hımm. Başlangıç olarak, Kimya dersinde not almıyorsun sınav sonuçların her zaman benim sonuçlarımdan daha iyi oluyor."

"Seni meraklı, küçük pislik... gözlerini kendi kâğıdından ayırma."

Rujumu kaldırırken gülümseyerek, "İkincisi, her zaman sabun kokuyorsun," dedim.

Bana yan yan baktı. "Buna duş deniyor."

Gözlerimi devirdim. "Öyle değil, sabun kokuyorsun. *Sabun*. Sanki *Irish Spring* marka sabundan yapılmışsın gibi yani."

Küçük bir kıkırdama sesi çıkardıktan sonra, "Sen gerçekten tuhaf birisin," dedi.

"Değilim. Ve üçüncüsü. Hımmm." Bakışlarımı ona çevirdim. "Her zaman sandığım kadar pislik değilsin." Sesim amaçladığımdan daha samimi çıktı, önceki şakacı tonumdan oldukça farklıydı. Bunun üzerine kızarıp dizlerime baktım.

"Eh, sanırım bu iyi bir şey," dedi ve dönmek üzere sinyal verip şerit değiştirirken bana ağzı kapalı bir şekilde gülümsedi. "Değil mi?"

"Öyle." Boğazımı temizleyip, "Yani bana yardımcı olacak mısın?" dedim.

Gözlerini yola dikip, "Öğleden sonra açılacaklar ama evet, yardımcı olacağım," dedi.

Umursamazca bağırdım. "Olacak mısın? İşte bu!"

Hızlanırken, başını sallamakla yetindi.

"Pekâlâ, Nick," dedim ve onun hakkındaki her şeyi öğrenmeye can attığımdan, "hadi bir oyun oynayalım," diye ekledim.

"Hayır."

Bana bakmadığı hâlde gözlerinin kenarları kırışmıştı. Ben de gülmemeye çalışarak, "Sana bir soru soracağım," dedim sakince, "ve sen de cevaplayacaksın."

"Hayır."

"Hadi ama. Eğlenceli olacak. Doğruluk mu cesaret mi gibi ama sadece doğruluk olacak, iğrenç şeyler yok." Radyoyu kapattım. "Şimdi istersen ilk soruyu sen *bana* sorabilirsin."

Bana yine yan yan baktı. "Böyle iyiyim ben."

Suskunluğu umurumda değildi, dönüp ona gülümsedim ve, "Birinci soru. Kanunlar sana bir atletizm müsabakasında profesyonel olarak yarışman gerektiğini, yoksa idam edileceğini söyleseydi, hangi müsabakayı seçerdin?"

Bana bakmadı. "Koşu."

"Gerçekten mi?" Başımı kaldırıp rengi solmuş kot pantolonuna ve siyah ceketine baktım. "Koştuğunu hayal edemiyorum."

"Sonraki soru."

"Şey, hayır, oyunun amacı senin hakkında bir şeyler öğrenmem. Koşuyor musun peki?"

"Evet."

"Gerçekten *koşuyor* musun?" Hayal bile edemiyordum. Yani aslında oldukça formda görünüyordu ama koşucu olamayacak kadar da gergin görünüyordu. "Koşuya mı çıkıyorsun?"

Gözleri biraz kısıldı. "Koşuya çıkmasam nasıl koşuyor olabilirim?"

"Bilmiyorum." Gerçekten de bilmiyordum. "Peki koşarken neler dinliyorsun?"

St. Mary Caddesi'nin çıkışına ilerlerken, "Bu oyun berbat," diye mırıldandı.

"Metallica?"

Dönüp bana baktı. "Bazen."

"Başka?" Bu konuda daha fazlasını bilmem gerekiyordu. "Ayrıca her gün mü koşuyorsun?"

Trafik ışıklarında durduktan sonra, benimle tam bir göz teması kurmak için döndü. Bakışları, insanı içine çeken ve Nick Stark'tan başka hiçbir şeyin farkında olmadığınız türden

bakışlardı. "Her gün saat altıda kalkıp sekiz kilometre koşuyorum. Şimdi sıra bende mi artık?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Sabahın altısında? *Sekiz* kilometre mi?

"Henüz değil." Boğazımı temizledim. "Peki... bu varsayımsal bir soru. Bir erkek, okuldan tanıdığı bir kızı neden tanımıyormuş gibi davranır?"

"Ne? Ne aptalca bir soru bu."

"Sence öyle olabilir ama bana göre aptalca değil." Söylediğimin ne kadar aptalca olduğunu bildiğim hâlde güldüm. "Sadece bir erkeğin bakış açısına ihtiyacım var. Bir erkek, zaten tanıdığı biriyle karşılaştığında onu tanımıyormuş gibi yaptı diyelim... Sence neyin peşindedir?"

Bana baktı. "Ya kızdan hiç hoşlanmadığını ve konuşmaktan kaçındığını ya da ondan hoşlandığını ve havalı olmaya çalıştığını söyleyebilirim."

"Peki." Nick'in benden hoşlandığı düşüncesiyle içimi bir sıcaklık kapladı. Bu mümkün olabilir miydi? Nick Stark tüm bunlar başlamadan önce beni fark etmiş... ve benden... *hoşlanmış* mıydı?

Yine de benden hoşlanmıyor olması da bir o kadar muhtemeldi. Okulda olduğum Em'i, yani Nick'in sınıfta gördüğü Em'i düşündüm. Ben benimle tanışsaydım, kendimden hoşlanır mıydım?

Anında, her iki şekilde de bunun önemli olmadığına karar verdim. Bunun, hiç de Em'e uygun bir karar olmadığını fark ettim. Devam ettim: "Sınavı geçtin. Son bir varsayımsal soru, sonra bitiyor."

"Tanrı'ya şükür."

"Değil mi?" Gülümsedim ve aklımdakini kulağa tuhaf gelmeyecek en iyi şekilde nasıl söyleyebileceğimi düşünmeye çalıştım. "Peki. Aynı günü sil baştan tekrar yaşamaya -bir zaman

döngüsü senaryosu gibi- başlasaydın, bunu herhangi birine anlatır mıydın?"

"Asla."

Hayal kırıklığına uğramıştım. "Gerçekten mi?"

"Aklını kaçırmışsın gibi düşünmemeleri imkânsız."

"Ah. Doğru olabilir."

Nick'in bakışları yüzümde gezindi. "Yanlış bir cevap falan mı verdim?"

"Yok." Başımı ikiye salladım ve, "Varsayımsal sorularda yanlış cevap yok," diye ekledim.

"Tamam... Şimdi sıra bende."

"Ama sorularımı sormaya daha yeni başlamıştım."

"Bana ne." Kazağıma bakarak, "Neden hep böyle giyinmiyorsun?" diye sordu.

"Ne?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Gerçekten de nasıl giyindiğimle ilgili mi konuşacaksın? Sen de o adamlar gibi olma."

"Öyle değilim." Çenesiyle vücudumu işaret etti. "Ama genellikle günlük ajandasına renk renk notlar alan ve gizliden gizlide bir senatörle evlenmeyi uman kız öğrenci yurdundaki kızlar gibi giyiniyorsun. Bu ise gerçek görünüyor, Ralph Lauren mankeni olmaya çalışır gibi değil."

"Peki... iki şey," dedim gülerek. "Her şeyden önce, aradığım görünüm tam olarak o. Ya da *öyleydi*."

"Şaşırtıcı."

"İkincisi, bugünkü kıyafetim konusunda haklısın. Böyle kendim gibi hissediyorum." Deri taytıma bakıp parmağımı dikiş izi boyunca kaydırdım. "Bugün ise, yalnızca istediğim şeye odaklandığım Em merkezli bir gün. Ve bugün deri tayt giymek istedim."

"Peki..."

"Hayır, sıra bende. Neden bu kadar asosyalsin?"

Kaşlarını çattı. "Değilim."

"Kimya derslerinde bana tek kelime bile etmedin." Ta ki Sevgililer Günü tekrarlanıp durana dek.

"Sen de bana tek kelime bile etmedin."

"Ama... bunun sebebi sadece senin enerjindi."

Komik bir şekilde taklidimi yaparak, "*Benim enerjim?*" dedi.

"Çok güçlü bir *Beni rahatsız etme* havası yayıyordun. Sıradaki soru." Bugün SOG'du, yani gurur önemli değildi. "Şu anda romantik açıdan ilgilendiğin biri var mı?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Öyle olsaydı, burada seninle kargaşa çıkarmaya 402'ye gidiyor olur muydum?"

"Muhtemelen hayır ama sadece bunu açıklığa kavuşturmam gerekiyordu."

"Neden?" Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve gözleri parlarken bana dönüp, "Benim için planların mı var, Hornby?" dedi.

Bu, yanaklarımın ısınmasına neden olsa da umursamaz tavrımı korudum ve, "Bugün her şey mümkün," dedim.

"Tamam, sıra bende."

Old Market halk otoparkına döndü ve camını indirip gişeden bir bilet aldı. "Tüm zamanların en sevdiğin filmi hangisi? İnsanlara favorin olduğunu söylediğin film değil, *gerçekten* favorin olan film."

Bu, gülümsememe neden oldu çünkü o anda gerçekten içimi tamamen görmüştü. "Normalde herkese *Schindler'in Listesi* derim ama aslında *Titanic*."

"Ah, Emilie." Bu konuda dehşete düşmüş gibi görünüyordu. "Bu konuda yalan söylemekte haklısın. Bu itirafı sonsuza dek iğrenç ruhunun derinliklerine göm."

"*Senin* en sevdiğin film ne?" diye sordum.

Kamyoneti boşa alıp motoru kapattı. "*Kapışma*. Daha önce izledin mi?"

"Porno izlemem."

Gök mavisi (teşekkürler DeVos) gözleri bir sırıtışla kısılırken beni azarlayarak, "Pis pis konuşma," dedi. "Guy Ritchie ve Brad Pitt filmi, aptal."

Kamyonetin etrafından dolaşıp yanıma geldiğinde, dayanamayarak Frozen'daki Elsa ile yüz yüze gelen üç yaşındaki bir çocuk gibi ona gülümsedim.

Kaşlarını çattı. "Neden böyle gülümsüyorsun?"

Omuz silktim. "Çünkü sanırım senden hoşlanıyorum."

"Ah, *sanıyor musun*?" dedi yavaşça, bana, içimde vahşi şeyler yapan alaycı bir sırıtış atarak. "Beni Kimya dersinden çıkarıyorsun ama emin değilsin, öyle mi?"

Tekrar omuz silktim. "Henüz bir karara varılmadı. Öğrendiğimde sana haber vereceğim."

Onu arkamdan çekerek yürümeye başladım ama eli beni durdurdu. Bana sırıtırken nefesinden çıkan buhar yüzünün etrafında buğulandı. "Şubat ayının ortasında, Nebraska'da eldiven takmayı ya da palto giymeyi bilmiyorsun. Sen hiçbir bok bilmiyorsun, Emilie Hornby."

Ben daha ne yaptığını anlayamadan elimi bıraktı ve büyük eldivenlerini çıkarıp ellerime taktı. Ellerime çok büyük geldiler ama içim sıcacık oldu. Sonra başıma uzanıp ondan aldığım ceketin kapüşonunu kafama çekti.

"Sen yaramaz bir çocuksun," diye mırıldanırken, yüzü hemen benimkinin etrafında gezinirken hâlâ gülümsüyordu. "Belki artık donarak ölmezsin."

"Biliyor musun, bu bir film olsaydı şu anda dudaklarına bakardım. Tam da böyle." Gözlerimin dudaklarına kaymasına engel olmadım. "Ve sen beni öperdin."

"Öyle mi?" Sesi alçaktı ve dudaklarıma baktığı sırada bakışlarını midemde hissettim.

"Evet," dedim, biraz da olsa nefesim kesilmişti.

"Eh, Tanrı'ya şükür ki bir filmde değiliz o zaman."

Ah. Yüzüne bakıp nefes aldım. "Beni öpmek istemez misin?"

Kısa bir anlığına sessiz kaldı ve o anda nefeslerimiz birbirine karışıp yüzlerimizin önünde bir bulut oluştururken, bu an havada asılı kaldı. Bana, "Seni öptükten sonra oluşacak karmaşayı istemem," dediği sırada, bakışları ciddiydi, çok ciddiydi.

"Neden bu kadar hüzünlüsün?" diye sordum.

Aslında bunu söylemek istememiştim, öyle ki dilimin ucunda olduğunun bile farkında değildim ama o anda o sorunun cevabını bilmekten başka bir şey istemiyordum.

Çenesi gerildi ama hareket etmedi, huzursuz gözleri benimkilere asılı kaldı. Tepki olarak tüm vücudu duraksadığında, cevabı bana söylemek istediğini hissettim ama yutkunmasındaki bir şey, onu kendi cevabından korumak istememe neden oldu.

"Neyse boş ver. Cevap vermek zorunda değilsin." Kolunu çekiştirdim ve tekrar yürümeye başladık. "Bir milyon sorum daha var."

"Müthiş."

"Peki o zaman, bana hayat hikâyeni anlat." Onun hüzünlü olmayan her zerresini bilmem gerekiyordu. "Burada mı büyüdün? En iyi arkadaşın kim? Kardeşlerin var mı? Ya da bir evcil hayvanın? Şey, Betty dışında yani."

Bana tuhaf bir bakış attı. "Köpeğimin adını nereden biliyorsun?"

Lanet olsun. "Bir ara söylemiştin, şey... aslında hatırlamıyorum ama bir ara bahsettiğini hatırlıyorum."

Güzel cevap, seni embesil.

Neyse ki sadece, "Tek evcil hayvanımız o. Ya senin?" dedi.

Ray-Ban gözlüğünü burnumdan yukarı ittim. "Annem ve kocasının Potassium adında bir köpekleri var ve bu saçma ismi nereden bulduklarını bile hatırlamıyorum. Sevimli bir köpek ama pek yakın değiliz."

Bu Nick'in gülümsemesine neden oldu.

"Babam ve karısının ise harika bir kedisi var -Koca Al- ama çamaşır odasındaki hasır halıya işiyor, yani sorunları olduğu söylenebilir."

Zen Coffe'nin kapısını itti ve ben girerken kapıyı tuttu. "Bir de babamın şimdiki evliliğinden iki küçük erkek kardeşim var. Dostum, bu kulağa gerçekten garip geliyor, değil mi?"

"Hayır," dedi ama ben tek kaşımı kaldırınca, "belki biraz," diyerek düzeltti.

Bana içimi ısıtan komik bir bakış daha attı ve uzun bir sıraya girdiğimizde, "Sorular senin içindi. Kardeşin var mı?" diye sordum.

"Sen hep böyle meraklı mısındır?"

"Hayır. Yalnızca SOG'da."

"Senin şu SOG'un ile ilgili konuşmamız gerek." Koca ceketimin fermuarını açtığımda gözleri bir anlığına aşağıya kaydı ve benim vücuduma ilgi duymasının düşüncesi bile kalbimin hızlı atmasına neden oldu.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

"Anlatsam da inanmazsın." Çok iyi bildiğim o yüzüne bakıp, "Buna bir sosyal deney diyelim sadece. Tüm gün boyunca, sonuçları düşünmeden canımın istediği gibi yaşayacak olsam neler olurdu?"

Omuz silkti. "Bugün eğlenceli bir gün geçirirsin, yarın bir kâbus yaşarsın."

"İşte bu yüzden," dedim, sesimi alçaltarak, "yarını düşünmeyi reddediyorum."

Sıra ilerledi. Nick derin düşüncelere dalmış gibiydi. Muhtemelen benim aşırı derecede dengesiz olduğumu düşünüyordu. Yani ben olsam, öyle düşünürdüm. Sırada beklerken yüzüme bakmadı bile, bu da beni bırakıp gidecek diye endişelenmeme neden oldu. Sıra bize geldiğinde, barista siparişimizi almak için bana bakınca, "Bir büyük boy Americano alabilir miyim?" dedim. Beyefendi için de bir büyük boy... Sleepytime..."

Ben ona bakınca, Nick gözlerini devirip, "Büyük boy yeşil çay, lütfen," dedi.

Haklılığımdan bariz şekilde rahatsız olmasına güldüm ve içeceklerimizi alıp dışarı çıkana dek bir daha konuşmadık. İkimiz

de nereye gidebileceğimizi bile tartışmadan yürümeye başladık. Tam Nick'in eldivenlerinin arasından bardağımın sıcaklığını hissetmeye başlamıştım ki, "Bilgin olsun diye söylüyorum, bu SOG fikrinin gerçekten korkunç olduğunu düşünüyorum çünkü yarın sonuçlarla yüzleşmek zorunda kalacaksın," dedi.

Ona döndüm. "Yapmayacak..."

"Ama yine de bunu yapmak istiyorum."

Bardağımı ağzıma doğru götürürken donup kaldım. "*Yapmak* istiyor musun?"

Dosdoğru önüne bakarak, "Çok fazla kafamın içindeyim, ayrıca Sevgililer Günü'nden de nefret ederim," dedi, "bu yüzden düşüncelerime göre, birkaç saatliğine senin gibi bir ahmak olmak güzel bir mola olabilir."

"Ahh... çok tatlı." Sonunda nefis, koyu renkli kafeinli içecekten bir yudum almayı başardım.

"Ama araba falan çalmak istemiyorsun, değil mi?"

Bu söylediği, kahvemden bir yudum alırken gülmeme ve kahvenin boğazıma kaçmasına neden oldu. Öksürürken bir parmağımı kaldırdım ve sonra, "Onu bu sabah yaptım zaten," dedim.

Bir koşucu etrafımızda dolaşırken, Nick bana donmuş gözlerle baktı. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

"Eh, bir nevi..." Ona babamın arabasından, polisin durdurduğundan ve sonra da babamın değerli bebeğinin çekilip götürülmesini izlediğimden bahsettim. Bir çeşit zafer gibi hissettiren her kelimede onu şaşkına çevirmeyi başardım. "Yani hırsızlıktan falan tutuklanacak değilim ama aslında güne başkasına ait bir aracı çalarak başladım," dedim.

Yürürken göz teması kurmak için yana döndü ve kısılmış gözleriyle bana baktı. "Kimya dersinde ya da kafeteryada bir şeyler okurken gördüğüm ve her zaman kitaplarla *dolu* sırt çantasını kurcalayan kızın, bir sapkın gibi görünmesi aklımı başımdan alıyor. Bugünden önce senin 'muhtemelen kütüphanede çalışacak' biri olduğunu tahmin ederdim."

"*O* aslında benim iki numaralı kariyer seçimim," dedim, birkaç gündür benim hakkımda hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmasından sonra, bir şeyler biliyor olmasından etkilenmiştim.

Sözlerimi duymazdan gelip devam etti.

"Ama işte buradasın, Porsche'lerle geziyorsun, okuldan kaçıyorsun ve herkesin gözü önünde eski erkek arkadaşını rezil ediyorsun. Bunların başlamasına neden olan bir *bardağı taşıran son damla* olayı var mı?"

Zihnimde Josh'ın dudaklarının Macy'ninkilere değdiği anın görüntüsü canlandı ama o görüntüyü hemen kovdum. "Bir kız hayatını biraz karıştıramaz mı?"

"Çılgın bir kız, belki."

"Evet, işte o benim." Öyle olabilirdim çünkü gerçek açıklama aslında *mantıksızdı*.

Bir alışveriş arabasının etrafından dolaştığımız sırada, "Yani baban seni öldürecek mi?" diye sordu.

"Muhtemelen."

Kaşları çatıldı. "Peki nasıl oluyor da bu konuda endişeli görünmüyorsun?"

Omuz silktim. "Bir süre bağırıp çağıracak, sonra her şey bitecek." Aslında babam bunu yapamazdı ama Nick'e açıklayamazdım.

"Açıkçası ebeveynlerimiz çok farklı." Başını hafifçe salladı. "Benim babam çok havalıdır ama beni *mahveder*. Mesela, babamın böyle bir şeye tepkisini düşününce korkuyorum, zaten çalabileceğim güzel bir arabası da yok."

Işığın değişmesini beklemek için durduğumuzda kahvemden bir yudum daha aldım. Ona, "Ebeveynlerin hâlâ evli mi?" diye sordum.

Ebeveynleri hâlâ birlikte olan insanlara hayrandım. Tüm çocukluk yıllarının, anne ve babayla aynı evde birlikte yaşandığı düşüncesi bana gerçeküstü ve inanılmaz derecede güzel gelirdi.

"Evet," derken, ışık değişince ikimiz de yürümeye başladık. Ailesi ile ilgili ayrıntılı bilgi vermesini ve konuşmasını bekledim ama başka bir şey söylemedi.

"Kardeşler konusunda bir şey söylemedin." Biraz sola eğildim ve karşıya geçerken ona çarptım. "Bir? İki? On? Hiç kardeşin var mı?"

Gözlerinde bir rahatsızlık parladı ve, "Şu 'bana ailenden bahset' muhabbetini gerçekten yapmak zorunda mıyız?" diye sorarken çenesi gerildi.

"Ah. Şey, üzgünüm." Kaldırımdaki bir çatlağa takılınca eldivenime kahve sıçradı.

"Sorun değil."

Tabi. Kesinlikle öyleydi. Dosdoğru ileriye baktım ve kendimi daha büyük bir salak gibi hissetmemin mümkün olup olmadığını merak ettim. Yüz ifadesi, beni ne kadar sinir bozucu bulduğunu tam olarak gösteriyordu. Söyleyecek bir şey -herhangi bir şey- düşünmek için çabalarken, birdenbire yanaklarıma vuran soğuğun farkına vardım.

"Yapma şunu."

Dönüp ona baktım. "Neyi?"

"Kızgın olduğumu düşünmeyi bırak. Kızgın değilim."

Bu, gözlerimi devirmeme neden oldu. "Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?"

"Eh, çünkü yüzün buruştu."

"Buruştu mu?"

Omuz silkti ve boştaki eliyle yüzümü işaret etti.

"Ah, peki... bu her şeyi açıklıyor."

"Bayan SOG." Beni dirseğimden tutup yaya trafiğinin dışına çıkardı, kapalı bir vitrinin yanında durduk. O yakışıklı yüzüyle bana bakarken, sabun kokusu etrafımı sardı. "Söyle bana. İlk önce hangi destansı Ferris Bueller çılgınlığını yapıyoruz?"

İTİRAF #12

Kahve içmeye on bir yaşında başladım. Annem işe giderken demlikte her gün bir fincanlık kahve kalırdı ve ben de bu yetişkinlerin yapacağı türden bir şey olduğu için kahveyi içerdim.

Böylece dikkatim içinde bulunduğumuz ana çekildi. SOG söz konusu olduğu hâlde, neden onu kırmaktan çekiniyordum? Gözlerimi kırpıştırıp, "Aslında bir planım yok ama First Bank binasını kontrol edebiliriz," dedim.

Tek kaşını kaldırdı. "Yatırım mı yapacaksın?"

"Hayır, gizlice kırkıncı kata çıkmak istiyorum." Dirseğini tuttum ve yürümeye başladık. "Bunu dinle."

Gökdelene doğru yürürken ona bildiklerimi ve keşfetmek istediklerimi anlatmaya başladım. First Bank binası şehrin en yüksek binasıydı, tam olarak kırk beş katlıydı. Ellen teyzem orada çalışıyordu ve bana kırkıncı kat ilk açıldığında, insanların evlilik teklifi etmek için binanın balkonunu kullanma amacıyla randevu aldıklarını söylemişti.

Bunun doğru olduğunu da biliyordum çünkü genç, aptal babamın aynı derecede olgunlaşmamış ve düşünmeden hareket eden anneme evlenme teklif ettiği yer burasıydı.

Ama şimdi, Google'da bu konuda arama yaparsanız hiçbir şey bulamazdınız. Balkondan söz edilmediği gibi, balkonlu evlilik tekliflerine atıfta bile bulunulmuyordu.

Sanki hiç var olmamış gibi.

On yaşındayken, Ellen teyzem bana bundan bahsettiğinden beri kayıp balkona kafayı takmıştım. Bu kadar çok insanın sonsuza dek mutlu yaşamasının başlangıcı olan ortamın, fiilen silindiği fikrini saplantı hâline getirmiştim. Annemin, belki de evrenin bazı yanlışları düzeltmeye çalıştığı şeklinde şaka yapmasına neden olan bu olay, bana üzücü gelmişti. O büyük an için oraya gitmiş olan tüm çiftler, orayı bir daha asla ziyaret edemeyecekti.

Hem de hiç.

On yaşındaki erken gelişmiş bir çocuk olan ben, bina müdürünü bile aramıştım ama o, bana kapanışı açıklamak yerine yanıldığımı söylemişti. Böyle bir şeyin olduğunu inkâr etmişti.

Ben işin aslını biliyordum.

Bu yüzden de hep gizlice girip kontrol etmek istemiştim. Nick'in bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmesini bekliyordum ama o beni dikkatle dinledi. Başını salladı ve yaklaştığımız sırada yüksek binaya baktı.

Hayır demek yerine, "Eminim lobiyi geçmek için rozetlere ihtiyacımız olacaktır," dedi.

Gözlerimi ona çevirdim, bu işi ciddiyetle kabul etmesine şaşırmıştım. "Muhtemelen."

"Peki planımız ne?" diye sordu.

"Hımm." Binanın önündeki çeşmelerin yanında dururken dudağımı ısırdım. *Düşün Em, düşün.* "Yangın alarmını çalabiliriz?"

"Tutuklanmamıza neden olmayacak bir şey, seni suça meyilli," derken güldü. Gözleri üzerimde gezinirken gülümsememi durdurmam imkânsız bir hâle geldi.

"Belki bir güvenlik görevlisine rüşvet verebiliriz, yanında hiç para var mı?"

Sadece bana baktı.

"Ne? *Seni* duymuyorum..."

"Bir yan kapı olmalı." Bardağını yeşil bir çöp kutusuna atıp, "Hemen hemen her binada bulunan şu sadece çıkış için kullanılan kapılarından," dedi.

"Ve?"

"Ve o kapıyı bulup pusuya yatacağız. Biri çıkar çıkmaz içeri gireceğiz."

Göz kırptım. "Bu dâhice."

"Hayır, bu mantık."

"Peki. O zaman sana iltifat yok, iltifatımı iptal ediyorum."

"Bir iltifatı geri alamazsın."

"Hayır, alabilirsin."

"Hayır. Ne kadar inkâr edersen et, egom artık benim bir dâhi olduğumu düşündüğünü biliyor."

Bu beni güldürdü. "Senin bir dâhi olduğunu düşünmüyorum. Bu *fikrin* dâhice olduğunu söyledim."

"İkisi de aynı şey."

Gözlerimi devirdim ve kahvemden bir yudum aldım. Ardından, "Bir dakika, sen çayını ne ara bitirdin?" dedim.

"Bitirmedim. Berbattı ve onu taşımaktan sıkıldım."

"Ama daha *yeni* almıştın."

"Çayımla ilgili mi konuşacağız yoksa malum kapıyı mı bulacağız?"

Kahvemi çöp kutusuna attım. "Hadi gidip şu kapıyı bulalım."

Binaya paralel bir şekilde yürüdük ve kamera olması ihtimaline karşı kasıtlı olarak şehir merkezinde öylesine dolaşan iki genç gibi davrandık. Keşif yaptığımız sırada, bir golf sahasında çalışırken golf topu toplayıcının içinde sıkışıp kaldığı saçma bir anısını anlattı.

"*Golf topu toplayıcının* ne olduğunu bile bilmiyorum," dedim binanın taş cephesine bakarak.

"Golf toplarını toplayan bir makine."

Gözlerimi devirdim. "Elbette ama zihnimde canlandıramadım."

"Canlandırmana gerek yok. Sadece bir saat boyunca içerisinde mahsur kaldığımı ve sıcaktan bitkin düştüğümü bil."

"Camını falan kıramaz mıydın?"

Nick başını iki yana sallayıp, "Patronumuz Matt'ten hepimiz ölesiye korkuyorduk. Adam tam bir pislikti. Böyle bir şey yapmayı asla düşünemezdik."

"Bir top toplayıcının içinde ölmeyi mi tercih ederdin?"

Bana cevap vermek yerine, "Bak," dedi. Binanın tam arkasında bulunan, tuğlanın rengine uyumlu şekilde boyanmış ve güçlükle fark edilebilen bir kapıyı işaret etti.

"Sence insanlar bunu kullanıyor mu?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok," dedi.

Kapı açıldı.

Nefesim kesildi, dışarı çıkan üç kadın tarafından neredeyse ezilecektim. Ortadaki kadın özür dilerken, Nick öne çıkıp tam bir beyefendiymiş gibi kapıyı onlar için tuttu.

Tüm yıl boyunca huysuz olduğunu düşündüğüm, o sessiz laboratuvar ortağıma hiç benzemiyordu. Ama kadınlar bize arkalarını döndüğü anda bana doğru kaşlarını kaldırdı. "Önden buyurmaz mısın?"

"Hadi gidelim."

İçeri girdik ve kapı arkamızdan çarparak kapandı.

Bir merdiven boşluğundaydık. Tam ileride duran ve nereye açıldığını bilmediğim kapıya yönelmiştim ki, "Bekle," dedi.

Durdum. "Neden?"

"Kapının diğer tarafında ne olduğunu bilmiyoruz. Ama kırkıncı kata kadar çıkmamız gerektiğini biliyoruz, yani..."

Basamaklara doğru çenesini salladı.

"Yani kırk kat merdiven mi çıkmak istiyorsun?" Onun önünde şekilsiz ve formda olmayan bedenimi esnetmek *istemiyordum*. Hayır. "Hepimiz her sabah koşmuyoruz."

"Bir seferde iki kat çıkabilir, sonra arada dinlenebiliriz."

"Nefes nefese kalacağım diye bana acımana ihtiyacım yok."

Tekrar tek kaşını kaldırdı. "Yani?"

Koca bir iç çektim. Sonra hırslı bir şekilde, "Hadi çıkalım!" dedim.

İlk iki kat iyiydi ama üçüncü katta baldırıma kramplar girmeye ve alnımda ter oluşmaya başladı.

"İyi misin?" diye sordu Nick, ilk molamız için durduğumuzda.

"Asıl *sen* iyi misin?" Nefes nefese kalmamaya çalışsam da, "Büyütülecek bir şey değil," derken nefesim kesildi. Nick'in ise yanaklarının hafifçe kızarması dışında hiçbir zorlanma belirtisi göstermediğini fark ettim.

"Öyle mi?" Bana şüpheli bir bakış attı. "Özür dilerim, seni oyalıyor muyum? Sıradaki kata çıkmak ister misin?"

ELBETTE HAYIR. Hayır, teşekkürler. Nesin sen, deli falan mı? Bunların hepsi uygun tepkiler olurdu ama dudaklarım kelimeleri çıkaramayacak gibiydi. Bu biraz tuhaftı çünkü özellikle atletizm söz konusu olduğunda, kendimi rekabetçi biri olarak görmüyordum. Ama bunu yapamayacağımı ima etmesi? Bana söylememem gereken sözleri söyletti.

"Sıradaki iki kata ne dersin?"

Gıcık bir şekilde sırıtıp harekete geçti. Deri taytımın içinde ölmek isteyerek Nick'in arkasından merdivenleri yavaş yavaş tırmanmaya başladım. Nick de hemen yavaşlayıp bana ayak uydurdu. Soluma baktığımda oradaydı, tüm gün merdiven tırmanabilirmiş gibi gülüyordu.

Kalbim güm güm atarak küfürler haykırırken ve işinin ne olduğunu hatırlamaya çalışırken, ben de Nick'e gülümsedim.

Bir katı, ardından ikincisini çıktık ama sonrasında, ikimiz de koşarak çıkmaya devam ettik. Bacaklarım yanmaya başlamıştı ve dürüst olmak gerekirse, yürüme hızıma kıyasla basamakları çıkma hızım çok daha yavaştı. Yüzümde bir acı ifadesi belirmiş olmalıydı çünkü bir sonraki sahanlığa vardığımızda Nick bana acıyarak bakıyordu.

"Bekle." Durdu ve onun da nefes nefese olduğunu görmek beni mutlu etti. Nefes alırken parmağını kaldırdı, bu benim için de iyi oldu çünkü kulaklarım dışarıyı duyamayacak kadar uğuldu-duyordu.

"Pekâlâ," diye soludu, "bu binanın her katında asansör var."

"Evet?" Ciğerlerim çığlık atarken ellerimi başımın üstüne koydum.

"O zaman şu merdiven boşluğundan çıkalım. Bir düşün. Ofislerin rastgele bir katında, biri bizi fark etmeden asansöre binebilme ihtimalimiz yüksek."

"Emin misin?" Bir basamak daha tırmanmak istemiyordum ama artık yaklaştığımıza göre yakalanmak da istemiyordum.

"Olumlu. Bana güveniyor musun?"

Başımla onayladım. Hâlâ nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum ve bu da onu gülümsetmişti. "Birkaç dakika burada kalalım ki nefes nefese ve ter içinde merdiven boşluğundan fırlamayalım. İnsanlar fark edebilir."

Kafamın içinde, merdiven boşluğunun duvarında Nick ve bana ait bir görüntü canlandı.

Vay be.

"Sanırım soru sorma sırası bende," dediğinde, konuşarak dikkatimi dağıttığı için mutlu oldum.

"Hayır bende." Sırtımı duvara yaslayıp, "Hadi büyük oynayalım. Hiç âşık oldun mu?" diye sordum.

Bana bunun saçma bir soru olduğunu düşünüyormuş gibi bir bakış attı. "Koca bir hayır."

"Yakınından bile mi geçmez?" Nedenini bilmiyorum ama bu beni şaşırtmıştı.

"Hoşlandığım oldu tabii ki ama *âşık* olmadım. Yakınından bile geçmez." Aşağıya baktı ve ceketinin fermuarıyla oynamaya başladı. "Sen?"

"Hımm." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Sevgililer Günü'ne uyandığımda âşık olduğumu sanıyordum. Ama birkaç saat sonra işte buradayım ve Josh'ı sevmiş miydim sevmemiş miydim, bunu bile bilmiyorum."

Gözlerini yukarı kaldırdı. "Belki de ona kızgın olduğun içindir."

"Garip olan da bu." Bir anlığına duraksadım, ardından, "Evet, eski kız arkadaşını öptüğü için sinirlendim ama çok az," dedim. "Kesinlikle sinirlenmem gerektiği kadar değil."

Bu bana... bilmiyorum... pişman hissettirdi. Duygularım gerçek olmayacak kadar az mıydı?

Nick fermuarıyla oynamaya devam etti. "Peki... neden?"

"Bu yeni bir farkındalık, bu yüzden hâlâ çözmeye çalışıyorum."

"Anladım." Fermuarını bırakıp doğruldu ve ardından gidip kapıyı hafifçe araladı. Gözünü tam yirmi saniye boyunca aralıkta tuttu, sonra kapıyı kapattı.

"Pekâlâ, ortalık temiz." Omzunun üzerinden bana baktı. "Buna hazır mısın?"

"Ya yapamazsak, hikâyemiz..."

"Anlıyorum, merak etme." Bana kırışık gözleriyle baktı ve, "Bana hâlâ güveniyorsun, değil mi?" dedi.

Güven derecem tuhaftı. "Evet."

"Öyleyse gidelim. Burada olmamız normalmiş gibi davran."

"Anladım."

Nick kapıyı açtı ve dışarı çıktık. Önümüzde her iki tarafında ofislerin bulunduğu, halı kaplı bir koridor vardı.

Cam duvarlı ofisler.

Koridorda yürümeye başladık. Nick bana göz kırpınca güldüm. Ofis odalarının önünden hızla geçtik ve odasından çıkan takım elbiseli bir kadın yanımızdan geçerken bize ağzı kapalı bir şekilde gülümsedi.

Kadın gittikten sonra birbirimize sırıttık çünkü vay canına, gerçekten işe yaramıştı. Asansörlere doğru ilerliyorduk.

"Affedersiniz?"

Kahretsin. Yürümeye devam ettik, yaşlı bir adamın derin sesi arkamızdan bizi takip ederken, gözlerimiz dümdüz ileriye bakıyordu. "Affedersiniz. Siz ikiniz?"

Nick arkasını dönerken yüzü tatlı, masum bir liseli çocuk yüzüne dönüştü. "Evet?" dediğinde, kalp atışlarım hızlandı ve merakla izlemeye koyuldum.

Yaşlı adam, "Size yardımcı olabileceğim herhangi bir konu var mı?" diye sordu.

"Aslında harika olur. Bizi asansöre yönlendirebilir misiniz? Staj oryantasyonu için buradayız ve açıkça yanlış kata gelmişiz."

Vay be... iyi işti, Nick.

Arkamı döndüm, adam kısılmış gözlerle bize bakıyordu. Nick'in son derece inandırıcı olduğunu düşünüyordum ama iyi giyimli yaşlı adam hâlâ şüpheli görünüyordu.

Ona en iyi öğrenci gülümsememi sundum.

"Hemen şurada," dedi bize asansörü işaret ederek, "ama sizin asansörden inişinizi görmedim."

"Çünkü merdivenleri kullandık," dedim, daha çok gülümseyerek. "Ben hareket etmeyi seviyorum ama arkadaşım pek sportif değil. Yukarı çıkarken kusacağını düşündüm, bu yüzden asansör aramak için merdivenlerden ayrıldık."

Sonunda -nihayet- adam gülümsedi. "Herkes o merdivenleri kaldıramaz."

Uzandım ve parmağımla Nick'in göbeğini (açıkçası bu inanılmaz derecede zordu) dürttüm ve, "Bir de bana sorun. Bu pelteyi taşımak zorunda kalacağımı sandım," dedim.

"Yardımınız için çok teşekkürler, efendim." Adam gülerken, Nick parmağımı yakalayıp bana döndü. "Hadi, zamanında varmak için koşmalıyız."

Sakince asansöre varmayı başardık ama kapılar arkamızdan kapanır kapanmaz kıkırdamaya başladım. Onun geniş gülüşüne bakarak, "Nick Stark, sen çok iyi bir yalancısın!" dedim.

Güldü ve biraz daha yaklaştı. "Ve sen de 'pelte' saçmalığınla tam bir veletsin."

Nefesim kesildi. Nick tam oradaydı, yüzü benimkinin hemen dibindeydi, vücudu vücudumu asansör duvarı ile arasına sıkıştırmıştı. O an beni öpmesini istediğimi fark ettim. Merdiven boşluğunda Josh'a karşı duygularımla ilgili yaşadığım aydınlanmamdaki bir şey, Nick Stark'ı keşfetmeye yönelik çılgınca bir özgürlük hissetmemi sağlamıştı.

"Otuz dokuzuncu kata çıkmalıyız," dedi, gözlerini benimkilerden ayırmadan derin ve alçak bir sesle ekledi: "Oradan sonra merdivenlerden çıkmalıyız."

Asansör bizi yukarı çıkarırken sadece başımı salladım. Yemin ederim yüzü benim yüzüme doğru eğiliyordu...

Asansör çınladı.

İkimiz de yerimizde sıçrayıp sayılara baktık. Görünüşe göre on ikinci kattaydık ve burada birileri binecekti. Kapılar açılıp da bir güvenlik görevlisi yanımıza gelince saçımı düzelttim.

Bunun olasılığı neydi?

Ve Nick'le aramda ne olmak üzereydi?

Görevliye kibarca gülümsedim, o da karşılık verdi. Ardından içeri girdi ve kapılar arkasından kapanırken otuz altıncı katın düğmesine bastı. Nick'e yandan bir bakış attım ama o, bu davetsiz misafirin varlığından hiç etkilenmeden dümdüz karşıya bakıyordu. Asansör hareket edince, görev bilinciyle kapıların üzerindeki ışıklı ekranın geçtiğimiz her katı göstermesini izledim. Sessizlik beni neredeyse öldürmek üzereyken boğazımı temizleyip dudağımı ısırdım.

Sonunda otuz altıya geldik ve asansörün zili çaldığında uzun boylu güvenlik görevlisi bana bir kez daha kibarca gülümsedi. Kapılar açılırken, "İyi günler," dedim.

Bana başını salladı. "Size de."

Kapılar görevlinin arkasından kapanırken Nick'e baktım. Yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakıyordu ve ben de beynime aramızda geçenleri fazla düşünmemesi için yalvarıyordum. Otuz dokuzuncu kata geldiğimizde -elbette- asansörün zili yine çaldı ve Nick, "Bunu bir kez daha yapmaya hazır mısın?" dedi.

Cevap olarak gülümsedim ve bir şeyler mırıldandım ama açıkçası bir konuşma yapacak durumda değildim. Korkudan deliye dönen sinirlerimi yatıştırmak için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Kapılar açıldı. Bu katta resepsiyon masası olan bir karşılama alanı vardı. Ortama ölümcül bir sessizlik hâkimdi ve masanın arkasında oturan sert görünüşlü kadın varlığımızdan rahatsız olmuş gibiydi.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Nick, "Bize merdiven boşluğunu gösterebilir misiniz?" dedi. "Oryantasyondaki adam bize egzersiz yapmak istersek merdivenlerden inebileceğimizi söyledi ama sonra asansöre bindik ve neredeyse egzersizi unutuyorduk. Şu tarafta mı?" Binanın diğer ucunu işaret etti. Soğukkanlılığına hayran kaldım.

Kadın başını salladı. "Size göstereyim."

Ayağa kalkıp masanın etrafından dolanırken nefesim boğazımda takıldı. Nick ona gülümsedi ve yürümeye başladıklarında onları takip ettim.

"Hangi oryantasyon için buradasınız?" diye sordu kadın.

"İnsan kaynakları staj oryantasyonu. Yeni yaz programları için."

"Öyle mi?" Kaşlarını indirerek Nick'e baktı. "İnsan kaynaklarında böyle bir şeyin olduğunu bilmiyordum."

"İnanın bana, bugün herkes için sürpriz olduk."

Kadın gülünce Nick devam etti: "Yine de bu binada çalışacağım için heyecanlıyım. Siz uzun süredir mi burada çalışıyorsunuz?"

Başıyla onayladı. "On beş sene."

"Vay be. Bu uzun bir süre."

"Sana öyle geliyor çünkü gençsin." Gülümseyip bana döndü. "Güven bana, on beş yıl su gibi akıp gidiyor."

"Yani insanlar yukarıda evlilik teklifi ederken burada mıydınız?"

Bunu o kadar gelişigüzel söyledi ki sanki bu, dünyadaki herkesin bildiği bir şeymiş gibi. "Yoksa siz başladığınızda çoktan bitmiş miydi?"

"Yine yapıyorlardı ama genellikle akşamları ve hafta sonları oluyordu, bu yüzden burada çalışanları pek etkilemiyordu."

"Neden artık yapılmadığını biliyor musunuz?" diye sordu Nick, sesi o kadar soğukkanlıydı ki ondan daha fazla etkilendim. "Balkon neden kullanım dışı bırakıldı?"

"Hiçbir fikrim yok. Gergin bir yöneticinin büyük ofise taşındığını ve orayı kapattığını duydum ama bu sadece bir söylentiydi." O sırada yürümeyi bırakıp koridorun sonundaki kapıyı işaret etti. "Merdiven orada ama sizi uyarayım. İniş dahi olsa çok fazla basamak var. Dikkatli olun."

"Olacağız." Boğazımı temizleyip, "Çok teşekkür ederim," dedim.

"Elbette."

Nick merdiven boşluğunun kapısını açtığında içeri girdim, o da peşimden geldi. Bir saniye boyunca, kapı arkamızdan kapandığında beni öpüp öpmeyeceğini merak ettim ama sonra, "Neredeyse geldik, hadi işe koyulalım, Hornby," dedi.

Son merdiveni de çıktık. Ne diyeceğime dair bir fikrim yoktu. Ellerim hâlâ biraz titriyordu ve kafamın içi milyonlarca soruyla doluydu.

Nick, yukarı çıktığımızda tek kelime etmeden kapıyı açtı. Dışarı çıktık. Burası da yine çok sessiz bir kattı. Son derece gösterişli ofislerden -muhtemelen yönetici ofislerinden- oluşuyor gibiydi ve görünüşe göre burada kimse ses çıkarmıyordu.

Hem de hiç.

"Balkonun nerede olduğunu merak ediyorum," diye fısıldadım.

"Tahmin etmem gerekirse," diye fısıldadı, "doğu tarafı derdim. Balkonun şehrin kalbine bakmasını istemezler mi?"

"Ahh... çok iyi bir fikir."

Koridorda yürürken, ikimiz de balkona dair bir işaret görmek için bölgeyi her yönden taradık. Tüm katı dolaştık ama hiçbir şey bulamadık.

Ve sonra Nick onu gördü.

"Bak," dedi ve ben de işaret ettiği yöne baktım.

"Olamaz."

Ofislerden birinin panjurları açıktı ve balkon da diğer taraftaydı. Balkona çıkmak için bir ofisin *içinden* geçmemiz gerekecekti çünkü sıra sıra ofislerin kapıları doğrudan dışarıya açılıyordu.

"Yürümeye devam edelim, belki ortak bir alan vardır."

Koridorun aşağısına doğru yürümeye başladık ama sonuna geldiğimizde her şey açıktı, o sıradaki ofisler tek erişim noktamızdı.

"Eh, sanırım buraya kadarmış," dedim, hayalimden vazgeçtiğim için mantıksız bir şekilde üzgündüm. "Tutuklanmadan gitsek iyi olur."

Solumuzdaki tuvaletin kapısı açıldı ve başka bir güvenlik görevlisi dışarı çıktı. *Elbette*. Adam çeşmeye doğru eğilirken, kocaman gözlerle Nick'e baktım. Ama Nick bana cevap vermek yerine başımın üzerinden bakıyordu. Tam ona bunu unutmamız gerektiğini söylemek üzereydim ki Nick, "Affedersiniz, efendim..." dedi.

Nick yanımdan geçip şık ofis kapılarından birine yaklaşırken, ben de kiminle konuştuğunu görmek için arkamı döndüm. Masanın arkasındaki adam meşgul ve önemli biri gibi -mükemmel kravatı ve pahalı saatiyle gerçekten huysuz bir yönetici gibi- görünüyordu. Bakışlarını Nick'e doğru kaldırdı. "Evet?"

"Sizinle bir saniye konuşabilir miyim?" Bana bakıp göz kırptı ve adama, "Meşgul olduğunuzu görebiliyorum, yemin ederim sadece bir dakika sürecek," dedi.

Adamın ofisine girip kapıyı arkasından kapatırken, ne yaptığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Güvenlik görevlisi doğrulup beni başıyla selamladığında, tuhaf bir şekilde gülümsedim. Bana nerede olmam gerektiğini veya burada ne yaptığımı sorarsa ne diyeceğimle ilgili hiçbir fikrim yoktu.

"Jerome?" Nick'le birlikte ofiste olan adam kapıyı açıp güvenlik görevlisine seslendi. "Hey, bir saniye buraya gelebilir misin?"

Çok fena yakalanmıştık.

"Elbette." Güvenlik görevlisi ofise girip arkasından kapıyı kapattı. Boş koridorda etrafa baktım ve küçük bir kahkaha attım çünkü hayat, düpedüz tuhaf bir hâl almıştı.

Şık ofis odasında iki adamla konuşan Nick'i görebiliyordum. Bir dakika sonra güvenlik görevlisi ve yönetici gülmeye başladı. *Neler oluyordu?* Kapı açıldı ve bana gülümserken iflah olmaz bir çocuk gibi görünen Nick, "Haydi, Em," dedi.

Gözlerimi kırpıştırdım ve tam olarak ne olduğunu anlayamasam da ofise doğru yürüdüm. Yanına vardığımda Nick elimi tuttu ve, "Ama şimdi Bill ve Jerome'a bir iyilik borçluyum," dedi.

"Kim?"

"Merhaba, ben Bill," dedi yönetici bana, çaya davet edermişçesine gülümseyerek.

Ardından bana sevimliymişim gibi sırıtan güvenlik görevlisi konuştu: "Ben Jerome. Tanıştığıma memnun oldum."

Nick beni öne doğru çekerken, "İkinizle de tanıştığıma memnun oldum," diye mırıldandım. Beni Bill'in masasının yanından geçiren Nick, kulpu çevirdi ve dışarıya açılan kapıyı açtı.

"Jerome'a on dakika içinde kapıyı kilitlemesini söyleyeceğim," dedi Bill, içeri soğuk hava dolarken.

Nick, parmaklarını sıkıca benimkilerin arasına geçirip beni balkona doğru çekerken, "Beş dakika içinde işimiz bitecek," dedi. Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz ona bakakaldım.

"Aman Tanrıtanım... bunu nasıl yaptın?" *Onu* kenara doğru sürüklerken nefesim kesildi. "Onlara ne söyledin?"

Güldü. "Önce hangisine cevap vereyim?"

"İkisine de. Vay be." Birlikte balkonda biraz daha yürüdük. Altımızdaki şehir nefes kesiciydi. Sokakların uzaktan gelen seslerini duyabiliyor olmama rağmen yukarısı sessizdi ve balkonun evlilik teklifi için iyi bir yer olmasının nedenini çok iyi anlamıştım.

"Ben sadece bulunması zor balkonu bulma görevinde olduğumuzu açıkladım," dedi. "Sanırım iyi insanlarmış," diye devam etti fakat bunu söylerken yüzü biraz tuhaf görünüyordu.

Manzaraya bakıp nefes aldım. "İnanılmaz görünüyor."

Annemle babamı burada, genç ve hâlâ âşık olarak hayal etmeye çalıştım. Babam gergin miydi? Annemin hayır diyebileceğinden endişelenmiş miydi? Annem, "Bin kere evet!" demeden önce sevinçten ağlamış mıydı? Yoksa dişlerini sıkarak babamın bu kadar büyük, abartılı bir hareket yapmasına sinirlenmiş miydi?

Aptalcaydı ama o teklifin gerçekleştiği yerde dururken biraz duygusal hissettim.

"Evet." Nick elini saçlarının arasından geçirdi ve, "Bu kadar havalı olacağını hayal etmemiştim," dedi.

"Kırk kat aslında düşündüğümden çok daha yüksekmiş," diye ekledim, korkulukları aşmak neredeyse imkânsız olsa da

kenara kadar yürüyecek kadar cesaretli değildim. "Bunun gerçekleşmesini sağladığın için teşekkür ederim."

"SOG'da, Hornby, sonuçlar yok."

Önce Nick'in arkasındaki hareketlenme gözüme takıldı ve ardından nefesim kesildi. Çünkü Bill'in ofisinin hemen dışındaki balkonda bir grup insan -küçük bir kalabalık- toplanıyordu. Görünüşe göre herkes ve yardımcıları -ve *ah, Tanrım*, güvenlik görevlisi- orada toplanmak için dışarı çıkmıştı ve... bize mi bakıyorlardı?

"Nick, Bill'e ne söyledin?" Tekrar yüzüne baktığımda gözleri dudaklarımdaydı ve ben, neredeyse neler olduğunu unutacaktım ama yine de devam ettim: "Buraya çıkmamıza izin vermesi için?"

Öylesine omuz silkti. "Endişelenme..."

"Bizi izleyen küçük bir kalabalık var da..."

"Ne?" Nick arkasına baktı. "Ah, kahretsin."

"Ah, kahretsin ne? Bir şey mi var..."

"Bill'e bir balo teklifi için buraya gelmek istediğimi söyledim."

"Balo teklifi mi?" Bunu söylediğine inanamıyordum. *Elbette* burada olurlardı. Yetişkinler bu tür aşırı duygusal saçmalıklara bayılırlardı. "*Nick...*"

Konuşurken sakin görünüyordu. "Onlara sadece benim sorduğumu, senin de evet dediğini söyleyeceğiz."

Devam etmesini bekledim ama görünüşe göre söyleyeceği bu kadardı. "Ama balo teklifi öyle olmaz."

Şaşırmış gibiydi. "Olmaz mı?"

"Hayır." Gözlerimi devirip açıkladım: "Birine balo *teklifinde* bulunduğunda, evet demesini sağlamak için büyük bir şey yapmak gerekir. Bir ünlüden yardım almak, bir pasta yapmak, şarkı söylemek, üç milyon gül yaprağı sunmak, dans etmek falan... bunu nasıl bilmezsin?"

Dürüst olmak gerekirse, ben bu şekilde biliyordum. Belki başka yerlerde farklı şeyler yapılıyordu. Ama benim şehrimde, bizim okulda, bunun anlamı buydu. Sonrasında ise çıkma teklifi falan gibi şeyler gelirdi.

"Bir insan, birini baloya davet ederken neden bunları yapsın ki?" diye sorarken tiksinmiş görünüyordu. "Alt tarafı bir dans edecekler."

"Gerçekten şu anda benimle bir teklifin mantığını tartışmak istiyor musun? O kalabalık ve güvenlik görevlisi bir gösteri bekliyor."

Bir şey söylemedi ama telefonunu çıkarıp kaydırmaya başladı.

Nick'in arkasındaki hâlâ beklentiyle bakan seyircilere baktım.

"Şey... Nick?"

"Dur bir dakika." Biraz daha kaydırdı, sonra bana baktı ve güldü.

"Nick..."

Telefonu yüksek sesle müzik çalmaya başladı. Ama ona ne halt ettiğini soramadan -*bu "Cupid Shuffle" mıydı?*- telefonu bana uzattı.

Telefonu aldım. Nick beş büyük adım geriledi ve şimdiye dek gördüğüm *en kötü* Cupid Shuffle dansını etmeye başladı. Şapka dansının katı, kesinlikle acınası bir yorumunu sunarken, yüzünde sevimsiz bir gülümseme vardı.

"Gerçekten mi?" diye bağırdım.

Müziğin üzerinden, "Emilie Hornby, benimle baloda Cupid Shuffle yapar mısın?" diye sorduğunda, gülmeye başladım, daha doğrusu kıkırdamaya.

Kontrol edemediğim kıkırdamalarımın arasında, "Hım," dedim, "benim aşk tanrım olduğunu, bunun da beni kazanmak için ettiğin dans olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet!" *Sol, sol, bir daha sol, sol* şeklinde adımlarını atarken başını salladı. "Tam olarak onu söylüyorum!"

Ve sonra rastgele bir dönüş hareketi yaptı.

"Cupid Shuffle'ı nereden biliyorsun *sen*?" Nick Stark'ın hayatı boyunca bu şapka dansını yapıp yapmadığını bilmeden sordum.

"Daha önce bir düğüne gittim ve ayrıca şarkı sana ne yapman gerektiğini söylüyor. Şimdi lütfen evet de."

Gözyaşlarımdan önümü göremiyordum ve çok gülmekten karnıma ağrı girmişti. "Önce... bana beni sevdiğini söyle."

Başını salladı. "Saçlarını ve duygusal bakış açını seviyorum, seni sinir bozucu baş belası. Lütfen bana baloya benimle geleceğini söyle."

"Evet!" Dramatik bir şekilde çığlık atarak bir aşağı bir yukarı zıpladım ve arkamızdaki insanların bir alkış patlatmalarını sağladım. "Evet, sana söz veriyorum!"

Nick bana bir bakış atıp, "Gel bana katıl, Emmie," diye bağırdı.

"Ah, hayır, ben..."

"Haydi ama," diye bağırdı Jerome, babacan bir bakışla, "şu çocuğu sefaletinden kurtar."

"Bunun ilacı yok mu?"

Nick elimi tuttu ve şarkının geri kalanı boyunca kıkırdamaya devam etti. Bir yandan da sanki bir düğündeymişiz gibi, arkamızda şirket yöneticilerinden oluşan küçük bir ekiple birlikte dans ettik.

Nick, sağa doğru iki adım atarken, "Bu harika bir fikirdi, Hornby," dedi şakayla.

Güzel ufka ve yanımdaki çocuğa bakıp dans etmeye devam ederken güldüm. "Biliyorum."

İTİRAF #13

Yedinci sınıfta, bir karavanın arkasında Chris Baker'ı öptüm ve o günden beri ne zaman Polo şekerinin kokusunu alsam, eşofmanının ne kadar ses çıkardığını hatırlıyorum.

Asansör kapıları açıldığında içeride takım elbiseli ve pahalı saç kesimleri olan üç adam vardı. Asansöre binip önlerine doğru ilerledik ve kabin aşağı inerken sessizce yan yana durduk.

Adamlardan biri arkamızdan, "Çıtır patatesleri silip süpürebilirim," dedi.

"Keşke Bernie's Pizza'yı geri getirseler. Tavuk severim, beni yanlış anlama ama uzun zamandır tek seçenek o."

"Eh, sen de Bernie's Pizza'ya gidip al o zaman."

"Hayır, dostum, ben fazla tembelim, hem yemekhanenin fiyatı çok uygun."

Adamların konuşmalarının gülünç olduğunu düşünüp düşünmediğini anlamak için Nick'e baktım ve ağzının biraz fazla gergin olması, onun da gülmemek için kendini zor tuttuğunu anlamama yetti.

Kapılar açılınca içlerinden biri, "Biz böyleyiz," dedi ve biz yollarından çekilince üçü sırayla asansörden indi.

Nick derin bir nefes verdi ama kapılar kapanmaya başlayınca elini uzattı ve kapılar yeniden açıldı. Tek kaşını sevimli bir

şekilde kaldırarak, "Hey, gidip yemekhanede biraz çıtır tavuk yemek ister misin?" dedi.

"Ahhh! Sence yiyebilir miyiz?" diye ciyakladım.

Omuz silkti. "Neden olmasın ki? Şimdi bizi kovsalar bile nasıl olsa istediğimizi aldık."

Heyecanlandım. "Ben küçükken annem çıtır tavuk yememe asla izin vermezdi. Bu yüzden artık çıtır tavuk en sevdiğim ve sadece gizlice alıp yediğim bir yemek." Saçmaladığımın farkındaydım ama buna engel olamıyordum. "Yani, o ortalıkta yokken yiyorum."

"Bir insanın çıtır tavuk yemesine neden izin verilmez ki?" Sonra gözlerini kırpıştırarak ekledi: "Seni zavallı, mahrum kalmış küçük kitap kurdu."

Buna güldüm. "Değil mi?"

Asansör kapılarını işaret etti. "Hadi gidelim o zaman."

Asansörden iner inmez şirket yemekhanesine ait sesler ve kokular etrafımızı sardı. Adamların yürüdüğü yönü takip ettik ve tam orada, asansörlerin olduğu köşeyi hemen dönünce devasa bir kafeterya vardı.

Alanın ortasında masalar, çevresinde ise yemek büfeleri vardı. Cömert bir kuyruğun oluşmaya başladığı *Chachi's Chicken* standı dışında her şey, sıradan yemekhane yemeklerine benziyordu.

"Tavuk?" diye sordu Nick, gözlerini yemekhanenin köşelerinde gezdirirken.

"Tavuk," diye yanıtladım.

Sırada beklerken, bana kız kardeşinin Chick-fil-A'da bir servis çalışanının ayağına çarptığını anlattı. Yemeğimizi alıp oturduğumuzda, gülmekten gözlerim yaşarmıştı.

"Bakmaya çalışırken tekrar üzerinden geçtiğine inanamıyorum," dedim ve tekrar güldüm.

"Adam çığlık attığında, sorunun ne olduğunu anlamak için geri dönmesinin insan doğasında olduğunu söyledi."

"Mantıklı," dedim.

"Bence de," dedi, bir tavuk parçasını ranch sosuna batırırken.

"Peki." Masadaki ketçap şişesini alıp tabağıma biraz sıktım. "Hiç âşık olmadığını söylemiştin ama... yani aşka inanıyorsun, değil mi?"

"Vay." Başını yana eğerken kaşları aşağıya indi. "Israrcısın. Amacı ne, Hornby?"

"SOG ortağım hakkında bilgi edinmek. Şimdi, eğer utanıyorsan, ben başlayacağım." Gerçek hayatta böyle bir sohbet konusunu asla açmazdım çünkü elbette boğucu ve acınası olarak algılanırdım. Ama onun hakkında böyle şeyleri bilmek istiyordum ve bu yüzden de silinecek olan bu günden faydalanıyordum. Onun bu konuda ne düşündüğü önemli değildi, sonuçta bunu asla hatırlamayacaktı.

Bunu düşünür düşünmez, yine de küçük bir hüzün sızısı hissettim. O kadar eğleniyordum ki yarın hepsinin sıfırlanacağı ve Nick'in hiçbir şey hatırlamayacağı gerçeği... biraz trajik geliyordu. "Tamam. Peki. Gerçek hayatta pek karşımıza çıkmasa da ben gerçek aşka kesinlikle inanıyorum. Bence kaderden ziyade çalışma ve mantık gerektiriyor ama yeterince dikkatli bakarsan görürsün."

Sözlerimi kabul eder gibi başını salladı ve ellerini peçeteye sildi. "Ama bu sana biraz fazla basit gelmiyor mu? Noel Baba'ya inandığını söyleyen bir çocuk gibi. Mesela, evet, elbette kulağa harika geliyor ama bir şey gerçek olamayacak kadar güzel görünüyorsa, muhtemelen gerçek değildir."

Kızarmış patateslerden birini ketçabıma batırdım. "Fazla kötümser."

"Hiç de kötümser değil." Tabağımdaki ketçaba bir avuç patates atıp, "Aşkı öyle huysuzca yok saymıyorum... Sadece bir çuval hediyeyle bacamdan aşağı inmesini beklemiyorum," dedi.

"Aşk, Noel Baba ile aynı şey değil."

Gazoz bardağını alırken, "Nasıl değil?" diye sordu. "Bunu umut ediyor ve diliyorsun, kaderin sonsuza dek mutlu olacağın *kişiyi* kapına getirip getirmeyeceğini görmek için bekliyorsun."

Bir parça tavuk alıp ona doğrulttum. "Aynı şey değil çünkü sihre ve hayale bel bağlamıyorsun."

"Daha önce hiç ilk buluşma *gördün mü*?" Gazozundan bir yudum alıp devam ett: "Sihrinden ve hayalinden bahset."

"Böyle düşünürken nasıl mutlu olabilirsin ki?" diye sordum.

Bana bakıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben 'mutlu olmanın' peşinde değilim."

Çiğnemeyi bıraktım. Şaka yapıyor gibi görünmüyordu. "Kasveti seven adamlardan mısın?"

Kaşları çatıldı, sanki bu fikrim bir hakaretmiş gibi gücenmişti. "Hayır."

"Öyleyse neden mutlu olmak istemiyorsun?"

Omuz silkip gazozunu aldı. "Mutlu olmak istemediğimi söylemedim. Mutlu olmaya *çalışmadığımı* söyledim. Bu benim için bir amaç değil."

Ağzımı silip peçeteyi tepsiye koydum. "Ama..."

"Demek istediğim, mesela sen *her zaman* mutlu musun?" diye sordu. Gazozunu içerken hareket eden âdemelmasını görünce biraz dikkatim dağıldı.

"Elbette hayır," dedim, parmağımı pipetimin üstüne koyup. "Ama mutlu olmak isterim. Yani, mutlu olmak bir tür amaçtır. Yani ömür boyu süren bir şey gibi, değil mi?"

"Eh, tabii ama..."

"Çünkü mutluluk hayatın olmazsa olmazlarındandır." Pipeti bardağımdan çıkarıp ağzıma götürdüm ve parmağımı hareket ettirerek pipetteki gazozu ağzıma damlattım. "Önemli olan içeriktir. Bazen mutlu olmayız, bazen de çılgınca kendimizden geçeriz ama mutluluk esastır."

"Kesinlikle yanılıyorsun." Bardağını bıraktı, biraz gergin görünüyordu. "Esas olan varoluştur. Duygusal olarak sadece var

olmak temeldir. *Mutluluk*, tutunmanın imkânsız olduğu, yüzen, sıvı bir şey gibidir. Çok zordur. Bazen şansın yaver gider ve ona sahip olursun ama mutluluğun elinden kayıp gitmesi an meselesidir."

Nasıl bu kadar kasvetli olabileceğini anlamaya çalışarak başımı iki yana salladım. "Bu şimdiye dek duyduğum en iç karartıcı şey."

"Hayır, değil."

"Evet, tamamen öyle." Her şeyi tepsiye bıraktım, huzursuzluğumu bir kenara attım çünkü onun saçma fikrini değiştirmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. "Senin teorine göre, her mutlu olduğunda, mutluluk her an patlayabilir diye bir gözün hep tetikte olmalı."

Şaşkın bir kahkaha atıp yanağını ovuşturdu. "Yine de gerçek böyle."

"Seni kim incitti, Stark?" dedim şakayla ama bana baktığı anda buna pişman oldum. Çünkü -dostum, ah dostum- gözlerinde çok fazla hüzün vardı. Bir anlığına çok üzgün küçük bir çocuk gibi göründü.

Sonra sırıttı ve hüznü hemen dağıldı. "Seni mutluluk peri tozuyla kimin vurduğu daha önemli bir soru."

"Mutluluk tozu falan değil. Mutluluğumu gerçekten önemseyen tek kişinin kendim olduğunu biliyorum, bu yüzden de bunu bir öncelik hâline getiriyorum. Gerçekten sen de denemelisin, her şeye farklı bir açıdan bakmalısın."

Gülümsedi. "Öyle mi?"

"Evet." Ben de ona gülümsedim. "Düşünsene. Normal bir günde, 'Okula gitmek zorunda olmam çok kötü,' diye düşünüyor olabilirsin."

Düz bir surat ifadesiyle, "Bunu asla düşünmem, eğitim önemlidir," dedi.

"Sen ne demek istediğimi anladın. Kendini pek de pozitif hissetmediğin sıradan bir günde, düşüncelerini değiştirmek için

kendini zorla. 'Okula gitmek zorunda olmam çok kötü,' yerine, 'Bugün o kadar güzel bir gün ki belki okuldan sonra kamyonetimin koltuğuna yaslanıp, havadaki esinti bahar kokularını getirirken güzel bir kitap okurum,' diye düşün."

Şimdi bana açıkça gülüyordu. "Neden böyle saçma bir şey düşüneyim ki?"

"Peki, 'En azından Kimya dersinde Emilie Hornby'nin yanında oturabiliyorum, oley, oley,' demeye ne dersin."

Parıldayan gözleriyle tam alaycı hâline geri dönerken, "Gerçekten mi?" dedi.

"Ah, sanki hiç 'oley, oley' kelimeleri aklından geçmemiş gibi."

"Sana yemin edebilirim ki hiç geçmedi."

"Peki, ya arkadaşların, Bay Varoluş Esastır?"

Masaya yaslandım ve onunla ilgili her şeyi öğrenmek isteyerek, "Nasıl oluyor da lise klişelerinden ve dramalarından tamamen uzak durabiliyorsun?" diye sordum. "Seni bazen okulda görüyorum, görünüşe göre arkadaşların var ama sosyalleştiğini hiç duymadım. Seni hiçbir zaman bir partide, futbol maçında ya da başka okul etkinliklerinde hiç görmüyorum..."

"Ee?"

"Ee... senin hikâyen ne? Arkadaşlarınla takılıyor ya da etkinliklere gidiyor musun yoksa gerçek bir münzevi misin?"

Birini izliyor ya da bir şey düşünüyormuş gibi omzumun üzerinden baktı. Bana ukala bir cevap vermesini bekledim. Ama sonra, "Eskiden arkadaşlarımla daha fazla takılırdım. Ama zaman içinde bir yerlerde, lise ile ilgili her şeyi umursamayı bıraktım. Sadece... anlamsız geliyor. Öğrenme süreci değil, tüm o oyunlar."

Gözleri benimkilere takıldı ve... yoğun bakıyordu. "Bazen -senin de çok hoş bir şekilde ifade ettiğin gibi- bir 'münzevi' olmamak için fazlasıyla çaba harcıyorum ama bu anlamsız geliyor."

"Ah." Buna ne diyeceğimi bilemedim. "Pekâlâ, belki de buna yaklaşımın..."

"Tanrı'ya yemin ederim, Hornby, bana pozitif yaklaşmamı söylersen aklımı kaybederim."

Bu beni güldürdü. "Pekâlâ, zararı olmaz, biliyorsun."

Ağzının bir köşesi hafifçe yukarı kaydı. "Aslında zararı olabileceğini düşünüyorum."

İTİRAF #14

Ortaokulda, Beth Mills katıldığım yaz kampının aslında bir astımlılar kampı olduğunu herkese anlattıktan sonra, tuvalet tezgâhına "Beth Mills kokuyor" yazmıştım.

First Bank binasının kafeteryasından çıktıktan sonra, Nick beni sırtına alıp dövme dükkânına götürdü. Soğuk burnumu boynuna gömmeme, şikâyet etmeden izin verdi ve sonunda doğrularak durduğunda sırtından indim. 402 Ink'in vitrini havalı görünüyordu çünkü pencerenin alt kısmındaki kırmızı neon tabela dışında hiçbir işaret yoktu.

Nick kapıyı açtı ve ben de onun arkasından içeri girdim.

Omzunun üzerinden, "Korkuyor musun?" dedi.

"Hiç de bile. Hemen başlayalım."

Duvarları ve tavanı dövme çizimleriyle dolu olan lobide gezindim. Evet, gergindim ama heyecanım daha fazlaydı. Dövme yaptırmak, daha önce hiç düşünmediğim ve tüm bu tekrar eden gün fiyaskolarından önce yapmaya asla cesaret edemeyeceğim bir şeydi.

Ancak şimdi, ücretsiz geçiş iznim *varken* yapmam gereken bir şeymiş gibi hissetmiştim. Ama -bir kez olsun- herkesin yapmamı beklediği veya *yapmam gerektiğini* düşündüğüm şeyi

yapmak yerine, kendi istediğim şeyleri yaptığım günün geçici de olsa bir hatırlatıcısı olacaktı.

Ben bunu sindirmek için uğraşırken, Nick'in, "Dante bugün çalışıyor mu?" dediğini duydum.

Bakışlarımı duvardan çekip resepsiyon masasının önünde duran Nick'e baktım. "Demek yanında bir arkadaşın var."

Bana bakıp göz kırptı.

O güne kadar göz kırpmanın sevimsiz olduğunu düşünürdüm. Nick'in göz kırpmaları içimi ısıtıp eritiyordu.

Dante olduğunu tahmin ettiğim kişi arka odadan çıktı ve ben resimlere bakarak odada dolaşırken, onlar el sıkışıp selamlaştılar. On dakika kadar alçak sesle konuştuktan sonra, Nick'in, "Arkadaşım Emilie'yi bu öğleden sonraya sıkıştırma ihtimalin nedir?" dediğini duydum.

"Tabii ki." Dante bana baktı. "Ne istediğini biliyor musun? Ayrıca kimliğin yanında mı?"

Cebimden kimliğimi çıkardım, yanına giderken elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Evet. Kimliğim burada. Ve istediğim şey sadece beş kelime. Beğendiğim bir yazı tipinin de ekran görüntüsünü aldım."

"Hangi beş kelime?" Nick ellerini cebine sokup şüpheyle kimliğime baktı.

"Bu seni ilgilendirmez."

Dante, "Bu üç kelime," dedi.

Nick, "Bunu ömrün boyunca taşıyacağını unutma, Hornby," dedi. Neden bilmiyorum ama bana soyadımla hitap etmesi hoşuma gidiyordu. "Hadi ya, sağ ol, Stark." Ama o, yarının yine bir 14 Şubat olacağını, taze ve mürekkepsiz bir tenle yeniden uyanacağımı bilmiyordu.

Dante bizden sonra gelen biriyle ilgilenirken, Nick bana baktı. Yaklaşıp sesini alçaltarak, "Kimliğin neden sahte?" diye sordu.

Kekelerken yüzüm ısındı. "Ben... yani, o..."

"Seni ele vermeyeceğim." Beni dirseğiyle dürtünce midemdeki kelebekler deliye döndü. Derin sesiyle konuştu: "Kitap kurdu Emilie Hornby'nin sahte bir kimliği olduğuna inanamıyorum. Sahte bir kütüphane kartı, belki... Ama sahte bir ehliyet? Yok daha neler."

Kendimi biraz gülünç hissettim. "Chris kaçak cihazlar satan bir adamla çalışıyor ve adam da cihazı bizimle denedi."

Ağzı O şeklini aldı. "Chris mi? Drama dersindeki aşırı nazik Chris mi?"

"Evet."

Gülümseyerek başını salladı. "Siz iyilik timsalleri gerçekten kafayı yemişsiniz. Kimin aklına gelirdi ki?"

Dante geri dönüp, "Hazır mısın?" dedi. Onu bir odaya kadar takip ettim. Nick'in yanımda olmasına minnettardım çünkü aslında biraz gergindim. Dante'ye ne istediğimi -en sevdiğim şarkı sözlerinden birini- gösterdiğimde, Nick, "Emin misin? Yani, bugün kendini cesur hissetmeni anlıyorum ama birkaç yıl, hatta birkaç saat sonra bu dövmeyi yaptırdığına pişman olabilirsin."

"İnan bana, ne yaptığımı biliyorum," dedim.

Bilmiyordum ya da en azından bir dövmenin teknik detaylarını bilmiyordum. Nick solumdaki sandalyeye, Dante ise sağımdaki tabureye geçip oturduğunda gerilmeye başladım. Dante kolumun ön kısmını silerek şablonu koluma yerleştirdi. Tabancayı çalıştırdıktan sonra, dövme yaptırmanın ne kadar acı verici olduğunu anında fark ettim.

Yani, evet, göreceliydi. Diş çektirmek ya da suratıma tornavida saplamak gibi değildi elbette ama sanki biri koluma bir iğne batırıyor ve sonra onu derimden aşağı çekiyor gibiydi.

Çünkü bilirsiniz, *tam da böyle bir şeydir.*

"Peki siz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Birbirlerini nereden tanıdıklarını tam olarak bildiğim hâlde, Dante kolumun üzerine eğilmiş tenimin üzerinde çalışırken bir şey söyleme ihtiyacı hissettim. "Sadece Nick'in dövmeleri sayesinde mi?"

Nick, "Çok meraklısın," dedi.

Dante başını kaldırıp bakmadan, "Burada çalışıyor. Stark bizim küçük kölemizdir, sana bunu söylemedi mi?"

Tek kaşımı kaldırıp Nick'e sırıttım, o da yarım bir gülümsemeyle hafifçe başını salladı. Yüzüne bakmak bana neredeyse öpüşecek olduğumuz o anı hatırlattı ve benim yüzüm değişti mi bilmiyorum ama onunki değişti.

Havada asılı kalan o anda, Nick'in gözleri ateş gibi parlamış ve çenesi gerilmişti. Beni ona çeken görünmez bir ip varmış gibi hissediyordum. Derime batan iğneden daha güçlü bir elektrik akımı olan görünmez bir ip. Yutkunup göz kırptım.

Dante az önce ne demişti?

"Hayır, şey, ayrıntı vermemişti."

"Ne, yoksa bizden utanıyor musun, Nickie?" diyerek dalga geçti Dante.

Nick, "Ne kadar meraklı biri olsa da her haltı bilmesine gerek yok," dedi.

Bu, homurdanmama neden oldu. "Her neyse. Nickie."

Dante bunun çok komik olduğunu düşündü ama Nick bana yine *öyle* baktığı için gülemedim. Dante dövmemi yapıp bir yandan da heceleri mırıldanırken, Nick'in bakışlarının yoğunluğu beni her türlü düşünce ve iletişimden uzaklaştırdı.

Dante nihayet bitirdiğinde bana dövmeyi gösterdi ve bakarken nefesim kesildi. Parmaklarımı kolumdaki yeni mürekkeplenmiş yerde hafifçe gezdirdim. "Vay be... Bu inanılmaz."

Her şeyi mahvederken harika zaman geçirdim. *

Bunu sevdim.

Dante bir şeyler almak için odadan çıktı ve Nick de ayağa kalktı. Bana biraz daha yaklaştı, kolumu nazikçe tutup gözlerine yaklaştırdı. Başparmağıyla -çok yumuşak bir şekilde- dövmemin hemen altına dokunurken nefesim göğsümde sıkıştı.

---

* *İng.* I had a marvelous time ruining everything.

Yüzü o kadar yakınımdaydı ki onun yüzünün ötesindeki dünyanın neye benzediğini bile unuttum.

"Beğendim," dedi, başparmağı hâlâ tenimde ileri geri gezinirken. Yüzü benim yüzümün bir santim kadar yukarısında dururken, dövmeden daha fazlasını kastediyormuş gibi hissettim.

Dante, bir elinde bir tüp krem, diğerinde streç film ile içeri girdi. "Bunu koluna saralım, sonra gidebilirsin."

Nick bir adım geri çekilirken, ben başımı sallamaktan ve kalp atışımı yavaşlatmaya çalışmaktan başka bir şey yapamayacak kadar şoke olmuştum. Nick odadan çıktı ve Dante, dövmemin üzerine merhem sürüp bir bandaj ve streç film ile kolumu sararken, bana dövmenin bakımını nasıl yapacağımı anlattı. Yeni bir 14 Şubat'a uyandığımda dövmenin gitmiş olacağını bildiğim için pek dinlemedim.

Dante beni girişe götürdüğünde, SOG ortağım, ön kapının yanında, diken diken şekil verilmiş siyah saçları olan ve kollarının her yeri dövmeyle kaplı bir adamla konuşuyordu. Nick bana baktığında birdenbire yanaklarım kızardı, sonra hızla Dante'yi tezgâha kadar takip ettim.

Parayı ödeyip makbuzu imzalarken Dante, "Küçük münzeviyi dışarı çıkıp oynamaya nasıl ikna ettin?" dedi.

"Aslında onu zorladım." Ona kâğıdı uzattığımda, gerçekten hoş ve sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Sevindim öyleyse. Nickie kazadan sonra çok hızlı olgunlaştı ve biraz eğlenmeye ihtiyacı var."

"Kaza mı?" Nick'in duymadığından ve meraklı olduğumu düşünmediğinden emin olmak için arkama baktım. "Nick kaza mı geçirdi?"

"Nick değil, Eric."

"Eric mi?"

"Abisi. Bugün yıl dönümü."

Nick gelip tezgâhın yanındaki kataloğu düzeltti.

"Hazır mısın, Hornby?" Herhangi bir şey duymamış gibiydi, bu yüzden kendimi Nick'in bilmemi istemediği bir şeyi öğrenmiş gibi hissettim.

Başımı sallayıp boğazımı temizledim. "Hazırım, Stark."

Nick arkadaşlarıyla vedalaştı, ben de ön kapıdan çıkarken, "Teşekkürler!" diye seslendim.

Nick ceketinin fermuarını çekerken, "Aman Tanrım, hava çok soğuk," diye homurdandı.

Ben de ceketime -hayır, *onun* ceketine- daha sıkı sarıldım. "Bu güzel ceket için sana teşekkür etmiş miydim?"

"Önemli değil." Bana baktı, gözleri koca ceketin üzerinde gezindi ve ardından yüzünde tuhaf bir ifade oluştu. Görünür bir şekilde yutkunurken çenesi gerildi ve bir anlığına sessiz kaldı. Sonunda boğazını temizleyip, "Pekâlâ, sırada neresi var?" dedi.

Soluma baktım ve yanımızdaki alçak, tuğla bir binanın yanından yukarı çıkan merdiveni işaret ettim. Gözlerim merdiveni yukarı doğru takip etti, bina sadece birkaç kat yüksekliğindeymiş gibi görünüyordu. Tek istediğim, Nick'i, az önce yüzünde oluşan ve onu üzgün gösteren şeyden uzaklaştırmaktı. Ve bu hedefi SOG ile birleştirince, bir çatıya çıkmak harika bir fikir gibi geldi.

"Hayır," dedi Nick.

"Zaten bir balkona çıktık diye mi?"

"Çünkü bir çatıya çıkacaksak, içecek sıcak bir şeyler almalıyız." Dikkatini merdivenlerden bana çevirdi. "Daha iyi bir yer biliyorum. Hadi." Elimi tutup beni kendine çekti. Kaldırımda yürümeye başlayınca beni biraz daha yakınına çekti. Bacakları benimkinden o kadar uzundu ki beni resmen sürüklüyordu.

"Yavaş ol," dedim gülerek.

"Hava yavaş olmak için fazla soğuk, Em." Durduk, arkasını döndü ve sırtını bana doğru eğdi. "Bin bakalım."

"Yine mi?" diye sordum, adımın samimi kısaltmasını kullanmasından dolayı nefesim kesilmişti. "Daha hızlı yürüyebilirim. Beni küçük bir çocukmuşum gibi taşımak zorunda değilsin."

Omzunun üzerinden bana baktı. "Hayır... bu hoşuma gidiyor. Beni sıcak tutuyor ve parfümün yüzünden kendimi sarhoş gibi hissediyorum."

Ben sırtına çıkmadan önce, bu çekici anı sözsüz bir şekilde paylaşıyormuş gibi birbirimize gülümsedik. Kollarımı boynuna doladım, o da bacaklarımı sımsıkı tutarken, "Hadi gidelim," dedi.

O kadar hızlı yürüyordu ki âdeta havalanmış gibiydik, yürüyüşü benim koşuşuma denkti. Neyse ki çok fazla yaya trafiği yoktu, bu yüzden vücuduna yapışmış bir yolcuyla caddede ilerlemesi kolaydı.

"Hâlinden memnun musun, Hornby?"

"Gitgide ağırlaşıyorum, değil mi?"

"Gitgide mi?"

"Kapa çeneni."

Kahkahasının titreşimini sırtından hissedince ben de güldüm. Bacaklarımı beline dolayınca bir kahkaha titreşimi daha oldu. Bir sokağı daha geçtik, sonra köşedeki küçük bir kahve arabasına vardığımızda beni yere indirdi. THRIVE COFFEE, tamamen parlak, ahşap ve çağdaş yüzeylerle büyüleyici bir şekilde restore edilmiş bir karavan görünümündeydi.

Çalışan kişi sipariş penceresinden bize baktı ve Nick'e, "Dün annenle babanı gördüm, annen hâlâ bana kızgın görünüyor," dedi.

Nick gülüp, "Arabasını mahvettin, şimdi neden şaşırıyorsun ki?" dedi.

Adam -isim etiketinde Tyler yazıyordu ve muhtemelen yirmili yaşlarının başındaydı- güldü ve bana başlarından geçen bir olayı anlatmaya başladı. Nick, onu annesinin arabasıyla işe götürürken, araba kara saplanmış... Görünüşe göre, Nick arkaya geçip arabayı iterken, Tyler'ın da arabaya biraz gaz vermesi

gerekiyormuş ancak Tyler, arabayı ateşlemenin ve "o sürtüğü kar yığınından uçurmanın" daha mantıklı olduğunu düşünmüş, bu da arabanın öne doğru fırlayıp yoldan çıkmasına ve bir otopark sayacına çarpmasına neden olmuş.

Nick kahkahalarla gülüyordu. "Ty arabadan indi ve hasara baktı, ardından otopark sayacının yaptığı şeye gerçekten gücendi."

Nick'in tam anlamıyla mutlu görünmesine tanık olmak inanılmazdı. Her zaman böyle olabilmesi için ne gerekiyorsa yapmak geldi içimden.

"Bu arada, bu Emilie," dedi Nick, Ty'a. Birbirimize, tanıştığımıza memnun olduğumuzu söyledik.

Sonra Tyler, "Hey çocuklar, şu anda okulda olmanız gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Aslında evet," dedi Nick, gülümseyen gözlerini bana çevirip. "Bu suçlu beni kendisiyle birlikte okuldan kaçmaya ikna etti. Şimdi de sanki lanet olası bir filmdeymişiz gibi bu soğukta bir çatıya çıkmak istiyor."

"Güzel." Tyler başını salladı. "O zaman onu T.J.'e götüreceksin, herhâlde?"

Nick başıyla onayladı. "Evet ama önce sıcak içeceklere ihtiyacımız var."

"Her zamankinden mi, Koca Adam?"

"İki tane olsun."

Tyler içeceklerimizi hazırlamak için gidince, "*Kimsin sen*, Nick Stark?" diye sordum.

Gözlerini kısıp, "Ne demek istiyorsun?" dediği sırada aramızda bir rüzgâr esti.

"Demek istediğim, bizim yaşımızdaki insanların gerçek hayatları olmaz. Okul arkadaşlarımızla takılırız, belki arabayla alışveriş merkezine gideriz. Ama işte sen buradasın," dedim ve kahve tezgâhı ile şehir merkezindeki binaları işaret edip devam ettim:

"Yetişkin arkadaşların var ve sanki şehir merkezinde bir hayatın var gibi. Gizli ajan mısın? Yoksa aslında kırk yaşında mısın?"

Gözleri yüzümde gezindi. Alçak sesle, "Sana gerçeği söyleyebilirim ama o zaman seni öldürmek zorunda kalırım," dedi.

"Hep böyle derler ama gerçekten öldürmeleri gerekiyor mu?" Dağılan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Onun yerine 'Sana anlatabilirim ama o zaman sırrımı sonsuza dek saklayacağına söz vermen gerekir,' gibi bir şey olamaz mı?"

"İki büyük mocha, ekstra çikolatalı ve çift kremalı." Tyler iki büyük karton kahve bardağıyla pencerede belirdi.

Tatlıya çok düşkün olduğu açıkça belli olan Nick'e bakıp, "Bu siparişi duymak bile iştahımı kabarttı," dedim.

"Değil mi?" Tyler, Nick'in banka kartını aldı ve ödemeyi alırken tanımadığım biri hakkında konuşmaya başladılar, ben de sadece izledim. Nick, arkadaşlarıyla birlikteyken çok rahat, çok *sıcak* görünüyordu ve bu, daha önce hiç görmediğim bir yanıydı. Okuldayken her zaman, sanki kimseyle konuşmak zorunda kalmadan günü bitirmeye çalışıyormuş gibi görünürdü.

Bu... çok farklıydı.

Kahve standında işimizi bitirdikten sonra Nick beni bir sokak ileriye götürdü ve numarasız bir apartmana girdik. Herhangi bir soruya cevap vermeyi reddederek sadece önümden yürüdü. En üst kata asansörle çıktık ve uzun bir koridordan geçip kazan dairesine girdik. Ardından Nick, iki paslı kazan arasında duran ve bir kafese çıkıyormuş gibi görünen bir merdiveni işaret etti. "Kahvemi tutarsan, ben önden gidip kapağı açacağım."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Şey, ne? Ne kapağı?"

Dumanı tüten içeceğini uzattı ve gözlerini benimkilere dikip, "Bana güveniyor musun?" diye sordu.

Başımı sallayıp boştaki elimi uzattım.

"Akıllı kız." Bana kahvesini verdi, sonra döndü ve Tanrı bilir nereye çıkan merdiveni tırmanmaya başladı. Her bir metal basamakta ayakkabılarının sesini duyuyordum, sonra şiddetli bir

buzlu rüzgâr esmeden ve kazan dairesi ışıkla dolmadan önce tek duyabildiğim kazanın sesi oldu.

Tekrar aşağı inerken, "Kahvemi almaya geliyorum," dediğini duydum, "yani elin doluyken tırmanmaya çalışma."

Bir saniye sonra bacakları önümde belirdi ve kahvesini aldı. "Önce sen çıksan iyi olur, böylece kayarsan düşüşünü durdurabilirim. Sence tek elle tırmanabilir misin? Yoksa kahvemi burada bırakıp seninkini tutabilirim."

"Vay be." Oluğa bakıp, "Çok cesurca," dedim.

Kaşlarını kaldırıp, "Öyle ya da o deri pantolonunun arkadan görünüşü hoşuma gitmiştir," dedi.

Bunu başka biri söyleseydi, onu dövmek isteyebilirdim ama Nick'in rahat gülüşü, beni kızdıracağını bildiği için bunu kasten söylediğini belli ediyordu. Gözlerimi devirip tırmanmaya başladım.

Merdivenin tepesine varıp çatıya çıktığımda, dondurucu, soğuk kış havasının saldırısına uğradım. Nick arkamda belirdi ve ben daha etrafa bakamadan, "Gözlerini kapat," dedi.

Kapattım ama, "Bu, çatıdayken kötü bir fikir gibi geldi," dedim.

"Biliyorum, biliyorum," dedi ve boştaki elimi tutup beni yönlendirmeye çalıştığını hissettim. "Ama seni öldürmeyeceğime söz veriyorum. Sadece mükemmel noktaya gelene kadar etrafı görmeni istemiyorum.

"Zaten şehri kırk ikinci kattan gördüm. Bu ne kadar farklı olabilir ki?"

"Hiçbir fikrin yok." Bana yol göstermesine izin verdim. Beni bir şeylerin etrafından dolaştırdıktan sonra sonunda durdu. Yaklaşıp sakin bir sesle, "Tamam, Emmie... gözlerini aç," dediği sırada nefesi yanağımı ısıtıyordu.

İTİRAF #15

Yedinci sınıfta, popüler olacağımı düşünerek basketbola yazılmıştım. Pembe Chuck Taylor giydiğim tüm sezon boyunca hepi topu iki sayı kaydetmiştim. Popüler falan da olamadım.

Gözlerimi açtım ve karşımdaki güzelliğe bakarken nefesim kesildi. Gökdelen çok havalıydı çünkü bu kadar yukarıdan her şeyi görebiliyordunuz. Bu manzara bana en sevdiğim şehirle kucaklaşıyormuşum gibi hissettirdi. Old Market'in tam kalbinde, hemen yukarısındaydık; böylece atlı arabaları, yürüyen insanları ve geçen yaz inşa edilen devasa çeşmeyi görebiliyorduk.

Yine Old Market'teydik ancak bu sefer yukarıda olmanın yanı sıra görünmezdik.

Nefes kesiciydi. "Büyüleyici..." diye fısıldadım.

"Değil mi?" dedi Nick, ufuktaki bir şeye bakarak. "Şehirdeki en sevdiğim yer burası."

"Tekrar soruyorum, sen *kimsin*?" Zengin aromalı, leziz sıcak çikolatalı kahvemden bir yudum alıp güçlü çenesine baktım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Abim eskiden bu binada yaşardı," dedi, uzaktaki bir şeye bakmayı sürdürürken. "Yani ne zaman ona gelsem hep burada takılırdık."

"Şanslısın. Benim kardeşlerim çok küçük ve *gerçek* kardeşim değiller. Abin şimdi nerede yaşıyor?"

Çeşmeye bakıyordum ama cevap vermeyince Nick'e döndüm. Kol manşetleriyle oynarken iç çekti. "Evet, bu biraz tuhaf. Yaşamıyor."

Ah, hayır. O kaza. "Şey, Nick, ben..."

"Bir ATV kazasında öldü."

"Nick, çok üzgünüm."

Omuz silkti. "Sorun değil, yakın zamanda olmadı zaten. Yani, bir yıl falan oldu."

"*Bir yıl?* Bu hiç de uzun bir süre değil." Bir yıl dün gibi olurdu.

"Sorun yok." Yıkılmış görünmüyordu ama taze bir kederi var gibiydi.

Ağırlık altında... eziliyor gibiydi. Tükenmiş gibi. Bana yorgun bir gülümseme atarken bitkin görünüyordu. "Amacım bunu senin üzerine yıkmak değildi. Bu konuda konuşmak tuhaf."

"Şey..."

"Aslında bugün tam bir yıl oldu." Yutkunup, "Geçen Sevgililer Günü'nde öldü," derken, rahat görünmeye çalışıyor gibiydi.

"Gerçekten mi?"

Yarım bir gülümseme ile baktı. "Harika bir özel gün hediyesi, değil mi?"

"Yerinde olsam çiçeklerden ve tatlılardan bahseden herkesi tekmelemek isterdim." İnsanların birbirlerine balon buketleri ve kalp şeklinde pizzalar gönderdiği bir günde birinin öldüğü fikri mide bulandırıyordu. Ayrıca Nick *böyle* bir şeyle baş ederken, benim ebeveynlerimin ayrılık yıl dönümünde kendime üzüldüğüm gerçeği, kendimi tamamen bir bebek gibi hissetmeme sebep oldu. "Yani kimin umurunda ki?"

Bu gülümsemesini biraz daha büyüttü. "Değil mi?"

Lisede yetişkinlere benzer bir hayat yaşaması şimdi tamamen anlamlı bir hâle gelmişti. Balo, partiler ve basketbol maçları gibi

şeyler, böyle bir kayıp yaşadıktan sonra anlamsızlıktan başka bir şey gibi gelebilir miydi zaten?

"Benimle SOG yaşamak istemiyorsan, bunu kesinlikle anlarım, Nick." Kupamı onun kupasının yanına, tırabzana koydum ve ellerimi ceplerime soktum. Onu maceralarıma sürüklediğim için kendimi suçlu hissediyordum. "Belki istemezsen..."

"Annem ve babamla oturup evin ne kadar sessiz olduğunu mu dinlemeliyim? Hayır, bu çok daha iyi."

Onu çatının köşesinde duran ölü bir bitkinin yanındaki banka kadar takip ettim. Oturdu ve yanına oturduğumda kolumdan tutup beni kendine doğru çekti. Sırtım göğsüne yaslanacak şekilde beni kendine doğru kaydırdı. Kolunu omuzlarıma dolayıp çenesini başımın üstüne koydu.

"İyi mi böyle?" diye mırıldandı ve o mırıldanırken sesi kafamdaki her bir saç telinde titreşti.

"Hı-hı," diye yanıtladım.

Orada öylece oturduk ve çok uzunmuş gibi gelen bir süre boyunca önümüze serilen dünyayı sessizce izledik. Fakat rahatsız edici değildi, sadece sessizdi.

"Biliyor musun, bu konuyla ilgili en tuhaf olan şey, beynimdeki yaşam ve ölüm arasındaki kopukluk." Nick'in sesi sakin çıkıyordu. "Onun öldüğü gerçeğini düşünerek bir saat geçirebilirim ama beş dakika sonra koridordan bir ses duyarsam, *Sanırım E. duş alıyor*, gibi tuhaf şeyler düşünürüm. Sanki beynim biliyor da hafızam unutuyor gibi."

"Hım... bu inanılmaz derecede berbat."

"Bir bakıma." Güneş yanaklarımın soğumasını biraz olsun azaltırken Nick sakin sesiyle konuşmaya devam etti: "Ama bir parçam bu kafa karışıklığını seviyor çünkü o yarım saniyede her şey normalmiş gibi geliyor. Tuhaf, değil mi?"

"Hiç değil." Kalbim onun için ağrırken elimi onun elinin üzerine koydum. "Ama o yarım saniyeden sonraki yarım saniye berbat olmalı."

"Hem de nasıl..." Yarı kahkaha yarı inleme gibi bir ses çıkardı. "Bunu nasıl bildin?"

"Tahmin ettim." Parmağımı onun parmak ekleminde gezdirirken, "Yakın mıydınız?" diye sordum.

"Evet. Yani, arasında üç yaş olan kardeşler ne kadar yakın olursa, o kadar yakındık. Çocukluğumuzun çoğunu kavga ederek geçirdik ama hep birlikteydik."

"Artık çok yalnız olmalısın." Yalnızlıktan çok daha kötü şeyler olduğunu biliyordum ama aynı zamanda yalnız hissetmenin boşluğunun son derece boğucu olabileceğini de kendimden biliyordum. Bankta döndüm ve gözlerindeki hüzünle sarsılan yanaklarına ellerimi koydum.

Ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim yoktu ama burnunun ucunu öptüm. Bu, erkekler ve kızlarla, aşk ve çekicilikle ilgili değildi; görüldüğünü hissetmeye ihtiyaç duyan bir insanın ruhuyla ilgiliydi. Bunu biliyordum çünkü hissettiği şeyle kıyaslanamaz olsa da bu yalnızlığı sık sık hissederdim. Annemin onunla geçireceğim her hafta sonunu unutuşunda veya babamın o, Lisa ve çocuklar çoktan yemek yedikleri için bana pizza sipariş etmemi söyleyen bir not bırakışında dünyada yapayalnızmışım gibi hissederdim kendimi.

"Kes şunu." Nick, yüzünde duran ellerimin üzerine ellerini koydu. "Yüzündeki o yürek burkan ifadeyi takınmayı bırak. Az önce Sutton'ı mı düşündün?"

"Ne?" diye homurdandım ve eski erkek arkadaşımın konusu açıldığı hâlde hiçbir şey hissetmediğimi fark ettim. "Biliyor musun, aslında onun var olduğunu bile unutmuşum."

"Öyleyse o neydi?" Başparmağı elimi okşadı ve ellerimi yüzünden çekip parmaklarını benimkilere doladı. "Yüzünü bu kadar hüzünlendiren şey?"

Dudaklarımı birbirine sürttüm. Hiç -gerçekten hiç- kimseye ailemi anlatmamıştım. Ama Nick gerçekten bilmek istiyormuş gibi bana bakarken, kendimi ona her şeyi anlatırken buldum. Parmaklarımız birbirine kenetlendi ve ben, iç çatışmalar

ve parlak yeni ailelerle ilgili konularda başıboş dolaşırken kayboldum.

Görüşümü bulanıklaştıran gözyaşı balonunu görene kadar paylaşım seviyemin farkında değildim.

Hayır, hayır, hayır, seni aptal; ağlamaman gereken tek kişinin yani Nick Stark'ın önünde ağlama.

"Üzgünüm." Gözlerimi hızla kırpıştırdım. "Bu çok tuhaftı, asla bu konulardan konuşmam. Muhtemelen bugün duyman gereken son şey benim zavallı, sıradan aile hayatımdır."

"Yanılıyorsun." Yutkundu. "Bir şekilde tek olmadığımı... şey, tek yalnızın ben olmadığımı bilmek... lanet olsun... Evet, bir şekilde yalnız olan tek kişi olmadığımı bilmenin iyi geldiğini düşünüyorum."

Ağzımı gülümsemeye zorladım. "Demek ağladığım için mutlusun. *Tam bir pisliksin.*"

Bu, gülümsemesine ve elimi sıkmasına neden oldu. "Biraz."

İkimiz de güldük ve ardından tekrar konuştum. "Aslında ne demek istediğini anlıyorum. Hiçbir şey, insanı yalnız olan tek kişinin kendisi olduğunu sanması kadar yalnız hissettiremez."

Nick gülümseyip, "Bana kendinden biraz daha bahset. Dikkatimin dağılması iyi oluyor," dedi.

Ona milyonlarca küçük hikâye anlattım ve o her birinden büyülenmiş gibiydi. Şaka yapıp dalga geçti ama sıcak ve tatlıydı, yalnız kalbimin ihtiyaç duyduğu her şeydi.

Ona itiraflarla dolu gizli kutumdan bahsetmemin ardından saçımdan bir tutam çekiştirip, "Seni sosyopat küçük sapkın," diyerek güldü. "Hazelwood'un okul birincisi hiç de göründüğü gibi biri değilmiş."

"Bilgin olsun diye söylüyorum, epeydir itiraf eklemedim," diye açıkladım.

"Palavra," diyerek öksürdü ve ikimiz de güldük.

"Ah, bak bu hikâye çok iyi," dedim. "Dokuzuncu doğum günümde tek istediğim Miller Pastanesi'nden alınmış mor renkte bir tek boynuzlu at pastasıydı. Görkemliydi, Nick, gerçekten.

Üzerindeki şekerlemede parıltılar vardı, bu da üzerine binlerce küçük elmas serpilmiş gibi görünmesine sebep oluyordu. Her cumartesi, büyükannem beni çörek almaya götürdüğünde o ışıltılı, güzel pastaya bakardım. Pastayı bir yıl boyunca uzaktan sevdim ve bana hediye edilmesini istedim. Oyuncak yok, kıyafet yok; tek istediğim o pastaydı ve durmadan ondan bahsediyordum."

"Bahsettiğine bakılırsa, çirkin bir pasta olmalı," diye alay etti, parmaklarını nazikçe benimkilere sürterek. "Neyse, devam et."

"İşte böylece doğum günüm gelip çattı, heyecandan kendimden geçmiştim. Annem ve erkek arkadaşı beni bir paten pistine götürdüler, içim içime sığmıyordu. Arkadaşlarımla biraz kaydık ve ardından sıra pastaya geldi."

"Bu kısımdan nefret edecekmişim gibi hissediyorum," dedi.

"Ah, kesinlikle." Gözlerindeki sıcaklığa gülümsedim. "Çünkü annem, babama baktı ve 'Tom? Pasta?' dedi."

Bu anıyı gözümde canlandırmak başımı iki yana sallamama neden oldu. "Ve babam da 'Beth? Pasta?' dedi."

"Olamaz," diye inledi Nick.

"*Evet.* Sonra sahte gülümsemeli ama cinayete meyilli bir sohbete tutuştular ve parti annemde olduğum güne denk geldiği için babam, bunun onun sorumluluğu olduğu konusunda ısrar etti. Ama annem, o pastayı *babamın* annesi ile birlikteyken gördüğüm için sorumluluğun ona ait olduğunu düşünüyordu."

"Bu arada sen sadece 'sorumluluk' kelimesini duyuyor ve kendini bir bok parçası gibi hissediyorsun, değil mi?"

"Aynen öyle. Yani, beni ve doğum günümü umursuyorlarsa, ne olursa olsun o mor renkli tek boynuzlu at pastasını yememi istemeleri gerekmez miydi?" Gözlerimi devirdim. "Sonra, 'Pekâlâ,' dediler ve diğer çocukların çoktan dilim çalmaya başladıkları salamlı pizzanın üzerine birkaç mum diktiler."

"Hiç mi pasta yoktu?" dedi öfkeli bir şekilde.

"Hayır." Kırgın görüntüsüne gülmek istedim. "Sen ve Eric hiç paten kaydığınız sevimsiz bir doğum günü partisi yaşadınız mı?"

"Kahretsin, hayır. Biz laser tag oynamaya gitmiştik."

"Sizi yaramazlar."

Abisiyle ilgili konuşmaya başladı, hem gülümsemesine hem de sesinin çatlamasına neden olan anılarını paylaştı. Anlattıkları bana yetmedi. Birbiri ardına, Eric'in şehir merkezine taşınmasından sonra onun peşinden koşuşturduğu zamanlara, birbirlerine yaptıkları iğrenç şakalara ve olgun olmayan karikatür göndermelerine dair hikâyeler anlattı. Yine ağlıyordum ama bu sefer fazla güldüğüm içindi.

"Pekâlâ." Daha dik oturdum. "Dövmen Eric'le mi ilgili?"

"Evet." Üzerimdeki -onun olan- cekete baktı. Ellerini ön kısmına koyup üstünü biraz daha birleştirdi. Bu, beni ceketin kendisinden daha çok ısıtan, sahiplenici bir jestti. "Onun dövmesiyle birebir aynı."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Bu gerçekten ama gerçekten harika. Dante mi yaptı?"

"Evet. Eric'in dövmesini de o yapmıştı, sonra da benimkini yaptı."

"Görebilir miyim?"

Pis pis gülümsedi. "Gömleğimi çıkarmam gerekir."

"Ah, tabii, eminim hiç istemezsin," diye dalga geçtim, yanaklarım birdenbire alev almamış gibi davranarak. "Zaten muhtemelen pelte vücudundan utanıyorsundur."

Gözleri kırıştı. "Göğsümü gerçekten görmek istiyorsun, değil mi, Hornby?"

"Kendini övme." Kolumu işaret ettim. "Dövmelere bayılırım. Görüldüğü üzere."

"Evet, doğru, seni baş belası."

"Unut gitsin." Gözlerimi dramatik bir şekilde devirerek, "Artık görmek istemiyorum," dedim.

Bana sırıtıp ayağa kalktı. Paltosunu çıkarıp bankın üzerine bırakırken, gözlerinde o huysuz, küçük çocuk bakışı vardı. Abisiyle her oynadıklarında yüzünde bu bakışın oluştuğunu gözümde canlandırabiliyordum.

"Hava dondurucu, Nick, belki..."

Odasında tek başına üstünü değiştiriyormuş ve dışarısı, şehrin ortası ya da dondurucu soğuk değilmiş gibi, gelişigüzel bir şekilde kazağının arkasını başının üzerine çekti ve, "Eğer Emilie Hornby senden dövmeni göstermeni istiyorsa," dedi, "ona gösterirsin."

Elinde kazağıyla öylece dururken gülerek ayağa kalktım.

Yaklaşırken, pazısını saran ve omzunun etrafında kıvrılan Kelt deseni dövmesine odaklanmaya çalıştım.

Parmaklarımı tenine koyup mürekkep çizgilerinde kaydırdım. Gözlerim asla ona bakmaya cesaret edemiyordu. Gergin derisinin altındaki vücudu yağsız kaslardan oluşuyordu ve ellerim onun üzerinde gezinirken, çatıda ortalık yerde olmaktan çok karanlıkta yalnızmışız gibi hissettim.

İnledi. "Tamam... dur. Bu korkunç bir fikirdi."

Yüzüne baktım, gözleri alev alev yanıyordu. Başımı sallamayı başararak ellerimi geri çektim ve Nick'in kazağını, ardından da paltosunu yeniden giymesini izledim. O ceketinin fermuarını çekerken, bense ona dokunduğum için kendimi garip hissetmeli miyim, diye düşünmeye başladım. Fakat ardından Nick, "Hakkını vermeliyim, Hornby. SOG çok iyi bir fikirdi," dedi.

Bu, ortamda oluşmak üzere olan tüm gerilimi ortadan kaldırdı. Güldüm. "Peki. Bunun ardından ne yapabileceğimize dair bir fikrim var. Bu fikir ya harika olacak ya da berbat."

"Muhtemelen berbattır."

"Muhtemelen." Ondan birkaç adım uzaklaştım ve bu fikri -değerini anlayabileceği şekilde- ona nasıl anlatabileceğimi düşünerek volta attım. "Bugün Eric'in ölümünün birinci yıl dönümü olduğuna ve belli ki senin aklın da onda olduğuna göre, belki de ona bir saygı duruşunda bulunmalıyız. Ne dersin?"

"Emilie."

"Hayır, beni dinle." Isınmak için ileri geri adımlar atarak yürümeyi sürdürdüm. "Anladığım kadarıyla şehirde birlikteyken hep eğleniyordunuz, yani en iyi anılarınızın çoğunun geçtiği yer burasıymış. Peki bu etkinliklerden bazılarını yeniden yapsak ne olur?"

Konuşmak için ağzını açtı ama hızla elimle ağzını kapattım. "Bitirmeme izin ver, Stark."

Başını eğdi ve gözlerinin köşeleri kırıştı, ben de güldüğü için mutlu bir şekilde tekrar yürümeye başladım. Yüzündeki *o* ifadeye her sebep olduğumda heyecanlanıyordum. "Mesela sizin 4 Temmuz'da yaptığınız gibi kaykaylarla Joslyn'e gitsek? Ya da bisikletlerle parka gidebilir ve bisikletlerimizi oradaki büyük kaydıraklardan aşağıya sürebiliriz. Annenizin sizi ilkokulda buraya getirdiğinde yaptığınız gibi ördekleri de besleyebiliriz. Haddimi aşmak istemem ama Eric'in bir şekilde SOG'da bizimle birlikte olduğunu hissedebilseydin çok iyi olurdu."

"Hornby."

"Lütfen burnumu soktuğum için..."

"Emilie."

"...kızma. Ben sadece..."

"Tanrı aşkına, Em, konuşmayı kes." Gülümseyerek yanıma gelip *eliyle ağzımı* kapattı. "Susmazsan, sana bunun harika bir fikir olduğunu düşündüğümü söyleyemem. Tanrım."

Başımı kaldırdım ve bana bu kadar yakın mesafeden alaycı bakışlar atan Nick'e baktım. Tam o an aslında onun için büyük şeyler hissettiğimi fark ettim. Yani evet, birbirimizi tanıyalı uzun süre olmamıştı ama onunla ilgili olarak hayatımın önemli bir parçası olan pek çok insandan daha fazlasını bildiğimi hissediyordum.

Beni tanıyormuş gibi hissediyordum.

Ve nadiren birilerine karşı böyle hissederdim.

Elini yüzümden çekip, "Öyleyse yolculuğumuzun bir sonraki bölümüne geçelim mi?" dedi.

İTİRAF #16

Küçükken annem benden özür dilememi istediğinde, her özrümün sonuna sessizce, "...aslında hiç de dilemiyorum," diye eklerdim.

"Demek bu yüzden kimseyle çıkmıyorsun?" Pizzamı yemeyi bırakıp Nick'e mümkün olan en berbat yüz ifadesiyle baktım. "Buna hiç *zamanın* yok mu?"

Dışarıda hava kararmaya başlamıştı, bu yüzden Nick ve ben karnımızı doyurup içimizi ısıtmak için birkaç dilim pizza yemeye Zio's Pizza'ya gelmiştik. Çatıda takıldıktan sonra kaykaylarla Joslyn Müzesi'ne gitmiştik. Ayrıca Nick'te hâlâ Eric'in kaykay jokeyi olarak çalıştığı zamandan kalan geçici kod vardı, böylece alandan ayrılabilmemiz için Bluetooth'u devre dışı bırakabilmişti. Sanat müzesini keşfettiğimiz sırada bana Van Gogh hakkında hiç bilmediğim beş şeyi anlatmıştı.

Bazı insanlar, sanatçı Gauguin'in aslında Van Gogh'un kulağını kesen kişi olduğuna, yani Van Gogh'un bunu kendi kendine yapmadığına dair teoriler sunuyorlarmış.

Van Gogh, kulağı kesildikten sonra kulağı sargılı bir otoportresini yapmış.

Hayatı boyunca sadece bir resim satabilmiş.

Resim yaptığı bir tarlada kendini göğsünden vurmuş ama daha sonra evine dönmeyi başarmış ve bundan iki gün sonra ölmüş.

Son sözleri, "Hüzün sonsuza dek sürecek," olmuş.

Depresyona girmiş olabilirdim çünkü bu son derece iç karartıcı bir bilgiydi. Fakat sonra, Nick bana Van Gogh hakkında açıkça yanlış olan ve kendimi çok daha iyi hissettiren iki şey daha öğretti:

Arkadaşları ona aslında Van diye sesleniyormuş ve ortalıkta fazla dolaşıp can sıkmaya başlayınca, "Van, go!" diyerek onunla uğraşıyorlarmış.

Van Gogh'un kulağını alan kadın onu internet üzerinden satmış ve o kadar çok para kazanmış ki kendi vücut parçalarını da kesip satmaya başlamış. Ayak parmaklarından biri bir milyon dolara satılmış. Böylece sonsuza dek mutlu yaşamış ve yedi oğlunun yedisine de Vinnie adını vermiş.

Ardından kaykayları bırakıp bisiklet kiraladık ve bisikletlerimizle parktaki büyük kaydıraklara ulaşana dek kar yığınlarının (çok zor) ve su birikintilerinin (çok ıslak) üzerinden geçtik. Harika fikirleri olan Nick, bir markete girip üzerinden kaymamız için yağlı kâğıt aldı; böylece bisikletlerimizi kaydıraklardan aşağıya o kadar hızlı sürdük ki aşağıya indiğimizde tek seçeneğimiz, koca bir nefes alıp kar yığının içine dalmak oldu.

Tabii ki ciğerlerimiz patlayana kadar bağırarak.

Ardından, ayak parmaklarımız dışarıda başka bir şey yapamayacak kadar donana kadar -Nick'in daha önce aldığı- kuşyemi ile ördekleri besledik. Şimdi, sıcak pizzacıda bir saatten fazla oturduktan sonra, sonunda buradan gitmemiz gerektiğinde dışarıda donarak öleceğimizden biraz korkuyordum.

"Bundan çok zekice bir şeymiş gibi bahsetme." Bir eliyle gazozunu alırken diğer eliyle beni işaret etti. "Bir insanın başka birini mutlu etmek için ortaya koyduğu duygusal saçmalıklara ayıracak zamanım yok. İnsanlarla çıkıp sonra soğuk, mesafeli

bir pislik gibi davranarak onları kızdırsam daha kötü olurdu, değil mi?"

Gözlerimi devirip pizzamı masaya koydum. "Söylediklerinde ters mantık var sanırım ama bence duygularını düzgün bir şekilde ifade etmek için gereken gerçek zaman miktarını abartıyorsun. 'Gülüşünün sesine bayılıyorum' diye bir mesaj göndermek on beş saniyeni alır ve bu, seni gerçekten önemseyen biri için çok şey anlamına gelir."

"Bilerek aptalca konuşuyorsun," dedi.

"Hayır, *sen* bilerek aptalca konuşuyorsun. Mazeretlerin belirsiz, aşırı genel ve açıkçası... zavallı."

"Şimdi de zavallı oldum, yani." Yüzü ciddi ve yoğundu, alay etme şekline âşık olmuştum.

Başımı salladım. "Biraz."

"Pizzanın kenarını bana ver. Şimdi."

Uzanıp kenarını tuttu. Üçüncü parça pizzamı yiyordum ve benim en az sevdiğim kısmın, onun en sevdiği kısım olduğunu şimdiden kararlaştırmıştık; böylece Nick temizlik ekibim olmuştu. Pizzanın kenarını ağzına doğru kaldırıp, "Bekâr olmayı sevmem çok mu yanlış?" diye sordu.

"Değil ama sevmiyorsun ki aslında."

Pizzanın kenarından bir ısırık alıp, "Nereden biliyorsun?" dedi.

"*Biliyorum* işte." Hayal görmüyordum, inanmak istediğim şeye kendimi ikna ediyordum. Dürüst olmak gerekirse, bu senaryoda kendimden bahsetmiyordum bile. Kesinlikle sadece ondan bahsediyordum. Nick Stark sıcak, eğlenceli ve şefkatliydi; arkadaşlarıyla birlikteyken ve erkek kardeşini hatırladığında yüzü aydınlanıyordu.

Yine de okuldayken büründüğü kişilik, herhangi bir ek duygusal yükü kaldıracak gücü bulamadığı, zorlandığı için mesafeliydi. Bence Eric'in başına gelen şeyden dolayı mutluluğun zor ve geçici olduğuna gerçekten inanıyordu. Mutluluğa uzanıp

paramparça olma riskini almaktansa, artık ona ulaşmakla ilgilenmemeyi tercih ediyordu.

Bu hem aşk için geçerliydi hem de arkadaşlık için. "Peki, o zaman sana şunu sorayım," dedi, peçetelikten bir peçete alıp ellerini silerken. "Madem *biliyorsun*, nasıl oluyor da bu sabah birine delice âşık olduğunu düşünürken, şu an onun var olduğunu bile unutuyorsun?"

"Bu konu ile ilgili konuşmayalım," dedim alaycı bir sesle ama gerçekten de bu konuda konuşmak *istemiyordum*. Nick'le daha çok ilgileniyordum. "Devam etmeye ne dersin?"

"Olur. Ama." Gözlerini kıstı. "Önce bana, onda seni en çok sinir eden şeyi söyle."

"Aman Tanrım..." Güldüm. "Sanırım zil sesleri."

"Açıkla lütfen."

Bardağımı kaldırıp ağzıma bir buz küpü attım. "Zil seslerinin hâlâ komik olduğunu düşünüyor. Bilirsin, ortaokulda falan yaptığımız şeyler. Aslında tanıdığı herkes için farklı bir zil sesi ayarlamaya saatler harcıyor ve ben görmeden telefonumu gizlice alıp zil sesleri eklemeyi komik buluyor."

"Gizlice telefonunu mu alıyor?" Başını iki yana salladı.

"Umurumda değil, saklayacak bir şeyim yok. Ama telefonumda zil sesi olarak kendi numarasına bir at kişnemesi ayarlamış. Her mesaj attığında bir at kişnemesi duymamın çok komik olduğunu düşünüyor."

Nick, "Ne aptalca," dedi.

Nick biraz kıskanmış gibiydi, ben de kıskanmasını istiyordum zaten. "Komik olan, bunun beni rahatsız etmesi. O atın sesi bende telefonumu pencereden atma isteği uyandırıyor."

"Eminim."

"Ama benim için o sesi ayarlamakla iyi bir şey yaptığını sanıyordu." Gülerek, "O aptal kişnemeyi her duyduğunda yüzü gülüyor," dedim.

"Yani seviyormuş gibi mi yapıyorsun?" diye sordu.

Evet anlamında başımı salladım, bu da Nick'in yüzünü buruşturmasına ve zavallıymışım gibi başını sallamasına neden oldu.

"Artık ilişkiler hakkında konuşmayı kesebilir miyiz?" Tabağını ve bardağını masanın ortasına itip telefonuna baktı. "Aslında sanırım kamyonete geri dönmeliyiz."

Toplanıp dışarı çıktıktan sonra, Nick beni bir kez daha sırtına bindirdi. O ne kadar inkâr etse de kulağa "Thong Song" gibi gelen "tema müziğimizi" yüksek sesle mırıldanmanın komik olacağına karar verdiğinde gülmeden duramadım. Vücut ısısına ulaşabilmek için yüzümü boynunun yan tarafında bastırdığımda, gülmekten karnım ağrıyordu.

"Tanrım, burnun buz gibi olmuş," dedi. Sesi, dişleri takırdamak üzereymiş gibi çıkmıştı.

"Üzgünüm," dedim ama değildim. Yüzüm, onun sıcaklığını ele geçirmeye başlamıştı

Nefes nefese bir kahkaha attı. "Şikâyet etmiyorum."

Nick'in inanılmaz biri olduğunu fark ettim. Eğlenceli ve yakışıklıydı ayrıca ben daha önce bir erkeğin yanında kendimi hiç bu kadar rahat hissetmemiştim. Hem de hiç. (Chris hariç.)

Tuhaf, değil mi?

Çünkü SOG'daki bu sınırsız Em, ben değildim. Bu yüzden aşk hastası düşüncelerimin bile bir anlamı yoktu. Gerçek Emilie Hornby, daha önce çok az tanıdığı birine asla bu kadar yaklaşamazdı; dolayısıyla Nick'in gördüğü bu Emilie aslında hiç de gerçek değildi.

Değil mi?

Ya da bu, aslında belki de benim versiyonlarımdan biriydi?

Panjurları sonuna kadar açık bir apartman dairesinin önünden geçerken, ikimiz de aynı şeyi gördük. Önünden geçtiğimiz yabancının, oturma odasındaki televizyonda Rose ve Jack güvertede durmuş, üst güverte yolcularının geminin çarptığı buzdağından düşen bir buz kütlesini tekmelemelerini izliyorlardı.

Titanic izliyorlardı.

Nick kadere inanmıyordu, ben de inanmıyordum ama tam biz oradan geçerken evdekilerin Titanic'i izliyor olması tuhaf değil miydi?

Pencerenin önünde durup, "Vay canına, çok haklısın, Hornby," dedi, alaycı bir sesle. "Buzdağından düşen parçalarla futbol oynamak mı? Gerçekten bu dünyanın en iyi filmi."

"Sen bir hortlaksın, Stark," diye yanıtladım sırtından inerek. "Tam bir hortlak."

Bir dakika kadar orada durup pencereden filmi izledik ve Nick'e baktığımda, eve gitme düşüncesi beni dehşete düşürdü. Günü bitirme düşüncesi.

Nick, işimiz bittiğinde beni babamın evine götürmeyi kabul etmişti, böylece babamın evine gizlice girip büyükannemin (oradaki yatak odamın duvarlarını süsleyen erkek müzik gruplarının posterleriyle dalga geçebileceği) evinin anahtarını alabilecektim. Sonra da beni büyükannemin üçüncü derece ebeveynsiz, huzur içinde uyuyacağım evine bırakacaktı.

Ama bunları hatırlamayacaktı.

Hiçbirini.

Gün, inanılmaz derecede güzel geçmişti ama yarın sabah uyandığımda, bugün benden başka kimse için var olmuş olmayacaktı. Nedense, bu farkındalığın getirdiği duygudan kurtulmak için boğazımı temizleyip hızla gözlerimi kırpıştırmam gerekti.

Bana baktı. "İyi misin?"

"SOG'un bitmesini istemiyorum, Nicholas Stark," dedim sakince konuşmakta zorlanarak.

"Ben de." O kadar yaklaştı ki artık tek görebildiğim şey yüzüydü ve sesi de gittikçe derinleşiyordu. "Bunu düşündüm ve SOG'umun gerçekten seni öpmeyi de içermesini istiyorum, Em."

"Öyle mi?" Sesim utanç verici bir şekilde nefes nefese çıkmıştı.

"Evet." Ellerini iki yanımda olacak şekilde belime koyup daha da yaklaştı. "Ama eğer Sutton'a hâlâ bağlıysan bunu yapmak istemem," dediğinde nefesini kulağımda hissettim.

"Onun varlığını unuttuğumu söylediğimde ciddiydim," derken sesim güçlükle çıkmıştı.

"O hâlde sorun yok, değil mi?"

Normal bir günde, muhtemelen ona titrek bir sesle *Tamam*, veya belki de *Evet, lütfen*, derdim. Ama bugün SOG'du. Aslında tam olarak SOG'un ikinci yarısıydı.

Başımı sallayıp tek hareketle parmak uçlarımda yükseldim ve ellerimi göğsüne, dudaklarımı da dudaklarına bastırdım.

Dudakları sıcaktı ve beni, hayatı boyunca beni öpmeye can atmış gibi öptü. Kollarını belime dolayıp beni daha da yakınına çekerken biraz başım döndü; ağzıyla ağzımı biraz daha aralarken, parmaklarım ceketinin yumuşak kumaşında kıvrıldı.

Aynı şekilde, dizlerimden göğsüme ve dudaklarıma kadar kaslı vücudunun her santimini, kendi vücudumun karşısında hissedebiliyordum. Ellerimi yukarı kaydırıp destek almak için omuzlarına tutunduğumda çökecek gibi hissettim. Nick Stark tarafından öpülmek inanılmaz baş döndürücü bir şeydi. Beni bir şey kanıtlamaya çalışır gibi öpüyordu.

Sakalının tenimde yarattığı his ve sırtımda esneyen parmakları dışında her şey kayboldu. Sonunda kafasını kaldırdı ve saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Birbirimize bakarken neredeyse utangaç hissettim. Dilimi alt dudağımda gezdirdim. "Sence de tuhaf değil mi, bugünden önce..."

"Birbirimizi gerçekten tanımıyorduk ve şimdi birbirimizi sanki yıllardır tanıyormuşuz gibi geliyor, değil mi?

Başımla onayladım. "Evet. Yani bir nevi..."

"Tuhaf mı? Kesinlikle." Gözleri yüzümde gezindi ve, "Bu sabah seni tanımıyordum ama şimdi elinin elimde bıraktığı hissi, ağlamamaya çalışırken çıkardığın sesi ve dudaklarının tadını

biliyorum. Patates salatasından nefret ettiğini ve yemek zilini çalan kedi videosuna bayıldığını biliyorum," dediği sırada, göğsümde sesinin titreyişini hissedebiliyordum.

Sözleriyle ayaklarımın yerden kesildiğini hissederek güldüm. "Ve ben de kaşının üstündeki yara izinin Eric'in seni bir kalorifer bacasına kadar kovaladığı zamandan kalma olduğunu biliyorum," dedim. "Kaykay yarışında havalı bir kız seni yenince ağza alınmaz sözler söylediğini biliyorum ve öpüşürken dişlerini kullandığını biliyorum. İyi kullandığını."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Gerçekten sadece bir gün mü oldu?"

"İnanması güç." Geri adım atmamasına sevimdim; vücuduna yaslanmak, kollarında olmak hoşuma gidiyordu. Güldüm ve, "Bu arada bir itirafım var," dedim.

"Dur tahmin edeyim, hile yaptın. Cevaplar elinde yazılıydı."

Ellerimi kaldırdım. "Hayır."

"O zaman..."

"O zaman, şey, sana kafayı taktığımı itiraf etmeliyim. Sana, buna..." Yutkunup, "Bize," dedim.

Kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. "Emilie..."

"Aman Tanrım, bunu mahvetme, Stark. Bugünden başka hiçbir şey umurumda değil, tamam mı?" Gözlerimi devirip göğsüne vurdum "Bize, birlikte SOG boyunca yaşadıklarımıza kafayı takmaktan bahsediyorum. Bugün geçirdiğimiz güne kafayı takmaktan. Gelecek umurumda değil, o yüzden *bu* şekilde bakmayı bırak."

Bir öpücük daha alacakmış gibi yüzümü yaklaştırdım ama onun yerine paltosunun cebine uzandım ve elimi anahtarlarına sardım.

İnledi ve hayal kırıklığıyla dolu sesi kendimi zafer kazanmış gibi hissetmeme neden oldu.

"Sanırım Emmie eve gidiyor." Anahtarlarını çıkarıp başımın üzerine kaldırdım ve hızlıca salladıktan sonra dönüp Betty'yi bıraktığımız park yerine doğru koşmaya başladım.

"Anahtarları bana ver, Hornby," diye seslendi sakince. Ağır ağır yürüyerek peşimden geliyordu.

Koşarken omzumun üzerinden geriye baktım. "Hiç sanmıyorum. Ben Betty'yi alıyorum, sen de bisikletle geliyorsun."

Kaşlarını kaldırdı ve gülerek, "Anahtarları bana versen iyi olur," dedi.

"Bunları mı?" Kıkırdamaya başlayıp anahtarları salladım. "Bu anahtarları mı istiyorsun?"

Güldü, "Evet, onları," dedi.

Çığlık atıp daha hızlı koşmaya başladığımda, onun da arkamdan koştuğunu duyabiliyordum.

"Buna pişman olacaksın."

"Hiç sanmıyorum..."

Beni yakalayıp kollarını sıkıca vücuduma doladı ve beni havaya kaldırdı. Çığlık attım, ardından omuzlarını indirip beni omzunun üzerine kaldırdığında tekrar çığlık attım.

"Nick!" Kahkahalarımı durduramıyordum. "İndir beni!"

Anahtarları kolayca elimden kaptı ve ardından popoma bir şaplak attı. "Hiç sanmıyorum."

"Hadi ama!" Köpeklerini dışarı çıkaran yaşlı bir çiftin yanından geçerken histerik bir şekilde gülmekten ağlıyordum.

"Hiç ihtimal yok." Bana daha sıkı sarılıp, "Eğer bir vahşi gibi davranırsan, genç hanım, ben de sana öyle davranırım," dedi.

Bilet gişesinin yanından geçtiğimiz sırada otopark görevlisi, "İyi akşamlar," diye seslendi.

Nick de sanki gezegendeki en cana yakın, omuzunda kadın taşıyan kişiymiş gibi gümbürdeyen bir sesle, "İyi akşamlar," diye cevap verdi.

"Arabaya yaklaştık mı?" diye sordum, mükemmel poposuna bakarak.

"Onu görebiliyorum," dedi.

"Öyleyse beni yere bıraksan iyi olur."

"Bence böyle bir ihtimal yok," dedi ama bir dakika sonra beni kamyonetine oturttu.

"Teşekkür ederim," dedim, saçlarımı geriye atıp gömleğimi düzelterek. "Arabaya kadar getirdiğin için. Aslında anahtarlarını çaldığımda istediğim de buydu. Yürümek enayilere göredir."

Nick'in yüzünün tamamı bir gülümseme ile aydınlandı. Bana bakarken yavaş yavaş başını salladı. "Seni tanımak hoşuma gitti, Emilie Hornby."

Yutkundum. O bana gülmeye devam ederken, bunu hatırlamayacağı tekrar aklıma geldi. Bugün yaşadıklarımızdan herhangi bir şeyi. Yarın uyanacak ve beni tanımıyor olacaktı.

Bu düşünceden o kadar nefret ediyordum ki gözlerimin arkasında bir acı hissettiğim hâlde, "Ben de, Nick Stark," derken rahat görünmeyi başardım. "Bugün, hayatımın en güzel günü oldu."

Yüzü ciddileşti ama bir şey söylemedi. O an, ikimizin bakışlarının arasında asılı kaldı. Gözleri yanaklarımda, alnımda, çenemde gezindi ve o anı tamamen farklı şekillerde gördüğümüzü fark ettim. Ertesi gün tüm bunları hatırlayacağına, sevgiyle geriye dönüp bakacağı her anı ezberlediğine dair çaresiz bir umudum vardı.

Çünkü SOG, yarın güneşin doğmasıyla birlikte Nick'in bugünü unutacağı anlamına geliyordu.

"Eve gitmeye hazır mısın?" diye sordu, sesi sakin ama biraz huysuzdu. Başımı salladım, hayal kırıklığım nedeniyle konuşacak durumda değildim.

"Em. Uyan."

"Hımm?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Görünüşe göre az önce başım omzuna yaslanmışken daldığım uykudan uyanmıştım ve Nick bana gülümsüyordu.

O yüzü... lanet olsun. Tatlı, eğlenceli ve ateşli görünüyordu ve ben gerçekten yeniden uyumak istiyordum. Onun omzunda. Sonsuza dek. "Babanın evine geldik," dedi.

Biraz kafam karışmış hâlde ön camdan baktım ve garaj yolu yerine evimin arka tarafına park ettiğini fark ettiğimde rahatladım.

"Ah. Evet." *Lütfen salyalarım akmamış olsun.* Nick'in kokusu ve kamyonetinin sıcaklığı yüzünden biraz uyku sarhoşuydum ama sonra doğrulup kapı koluna uzandım. Dışarı çıktım ve Nick burada, soğuk karanlıkta tam yanımdaydı.

"İçeri gizlice girmek istediğine emin misin?" diye sordu. Ben kapıyı kapattıktan sonra, yanımda yürüyerek evin arka tarafına, odamın penceresinin olduğu kısma yöneldi. "Riskli görünüyor."

"Riskli değil." Kapıyı açıp arka bahçeye çıktım. Ay tam tepede ve parlaktı, ayaklarımızın altındaki kar çatırdıyordu ve sıcak kamyonette beklemek yerine benimle gelmesine biraz şaşırmıştım. "Odam bodrum katında, babam ve Lisa'nın odası ise benim odamın iki kat yukarısında. Ayrıca babam, bir yük treni gibi horlar."

"Tam bir suçlu gibi konuştun," dedi ve kahkaham yüzümün önünde bir buhar bulutu oluşturdu.

Bodrum kapısının kilidini açtım ve ardından kapıyı iterek araladım. İçeri girerken, peşimden gelen Nick'in sıcaklığını hissedebiliyordum. Ben odamın kapısını açarken Nick hiçbir şey söylemedi ama kapıyı arkamızdan kapatır kapatmaz, kendimizi daha güvende hissettik. Karanlıkta gülerek -pencereden gelen ay ışığı için Tanrı'ya şükürler olsun- fısıldadı: "Sen bir sosyopatsın."

Renklerine göre dizilmiş ve tek bir kitabın bile olması gereken yerin dışında olmadığı kitap raflarıma baktığını gördüm. Odamın biraz... fazla steril göründüğünü kabul etmeliydim. Işıklar açık olmasa bile. Komodinin çekmecesini açıp anahtarları alırken omuz silkip gülümsedim.

"Bu şey mi..." Kaşlarını kaldırarak dolabımı işaret etti. "O dolap mı? Hani şu meşhur itiraf kutunun olduğu?"

Bunu hatırlaması kalbimi hızlandırdı. Nick'in beni gördüğünü -her şeyimi gördüğünü- hissettim ve bu, göğsümde bir sızıya neden oldu. Başımla onaylayıp ona utangaç bir şekilde gülümsedim, sonra da, "Görmek ister misin?" diye sordum.

"Beni seninle 'dolapta' beş dakika oynamaya ikna etmeye çalışmayı bırak," diye fısıldarken, gözlerinde şakacı bir ifade vardı. "Ama *elbette* görmek istiyorum."

Dolabın kapağını açtım, ışığı yakıp kutuyu işaret ettim.

O, gömme dolaba girdikten sonra ben de arkasından girdim. Kapıyı sessizce kapatırken, aklım hemen uygun olmayan şeylere gitti; bodrumdaki odamda, dolabın sessizliğinde çok ama çok yalnızdık. Neyse ki ben fazla düşünüp kalp krizinden ölmeden önce, Nick bana ağzı açık bir şaşkınlıkla sırıtıp, "Vay canına, dolabın da renk kodlu. Sapık mısın yoksa?" dedi.

"Hayır, sadece her şeyin nerede olduğunu bilmek istiyorum ve bu sistem her şeyi kolaylaştırıyor."

"Şu anda senden biraz korkmuş olabilirim," diye fısıldadı.

"O zaman belki de itiraf kutusunu açmamalıyız."

"Göster bana lütfen." Elini göğsünde çaprazlayıp, "İyi olacağım," dedi.

Arkasından ayakkabı kutusuna uzanırken, ağzımdan hafif bir kıkırdama kaçtı. Parmak uçlarımda yükselirken beni kaburgalarımdan dürttü ve o kadar gıdıklandım ki kutuyu tuttuğum anda neredeyse üzerine düşecektim. Derin, sessiz gülme sesini kulağımda duydum. Çok yakınımdaydı ve dolabımın gerçekten güzel bir yer olduğunu düşündüm.

Özellikle de boynuma eğilip, "Tanrı'ya yemin ederim ki, parfümün başımı döndürüyor. Acele etmeliyiz," dediğinde.

Arkamı dönüp kutuya uzanırken, bu nefessiz kalmama neden oldu. "İşte."

Gözlerini kıstı. "Sadece bir ayakkabı kutusu mu? Gerçekten mi? Çok daha ilginç bir şey hayal etmiştim."

"Bu gizli bir şey. Herkesin gözü önünde ama yine de saklanabilir."

Bir eline kutuyu aldı, diğer elini de kapağın üzerine koydu. "Açabilir miyim?"

Gözlerimi devirip başımla onayladım. Birinin geçmişteki tüm güvenlik açıklarımı görmesine izin verme konusunda gergindim ama bunu Nick'le güvenle paylaşabileceğimden emindim.

Açtı ve kâğıt şeritlerinden birini aldı. Yazanı okuduktan sonra gözlerini bana çevirdi. "Komşunun havuzuna patates mi attın?"

"Şehir dışındaydılar, ben de çok sıkılmıştım. Bizim bahçeden onların havuzuna isabet ettirip ettiremeyeceğimi görmek istedim."

"Ve?" Bana sanki bir cinayeti itiraf edecekmişim gibi bakıyordu.

"Başardım. Arka arkaya on beş tane isabet ettirdim."

Sırıtışı bir intikam isteği ile birlikte geri döndü. "Yakalandın mı peki?"

"Hiç kimse benden şüphelenmedi bile."

Kutuya uzanıp bir şerit daha aldı. Okuyunca hemen gülmeye başladı. Gülünce, onu susturmak zorunda kaldım ve ne okuduğunu görmek için bekledim.

"YouTube'da yüz bin izlenme almış bir performans videon mu var?" diye sorarken hâlâ gülüyordu.

Başımı salladım ve kıkırdamalarımı bastırmaya çalışarak dudağımı ısırdım. "O zamanlar yedinci sınıftaydım. Kendi adımla paylaşmamış, ayrıca kılık değiştirmiştim; bu yüzden o videoyu asla bulamazsın."

"Ama bana göstereceksin, değil mi?"

"Belki bir gün." Rahat ve cilveli olmaya çalışarak omuz silktim ama tüm bunların silineceği hafıza kaybına dair farkındalığım,

gülmemi neredeyse imkânsız kılıyordu. "Önce bu ayrıcalığı hak etmelisin," dedim.

"Gerçekten mi?"

Bunu söyleyiş şekli, sakin sesi ve sıcak gözleri nefes almayı zorlaştırıyordu.

Başımı sallamakla yetindim.

"Bana en azından hangi şarkı olduğunu söyle." Şeridi kutuya geri koydu ve gülümseyerek, "Küçük, sapkın kitap kurdu hangi şarkıyı söyledi bakalım?" diye sordu.

Boğazımı temizleyip, "Eminem'den Lose Yourself," diye fısıldadım.

Gözünü bile kırpmadı. "Şaka yapıyorsun."

Çenemi kaldırınca gözlerimiz buluştu. Ve bu, Nick'in gülümseyip başını iki yana sallamasına neden oldu.

Birkaç itiraf daha okuduk ama Nick, Justin Bieber'ın kaldığı otel odasına çiçek göndermek için babamın kredi kartını kullandığımı öğrendiğinde gülmekten fenalaşınca, durmak zorunda kaldık çünkü babamı uyandırmaktan korkuyorduk. Tam kutuyu kaldırırken yukarıdan ayak sesleri duyunca ikimiz de donup kaldık.

Bekledik.

Yukarıda kim varsa ya volta atıyor ya da daireler çiziyor gibiydi, ardından birkaç dakika sonra, "Hadi gidelim," diye fısıldadım.

"Emin misin?" diye fısıldadı.

SOG olduğunu hatırlayarak omuz silktim. O gün odaklandığım tek şeyin, Sonuçları Olmayan Gün olduğu anlar olmuştu ama diğer zamanlarda bunu tamamen unuttuğum da olmuştu. Ama sonuç olarak, yarın olmayacaktı; dolayısıyla elimdeki tek şey bu geceydi.

Bu gece benim her şeyimdi.

Nick elimi tuttu ve fark edilmeden evden çıktık. Büyükanne Max'in evine vardığımızda, anahtarları almaya uğradığım için

mutlu oldum çünkü evinin ışıkları kapalıydı, yani çoktan uyumuş olmalıydı.

Ben anahtarlarımı kilide sokarken, Nick verandanın sarı ışığı altında bana bakıyordu. O gün ikinci kez ben elimle ağzını kapatmadan önce, "Peki," kelimesi çıktı ağzından. Mademki bunu asla hatırlamayacaktı, öyleyse ona ne hissettiğimi söyleyebilirdim.

"Seni seviyorum, Nick Stark." Hızlıca gözlerimi kırpıştırdım ve bu kadar duygusal hissetmeme şaşırdım. "Yarın sayılmayacak ve bunu sana hiç söylememiş gibi olacağım ama *bu* Sevgililer Günü'nde sana âşık oldum," derken boğazım düğümlendi.

Çenesi kasılıp gevşedi, yutkunurken boğazının nasıl hareket ettiğini izledim.

"Ama sadece bugünlük, söz veriyorum," diye fısıldadım. "Yarın hepsi gidecek."

Bana hüsrana uğramış ve kafası karışmış gibi baktı. Kendine rağmen bana ilgi beslemişti. Nick'in çekim gücünün beni daha da yakınlaştırdığını hissettim.

Sonra saatine baktı. Bir tuşa bastı.

"Hadi," derken, beni elimden tutup verandadan çıkardı. Beni büyükannemin evinin verandasının veya sokak ışıklarının yanmadığı karanlık tarafına çekerken koşar gibiydi. Ayaklarının altında kar çatırdarken, sırtım evin soğuk duvarına dayanana dek bana doğru yürüdü.

Yüz yüzeydik. Titrek bir nefes alarak, "Ne yapıyorsun?" dedim.

"Yalnızca yedi dakika daha var."

Bana en yoğun bakışlarıyla bakması başımı döndürüyordu. "Yani?"

Yanaklarımı avuçlayıp dudaklarıma doğru nefes verirken vücudunu vücuduma yaslandı. "Beni sadece yedi dakika daha seveceksin."

Ellerimi kaldırıp çenesini tuttum. Yüzünü eğdi ve ben de, "Öyleyse bunu iyi bir yedi dakika yapalım," diye fısıldadım.

Yarın bunların hiçbirinin devam etmeyeceğini bilemezdi ama beni, sanki dünyanın sonunun gelmesine yedi dakika kalmış gibi öptü. Kazağımın altına kayan parmaklarını sırtımda, tenimde hissettim. Bu Nick Stark'tı... bu eller, onun güven veren elleriydi ve o anda kalbim kesinlikle ona aitti.

Kalbi parmaklarımın altında atıyordu ve vücutlarımız birbirine karşı gerilmişti. Ardından bu durum, göz açıp kapayıncaya kadar değişti. Öpüşmemiz yavaşlamadı ama birden derinleşti. Ya da belki de sadece bana öyle geliyordu çünkü bu anın sabahla birlikle nasıl kaybolacağının fazlasıyla farkındaydım. Yine de her şey yoğunlaşmış, her hareket anlamlı ve duygu yüklü bir hâl almıştı.

Nick beni hafifçe öpmeye devam ederken gözlerini açtı. Birbirimizi izlerken başım döndü; mavi gözleri, yoğunluğuyla başımı döndürüyordu. Elleri hâlâ sırtımdaydı ama parmak uçları yumuşak bir şekilde omurgamı okşuyordu. Ağzını çok az uzaklaştırdı ve adımı dudaklarıma fısıldadı. Sonra...

"Lanet olsun."

Geri çekildi ve elleri iki yanına düştü. Bip sesini duymam ve ne olduğunu anlamam biraz zamanımı aldı.

Yedi dakikamız bitmişti.

SOG bitmişti.

Elleriyle yanaklarını ovuştururken, kafası karışmış gibi yüzüme baktı. "Tanrım. Bunu istemiyorum, Hornby."

"Ne?" Yutkunup başımı salladım. "Ah. Biliyorum. Sorun değil."

"Emilie!" Büyükannemin sesi ön bahçede çınladı. "Burada mısın? Anahtarların kapıda ve garaj yolunda bir kamyonet var. Ses vermezsen polisi arayacağım..."

"Buradayım, büyükanne," diye bağırdım. Nick ve ben aramızdaki mesafeyi açıp kıyafetlerimizi düzelttik.

"Dinle, Nick..."

"Hadi, büyükannen polisi aramadan önce git," dedi sözümü keserek. Elimi tutup beni ön bahçeye götürdü. Olanları

değerlendirmeye devam ederek onu takip ettim ve verandaya vardığımızda, bize kaşlarını çatmış olan büyükannem biraz vahşi görünüyordu.

Dudaklarımın öpüşmekten şişmemiş olmasını umarak, "Büyükanne, bu Nick Stark," dedim. "Nick, bu benim büyükannem Max."

"Tanıştığıma memnun oldum," dedi Nick.

"Lütfen verandamı terk et," diye yanıtladı büyükannem.

Nick, gitmek üzere kamyonetine doğru yürürken, büyükannemin açık sözlülüğünü takdir eder gibi başını sallayıp gülümsedi. Zihnim o inanılmaz günde yaptığımız küçük şeylerin tümünü tek tek yeniden gözümün önüne getirirken, orada öylece durup Nick'in gidişini izledim.

Büyükannem kapıyı açıp içeri girerken, "Sabah seni öldüreceğim, canım," dedi. "Ama önce biraz uyumam gerek."

Gecenin hiç bitmemesini dileyerek verandada kaldım. "Seni çok seviyorum ve iyi geceler, büyükanne."

"İyi geceler, seni küçük baş belası."

Üzerimde hâlâ Nick'in ceketinin olduğunu ancak içeri girip ayakkabılarımı çıkarırken fark ettim.

İTİRAF #17

Altıncı sınıftayken sırf birileri fark etsin diye her gün aynı tişörtü giydiğim bir dönemden geçtim. Fark etmediler, ben de on altı gün boyunca aynı tişörtü giymemin ardından sonunda pes ettim.

"Emilie, uyan!"

İrkilerek babamın sesine uyandım. Parlak ışığa karşı gözlerimi kısarak onu görmeye çalıştığım sırada, kalbim küt küt atıyordu. Ellerini kalçalarına dayamış, yüzünde öfkeli bir ifadeyle yatağın yanında dikiliyordu. "Saat kaç?" diye sordum.

"Bu harika bir soru, Em," dedi gürlercesine. "Gece, biri çeyrek geçiyor."

"Ne?" Doğruldum ve saçlarımı yüzümden çekip komodinin üzerinden gözlüğümü aldım. "Sorun nedir?"

"Sorun nedir mi?" Yüzü pancar gibi kırmızıydı ve sesi daha da yükselmişti. "Sorun, kızımın dün gece eve hiç gelmemesi. Sorun, mesajlarımı görmezden gelmen ve bana nerede olduğunu söylemeden dışarıda kalman. Bütün arkadaşlarını aradık. Tam da ölmüş olabileceğini düşündüğümüz için lanet olası polisi aramak üzeydik!"

Bir dakika. *Biri çeyrek mi geçiyor?* "Artık Sevgililer Günü değil mi?"

Ofladı. "Saatin kaç olduğunu duymadın mı? Eşyalarını topla da gidelim. *Hemen.*"

"Thomas, sakinleşmen gerek..."

"Hayır anne, sakinleşmeyeceğim. Dün gece eve gelmedi ve ben çok endişelendim." Babam, kelimeleri neredeyse büyükannemin yüzüne tükürürcesine söyledi, sesinin bu kadar yükseldiğini daha önce hiç duymamıştım. "Burada olacağını tahmin etmeliydim."

Ya da bodrumdaki dolapta -evinizde, ayaklarınızın altında- Nick Stark ile olduğumu.

"Ah, tabii ya, şimdi belli oldu." Büyükannem kollarını göğsünde kavuşturdu. "Burada olduğunu bildiğini sanıyordum. Zavallıcık senin ve Beth'in gözünde görünmez olduğu her zaman buraya geliyor zaten."

"Bırak bu konuşmaları." Babam bana döndü. "Eşyalarını al ve hemen giyin."

Yataktan kalkıp eşyalarımı aldım ve banyoya koştum. Kapıyı arkamdan kapatıp sessizce çantamdan telefonumu çıkardım.

Babam kapıdan, "Arabam nerede?" diye seslendi. "Birilerinin çarpabileceği bir sokakta sanırım?"

"Şey, tam olarak değil." Telefonu kapatıp kapıyı açtım ve bunun kulağa daha az kötü gelmesini sağlamanın bir yolu olmasını diledim. Dudağımı ısırıp büyükanneme baktım. "Hız yaptığım için kenara çekildim ve arabaya el koydular. Arabayı nasıl geri alacağımızı biliyorum..."

"Arabaya *el mi koydular*?" Tamam, şu an ellerini başının üstüne koymuş, sanki az önce bir cinayeti itiraf etmişim gibi bana bakarken duyduğum sesi, bugüne kadar duyduğum en yüksek sesiydi. "Ne kadar hızlı gidiyordun?"

Yutkundum. "Şey..."

"Git üstünü değiştir, Emilie." Büyükannem babamla aramıza girdi ve kocaman gözleriyle bana baktı. "Hemen."

Büyükannem babamla tartışıp onu merdivenlerden aşağı indirirken kapıyı kapattım ve derin bir nefes verdim. Telefonumu tezgâhın üzerinden aldım. Açarken ve takvim onayını beklerken ellerim titriyordu. Yani... gerçekten ayın on beşi miydi?

Ana ekran açılmadan önce elma logosu telefonu aydınlatırken, kalbimin boynumda attığını hissedebiliyordum.

Aman Tanrım. *15 Şubat'tı.*

Büyükannemdeyken kullandığım pijama altımı çabucak değiştirdim ve önceki günkü deri taytı giydim. Gerçeğin yüzüme çarpmasından dolayı kesinlikle çıldırmış gibiydim. Bir gün önce yaptığım şeylerin görüntüleri üzerime hücum etmeye başladı.

Porsche'yi çalmıştım, Lallie, Lauren ve Nicole'u azarlamıştım, okulun megafonunu kullanarak Josh'tan ayrılmıştım, işi bırakmıştım; sosyal medyada dövmemin bir fotoğrafını paylaşmış ve yukarıda bahsettiğim kişileri etiketlemiştim...

Kusmak üzereydim.

Sonra koluma baktım. Ah, hayır. *Hayır, hayır, hayır.* Nefesimi tutup bandajı kaldırdım.

Her şeyi mahvederken harika zaman geçirdim.

"Aman Tanrım." Aynaya ve aynada görünen yüzüme baktım.

Ben ne yaptım?

İTİRAF #18

Geçen yıl üç kez lastiğimi patlattım. Üçü de dikkatsiz davranıp kaldırıma çarpmam yüzündendi.

"Annen burada... harika."

Babamın garaj yoluna girdiğimizde annemin arabasını kaldırımın biraz yanına, sanki oradan feryat figan bir şekilde eve koşmuş gibi park etmiş görünce midem bulandı. Kollarını kavuşturmuş bir hâlde mutfakta bekliyordu ve içeri girdiğimiz anda uzun işaret parmağı doğrudan beni işaret etti. Dişlerini gıdırdatarak, "Emilie Elizabeth, gidip odandan ihtiyacın olan ne varsa al. Benimle eve geliyorsun. Hemen!"

"Tanrı aşkına, Beth, biraz sakinleşir misin?" Babam anahtarlarını tezgâhın üzerine atarken bitkin görünüyordu. Özellikle benimle arabada konuşmayı reddettiğinden, onu endişelendirdiğim için kendimi suçlu hissediyordum.

Büyükannemin evinden çıktığımızda ağzımdan sadece, "Ben," kelimesini çıkarmayı başarmıştım ki babam, "Şu anda benimle konuşma, Em," diye terslemişti.

Üç dakikalık yolculuğun geri kalanını SOG'da yaptığım şeyleri düşünerek geçirmiştim. Birbirini takip eden pek çok Sevgililer Günü'nden sonra her şey bulanıktı ve olanların gerçek olduğundan yüzde yüz emin değildim.

Çünkü her şey gerçekleşmiş olamazdı, değil mi? Yani, tekrar eden günler gerçek hayatta yoktu. Elbette başka bir açıklaması olmalıydı. Belki de rüya üstüne rüya görmüştüm, tekrar eden günlerle ilgili bir rüya...

"Benimle dalga mı geçiyorsun? *Sakinleşeyim mi?*" Annem gözlerini kısmış, savaşmaya hazır gibi görünüyordu. Üzerinde Ralph Lauren marka ekose flanel pijamaları vardı ve saçları arkadan sıkıca atkuyruğu yapılmıştı. Nemlendirici kreminin mutfağa yayılan hafif kokusu, beni gergin bir korku ve ev özlemi duygusuyla vurdu. "Senin gevşek ebeveynliğin kızımızın dün okulda olay çıkarmasına ve gece eve gelmemesine yol açtığı için sakinleşmekte zorluk çekiyorum."

"Şişşt!" Masadaki sandalyelerden birinde oturan Lisa, herkese çocukların uyuduğunu hatırlatmak için ellerini havayı okşar gibi hareket ettirdi.

"Ah, hadi ama gevşek bir ebeveyn olmadığımı biliyorsun." Babam sesini alçalttı ve elini dağınık saçlarından geçirdi. "Emilie genç. Gençler bazen aptalca kararlar verirler. Bunu yapmış olması, benim gevşek olduğum anlamına gelmez."

"Hayır, gelir!"

"Çocuklar... şişşt!" Lisa üst katı, ikizlerin uyuduğu yeri işaret etti.

Babam fısıltıyla kızarak, "Hayır, lanet olası gelmez," dedi. "Senin kusursuz olduğunu biliyorum, Beth. Ama geri kalanımız -buna kızımız da dâhil- kusursuz değil. Biraz mantıklı olabilir misin?"

"Onu bulamadığın için bana mantıksız demeye sakın *cüret etme!*"

"Şişşt!"

"*Sana* şişşt, Lisa. Tanrım!" Annem ses kontrolünden vazgeçerek bana bağırdı: "Git eşyalarını al hemen. Yarın -bugün- bu saçmalığa bakılmaksızın benim günüm zaten."

Hâlâ kapının eşiğinde duruyordum, kavgaları yüzünden felç olmuştum. Babama baktım, kısa bir şekilde başını sallayınca odama koştum. Hızlıca gözlerimi kırpıştırdım ve sırt çantama kıyafetleri sıkıştırırken ağlamamaya çalıştım. Ebeveynlerin kavga etmesine ağlamak için fazla büyüktüm, değil mi?

Büyük bir kavga etmeyeli uzun zaman olmuştu. Ve sebep ben olduğum hâlde, benim hakkımda sanki orada yokmuşum gibi konuşmaları sinirlerimi bozuyordu. Sanki sevmeleri gereken çocuk değil de üzerinde tartıştıkları bir nesneymişim gibi.

Neyse ki ailemin Em ile ilgili birçok anlaşmazlığını ortadan kaldıracak güce sahip olduğumu erken yaşta keşfetmiştim. Hangisi aşırı derecede üzgünse, onu memnun etmek için üzerine düşerek genellikle kavgayı azaltabiliyordum.

Bunun benim süper gücüm olduğunu söyleyebilirdik.

Ne yazık ki bunun bana hiçbir faydası olmayacaktı. Bu defa değil.

Merdivenlerden aşağıya koşup mutfağa girdiğimde, annem şöyle diyordu:

"Ofisi açılır açılmaz soluğu avukatımın yanında alacağım, Tom. Velayet anlaşmamızı değiştirme başvurusunda bulunacağım çünkü bundan sonra Emilie'nin seni Teksas'ta ziyaret etmesine asla izin vermem."

"Ona bunu söyleme fırsatım bile olmamıştı..."

"İyi."

"Beth." Nefesi dişlerinin arasından tısladı. "Em'in bana mesaj atmayı unutmasının değişiklik için bir gerekçe olduğunu düşünüyorsan aklını kaçırmışsın."

Üst kattan ve mutfak masasının üzerindeki monitörden Logan'ın uykulu feryadı çınladı. Lisa bir anlığına anneme ve babama dik dik baktı ama sonra bakışlarını bana çevirdi ve ayağa kalkıp merdivenlerden yukarı çıkmadan önce beni bir kez daha her şeyi altüst etmekle suçladı.

Logan'ın çığlığı monitörde daha da yükseldi ve üçümüz bir anlığına monitöre bakıp dinledik.

"Hadi, Emilie." Annemin anahtarları elindeydi. "Gidiyoruz."

"Şey." Boğazımı temizledim. "Hemen geliyorum. Sadece bir şey daha almam gerekiyor."

"Bir dakikan var."

Annem kapıdan çıkınca babama döndüm. "Onunla konuşacağım. Onu ikna etmek için..."

Elini kaldırdı. "Annen tekrar gelmeden git yeter."

Yutkundum. "Üzgünüm, baba."

Sonunda gözlerimin içine baktı. Yüzündeki hayal kırıklığı o kadar büyüktü ki gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. Yutkunup, "Az önce ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok, evlat," derken ağzında üzgün bir ifade vardı.

Evine varır varmaz, annem ne kadar sorumsuz olduğum üzerine kırk beş dakikalık bir nutuk çekmeye koyuldu. Görünüşe göre uyuyan kocası veya puggle köpeği umurunda değildi çünkü evi yıkarcasına bağırıyordu.

Telefonumu aldı ve bana o güne dek kimsenin maruz kalmadığı bir men edilme cezası alacağımı söyledi. Arkadaş yok, telefon yok, kütüphane yok, araba yok... Kısacası ev hepsinde olacaktım. Okula yürüyerek gidip gelebilirdim. O kadar.

Kitap okumamı bile yasakladı.

Gerçekten.

"Yatak odandaki tüm kitapları kaldırdım, kütüphaneden bir şey almayı da aklından bile geçirme." Kollarını kavuşturdu. "Bir ebeveynin bunu yapmak zorunda kalması tuhaf bir şey ama bence okuyacak bir kitabın olsaydı, ceza aldığın için mutlu olurdun," derken, benden tiksiniyor gibiydi.

İnternete hiçbir şekilde girememem için Wi-Fi şifresini değiştirdi ve "sorunlu" bir çocuğu bir süreliğine Boystown'a nasıl göndereceğine dair tüm detayları öğrenmek için orayı aradığını söyledi. Annemin öfkelendiğinde burnundan soluğunu biliyordum fakat yine de o anlarda ne yapacağını asla kestiremezdiniz.

Ayrıca öfkeli olduğu için onu suçlayamazdım. Sonuçta kimseye haber vermeden büyükanneme gitmiştim; onları korkutup, endişelendirmiştim ve tanıdığım herkesi saatlerce aramalarına neden olmuştum.

Yatağa gittim ama uyumak zordu. Beynimden geçen o kadar çok şey vardı ki, sanki beynimin güç düğmesi açık kalmış gibiydi.

Her şeyden önce, *neden* diye merak etmekten kendimi alamıyordum. Neden o kozmik anormalliği, bir filmde olsa izleyiciye imkânsız gelecek bu günlerin tekrarını yaşamıştım? Çünkü her ne kadar bunu bir anlığına halının altına itmek istesem de tek bir gerçek vardı: Bu tekrar eden günler gerçekten yaşanmıştı.

Tuhaf derecede uzun bir rüyadaymışım gibi değişken bir bilinç durumunun etkisi altında da olsam, yaşadığım gerçek bir şey de olsa; sonuç olarak birden çok Sevgililer Günü yaşamıştım.

Hayal görmüyordum.

O zaman... *neden*?

Bir süre dönüp durdum ama tuhaf deneyimime neyin sebep olduğu konusundaki endişelerim, bir süre sonra yaklaşacak olan muazzam kıyamet duygusunun gölgesinde kaldı. Çünkü her geçen dakika SOG'da yaptığım başka bir şeyi -korkunç bir şeyi- hatırlıyordum. Yaptığım şeyleri, söylediğim sözleri, kesinlikle kızdırdığım insanları.

Sabah okula nasıl gidecektim?

Kimsenin beni tanıyamayacağı şekilde kılık değiştirmemin bir yolu var mıydı? Sabah olmadan okul değiştirebilir miydim? Yüzümü yastığa gömdüm ve inledim çünkü şiddetli bir kaza

olmadığı sürece annemin okulu geçici olarak bırakmama izin vermesinin hiçbir yolu yoktu.

Ve abartmıyordum.

Sabah ağız dolusu kusuyor olsam, babam, kusmamam için ders arasında Ziploc içmem gerektiğini söylerdi. *Her kusmak üzere olduğunda, bundan nasıl kaçınabileceğini düşün, Emilie. Bu iyi bir ders olur.*

Bundan kurtulmanın bir yolu yoktu. Okula gidecektim ve Hazelwood Lisesinin tüm öğrencileri tarafından yok edilecektim. Lauren, Lallie ve Nicole halka açık gösteri gibi bir şeyde beni lime lime edeceklerdi ve okuldaki hiç kimse, beni desteklemek için o kızlara karşı çıkarak kendi sosyal statüsünü tehlikeye atacak kadar aptal değildi.

Diğer herkes kendi kıçını kurtarmaya bakacaktı. Onları bundan kim sorumlu tutabilirdi ki?

Nick'ten ne bekleyeceğim konusunda da hiçbir fikrim yoktu.

Onu evin yanında dururken düşünmek bile başımı döndürüyordu. Onunla mükemmel, yedi dakikalık muhteşem bir öpüşmeyle sona eren bir gün geçirmiştim ama o son öpüşmenin her saniyesi SOG'un bitiş saatiyle çerçevelenmişti.

Ertesi gün ne olacaktı? Hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaktı yoksa abisinin eski apartmanının çatısında bana nasıl davrandıysa yine öyle mi davranacaktı?

Sonunda ne zaman uyuyakaldığımı bilmiyorum ama saat 3.15'te hâlâ öylece yatıyor, Nick Stark'ın etkileyici hatıraları ile beni okulda neyin beklediğine dair kâbus gibi hayaller arasında gidip geliyordum.

Saat altıda uyandığımda yataktan kalktım ve ajandama bile bakmadan doğrudan aşağıya indim. Ajandayı salla gitsin.

Ev sessiz ve ıssızdı. Hemen planımın provasını yapmaya başladım çünkü cesur olmam gerekiyordu. Okuldan sonra annemin

beni dinlemesini sağlamanın bir yolunu bulmalıydım. Annemin yeniden dava açacak kadar kuvvetli bir gerekçesinin olmadığı konusunda babamın haklı olmasını istiyordum ama sonra, henüz bilmedikleri bir şey için endişelenirken midem kasıldı.

Sorumsuzca araba kullanmam nedeniyle aldığım cezayı öğrenince, annemin yeterli bir gerekçesi olacak mıydı?

Babamın yanına gidememe düşüncesine katlanamıyordum; onun evi, anneminkinden daha çok yuva gibiydi. Teksas'a taşınıp beni geride bıraksa bile, her zaman onu ziyarete gidebilmem için uçak bileti göndereceğini biliyordum. Ancak annem yargıcı babamın kötü etki yarattığına ikna ederse, on sekiz yaşıma basana kadar babamı ne sıklıkla görebileceğimi -tabii eğer görebilirsem- ancak Tanrı bilirdi.

Bulaşık makinesini boşalttım, çamaşır makinesini doldurdum ve okul için hazırlandım. O sabah saç ve makyaja fazla zaman harcamadım desem yalan olur. Kimya dersine girdiğimde Nick'in bana *o* bakışı atmasını istiyordum: eğer bunu maskara ve dudak parlatıcısı sağlayacaksa, ona da hazırdım.

Ne yazık ki evden çıkma vaktim gelene kadar, telefonum yanımda olmadığı için Roxane veya Chris'e birlikte okula gitmeyi teklif edemeyeceğimi fark etmedim. Okula yürüyerek gitmek zorundaydım ve bu, kulağa çok kötü geliyordu.

Mutfak penceresinin dışındaki termometreye baktım. Eksi on derece.

Harika.

İTİRAF #19

Geçen yaz, ailemin gittiğimi bile fark etmedikleri bir günde Platte Nehri'nde neredeyse boğuluyordum. Tanrı'ya şükür Rox iyi bir yüzücüydü.

Hazelwood Lisesinin ön kapısından girdiğim an, kimsenin önceki günü hatırlamadığına dair tüm umutlarım yok oldu.

Ceketimin fermuarını açıp şapkamı ve eldivenlerimi çıkardım, iliklerime kadar donmuştum. Ayrıca Astro minibüsümü çaresizce özlemiştim. İdare ofisinin yanında duran ve tanımadığım, fısıldaşarak yanlarından geçmemi izleyen iki kıza baktım.

Önümde dört kişilik bir grup vardı, tarzları çok havalıydı ama onları tanımıyordum. Arkalarını dönüp dördü birden bana doğru kıkırdayarak gülümsediler, üstelik destekleyici bir şekilde. Sanki onayladıkları eğlenceli bir şey yapmışım gibi.

Anında yüzüm ısındı ve görüşüm keskin bir şekilde herkesin bana baktığı gerçeğine odaklandı. Hem de her bir kişinin. Kantinin yanındaki o kız, kupaların sergilendiği vitrinin yanındaki çocuklar, danışman öğretmenin odasının yanındaki matematik kurtları... Binadaki tüm gözler üzerimdeydi.

Fark etmemiş gibi yaptım ve dolabıma doğru ilerledim. "Vay canına, Em, sen benim kahramanımsın!" dedi, arkamdan gelen Chris. Hayatım boyunca onu gördüğüme hiç bu kadar

sevinmemiştim. "Gerçekten sana inanamıyorum. Dövme abartılı bir şekilde tam bir kaçık işi olsa da bunu yapmaya cesaret etmiş olman ve bunun fotoğrafını paylaştığın gönderine Josh'ı etiketlemen aklımı başımdan aldı."

"Buna ben de inanamıyorum." Etrafıma bakındım, Tanrı'ya şükür ki kimse bize dikkat emiyor gibiydi. Chris gülümsüyordu, bu da benim, "Alex ile ne oldu?" diye sormama neden oldu.

"Em... şunu dinle. *Mükemmel* bir akşam geçirdik. Yanıma geldi, sanki yüzlerce kez birlikte takılmış gibiydik. Çok rahattı, sadece konuştuk ve film izledik. Sonra..." Sesini alçaltı ve vahşi bir mutlulukla kocaman açılmış gözleriyle omzumun üzerinden bakarak devam etti: "...onu arabasına götürdüğümde, beni o gümüş rengi CRV'sinin yan tarafına bastırdı ve öptü... şey gibi..."

"Açlıktan ölüyormuş da onu besleyebilecek tek şey senmişsin gibi mi?"

Ağzı açık kaldı ve ciyakladı. "Bu söylediğin kulağa *Alacakaranlık* filminden fırlamış gibi geliyor ama kesinlikle tam üstüne bastın. Aynen öyle!"

"Kapa çeneni!"

"Yapamam!" Yerinde zıplıyordu, ben de onun bu kutlamasına katıldım çünkü hiçbir şey Chris'in aşkı bulması kadar mutluluk verici değildi. O, film sahnesi gibi olan böyle anları hak ediyordu. "Beni düşünmeden duramadığına dair mesaj bile attı."

"Elbette düşünmeden duramaz, rüya gibi öpüşüyorsun sen."

"Ah keşke bilebilseydin."

"Bana bunu her defasında söylüyorsun zaten."

"Yine de gerçekten bilmeni isterdim." Yaklaşıp, "Bu benim özel yeteneğim," diye fısıldadı.

"Hepimizin özel yetenekleri var."

Gözlerini devirdi. "En harika randevu çıldırışımı yaşarken bana *Pretty Woman* alıntıları ile gelme."

"Peki, devam et."

"Sana, Alex'in okuldan sonra benimle kot pantolon almaya Village Pointe'e geleceğini söylemiş miydim?"

Homurdandım. "Ciddi misin? Yani, kot pantolon alışverişi kötü bir tercih değil mi?"

"Odaklan, Em. Gelmek isteyen o." Tamamen aşk sarhoşu gibi görünen gözleri parıldarken, "Seni seviyorum demek için çok mu erken?" diye sordu.

Bugün seni seviyorum, Nick. Başımı iki yana sallayıp, "Hiç de değil," dedim.

Telefonuna bakıp, "Gitmem gerek," dedi.

"Hey, beni eve bırakabilir misin?"

"Elbette." Yürümeye başladığı sırada omzunun üzerinden, "Okul çıkışı dolabımın yanında buluşalım," dedi.

İlk birkaç dersi tüm dünyanın gözlerinin üzerimde olduğunu fark etmemiş gibi davranarak geçirmeyi başardım. Her şeyi yok saydım ve günün felaketine dair gerçekliğine değil, kendinden geçiriciliğine odaklanmayı seçerek, önceki gün Nick'le olan anları kafamda yeniden canlandırdım. Ders aralarında koridorlarda adımı söyleyen insanları duydum ama hiçbirini duymamış gibi yaparak sadece Bay Bong'un dersine kalan dakikaları saydım.

Üçüncü derse girerken, *o* kızların bana doğru yürüdüklerini gördüm. Lallie konuşuyor, diğer ikisi de sürükleyici olacağı kesin olan konuşmayı dinleyerek onun yanında yürüyordu. Koridorlar tıklım tıklım öğrenci doluydu çünkü teneffüsteydik. Lauren başını çevirip doğrudan bana baktığında, zaman ağır çekimde ilerliyormuş gibi hissettim.

Ah, hayır, beni lime lime edecekler.

Benim durumumda olan herkesin yapacağı şeyi yaptım. Sağıma dönüp konferans salonunun kapısını açtım. İçerisi genel olarak karanlıktı, sadece parlayan birkaç sahne ışığı vardı ve kapı arkamdan kapanırken sağa doğru süzüldüm.

Beni takip edecekler miydi? Seyirci koltuklarının son sırasından koşarak aşağıya indim. Malzeme depolamak için kullanılan büyük kutunun arkasına saklandığım sırada zilin çaldığını duydum. Çömelmiş beklerken kalbim gümbür gümbür atıyordu ve dibe mi vurmuştum yoksa daha da düşecek miydim, bilmiyordum.

Kutunun arkasına çömelirken rastgele birkaç ses duydum. Belli ki bir Müzik dersi başlamak üzereydi ve ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim olmadığı için kalbim gümbür gümbür atmaya devam ediyordu. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.* Bu normal bir davranış değildi, değil mi? Normal insanlar okuldaki tüm zamanı saklanarak geçirmezlerdi.

Konferans salonunda sesi gümbürdeyen kadın, "Pekâlâ, pekâlâ, herkes yerleşsin," dedi, tam bir öğretmen havasında. "Heyecanlı olduğunuzu biliyorum, o yüzden herkes hazırsa en baştan deneyelim ve hangi aşamada olduğumuzu görelim."

Ses sisteminden müzik yükselirken çömelmiş bacaklarım titriyordu. Gürültü bana dışarı çıkıp gizlice kapıya ilerlemenin güvenli olabileceğini düşündürse de köşeden bakar bakmaz mahvolduğumu anladım.

Çünkü tam o anda, sahnedeki on beş kadar pop korosu öğrencisi provaya "Summer Nights" şarkısı ile başlamıştı. Yani, şimdi dışarı çıkarsam o süperstarların her biri beni görecekti.

Lanet olsun.

Sadece girmem gereken dersi astığım için başım belaya girmekle kalmayacaktı, aynı zamanda şimdi Danny ve Sandy'nin sevimli şarkısı bütün gün dilime dolanacaktı.

Kutunun arkasında oturup rahatladım.

Anlaşılacağı üzere çok da kötü değillerdi. *Grease*'teki şarkıların yüksek sesle yorumlanması, ben mırıldanarak onlara eşlik ederken kendi felaketimi bir süreliğine unutmamı sağladı. "Hopelessly Devoted to You" isimli şarkı hâlâ akılda kalıcıydı. Sonunda zil çaldığında ve konferans salonu saklandığım yerden

fark edilmeden çıkabileceğim kadar boşalmaya başladığında, kramp giren bacaklarımı düzeltip hızla oradan uzaklaştım.

Ne yazık ki salonun kapısını açar açmaz Josh ile karşılaştım.

"Ah!" Geri sıçradım, saliselik sarsıntı geçtikten sonra bile vücudum çarpışmayı hissetmeye devam etti.

"Emilie." Josh'ın burun delikleri genişledi ve gözleri yüzümde gezindikten sonra, "Konferans salonunda ne yapıyordun?" diye sordu.

"Ben, şey..."

"Biliyor musun? Umurumda değil." Koluma dokunup, "Gel benimle," dedi ve beni koridordan geçen öğrencilerden uzaklaştırarak köşedeki kupa vitrininin olduğu tarafa götürdü. Bana biraz daha yaklaşıp sakin ama kızgın bir sesle, "Dün ne *halt ettin* öyle, Em?" diye sordu.

Boğazımı temizledim. Ne demeliydim? *Şey, aslında ben 15 Şubat'ın gerçekten geleceğini bilmiyordum? Seni biriyle öpüşürken gördüm ama artık bunun gerçek olup olmadığını bile bilmiyorum?* Aynen, sanki bunlar çılgınca değilmiş gibi. "Düşündüm..."

"Sabah dolabımın yanındayken her şey yolundaydı. Sonra gittin ve giderken tek amacın beni okul hoparlörlerinden rezil etmek miydi? Peki ya şu dövme? Kim böyle şeyler yapar ki?"

Yüzü biraz kızarmıştı ve incinmiş görünüyordu. Gerçekten bir cevaba ihtiyacı varmış gibi yüzüme bakarken aslında üzgün görünüyordu. Derin bir nefes alıp, "Dinle Josh, nasıl göründüğünü biliyorum..." dedim.

"Bir pislikmişsin gibi mi?"

Vay be. Sevdiğim bir adam bana ilk kez kötü bir söz söylemişti ve bu sarsıcı, iğrenç bir duyguydu. "Eski sevgilinle hâlâ ilişkin olmasaydı belki öyle davranmazdım," dedim.

Şaşkın gözleri biraz büyüdü. Ama gözlerinde gördüğüm sadece şaşkınlık değildi; ufak bir hareketle başını eğerken, gözlerinde başka bir şey daha vardı. Kıskandığım için ufak bir memnuniyet? "Macy ve ben sadece..." diye cevapladı.

"Sadece ne? Öpüşen arkadaşlar mısınız?"

Gözlerini kırpıştırdı, bir şekilde onu güzel gösteren ve inanılmaz derecede uzun kirpiklerini vurgulayan yavaş bir kırpıştırmaydı bu. "Biz öpüşmedik."

Başımı yana eğdim. "Bana yalan söyleme."

"Neden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrim yok." Kaşları çatıldı. "Macy'yi öptüğümü mü düşünüyorsun?"

Dostum, kesinlikle doğru söylüyormuş gibi görünüyordu. "Dün onunla kahve almaya gitmedin mi?"

Kaşları çatıldı. "Evet?"

"Otoparkta paylaştığınız bir an olmadı mı? Senin arabanda?"

Gözlerini kıstı, konuşmak için ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. Sonra yutkunup, "Macy ile işlerin... biraz karışık olduğunu kabul etmeliyim. Ama yemin ederim ki onu öpmedim."

"Tabii ya." Ona baktım, gerçekten baktım, acımı bulmak için gözlerimi kıstım. Macy'yi öptüğünü gördüğüm ilk birkaç seferde, içim burulmuştu. Ama şimdi ona baktığımda gördüğüm... sadece bir erkekti. Nispeten çekici olan ama üzerimde kesinlikle hiçbir duygusal etkisi olmayan bir adam. "Eh, sanırım bu karışıklığı senin için çözdüm. Hoşçakal, Sutton."

Ondan uzaklaştım ve daha fazla konuşmamak için çaresizce başımı eğip Kimya dersine neredeyse koşarak gittim. Kötü kızlar tarafından parçalanmak istemiyordum, nasıl bir pislik olduğum hakkında bir tür şehir efsanesiymiş gibi konuşulmasını da istemiyordum.

Derin bir nefes alıp sınıfa girdim. Nick henüz gelmemişti ve onu görmeden önce toparlanmak için birkaç dakikam olmasına mutlu olmuştum. Oturup kitabımı çıkardım, şu an gün boyunca hiç olmadığım kadar gergindim.

Çünkü ne ile karşılaşacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Nick önceki akşam olduğu gibi komik ve sıcak olacak mıydı? Yoksa tüm yıl boyunca yanımda oturan somurtkan laboratuvar ortağım mı olacaktı? Bana çıkma teklifi edecek miydi? Hatta

beni tekrar öpecek miydi? Yoksa dünkü seçimlerinden pişman mı olmuştu?

Nick'in gelmesini beklerken kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Fakat ders zili çaldığında hâlâ ortada yoktu. Beynim yüksek aktivite ile çalışırken, Bong sınıf listesinde Nick'i yok olarak işaretledi ve yaklaşan projelerimizden bahsetmeye başladı.

Nick neredeydi? Hasta mıydı? Okula mı gelmemişti? Yoksa dersi mi asmıştı?

Peki bu benim yüzümden miydi? Demek istediğim, elbette mantıksal olarak durumun öyle olmadığını *biliyordum* ama güvensiz kalbim Nick Stark'ın yokluğuyla ilgili kötü bir hisse kapılmıştı.

Bay Bong, dikkatini doğrudan bana çevirmeden önce tam beş dakika konuştu.

"Dün yaptığın yaramazlıklardan kurtuldun mu, Bayan Hornby?" Gözlüğünün üzerinden yüzüme baktı. "İdarenin ceza konusunda seninle konuştuğunu varsayıyorum?"

"Şey, evet," dedim utançtan ölürken.

"İyi." Dönüp sınıfa baktı. "Göreceğimiz çok şey var, o yüzden hemen derse geçelim, millet."

Bong ders anlatmaya başlayınca, ben de hemen not almaya koyuldum. Yüzüm alev alevdi ama midemin içinde yanan top gitmiyordu. Her geçen dakika daha da kötüleşiyordu.

Nick benden kaçıyor muydu?

On iki saat önce beni öpmüştü ama şimdi ortalıkta yoktu.

Günün geri kalanı bulanık geçti. Uykusuzluğum, Nick'in yokluğu ve tüm gözlerin sürekli üzerimde olması arasında âdeta uyuşmuştum. Öğleden sonra rutinini uyguladım; sınıftan sınıfa dolaştım, görünmez olmaya çalıştım ve sonunda eve geldiğimde doğrudan odama gidip kapıyı kapattım.

Ebeveyn çatışmasını önleyebileceğimi umuyordum. Annemin muhtemelen ortalığı biraz daha cehenneme çevirmek için çabalayacağını biliyordum ama benim hiç enerjim yoktu.

Görünüşe göre kapalı kapı planım işe yaramıştı -hem de inanılmaz derecede- çünkü stresten Cheetos yiyip *Gilmore Girls*'ün tekrar bölümlerini izlerken, kıyafetlerimi değiştirmeden uykuya dalmıştım.

Annemle ya da Todd'la hiç konuşmadım.

Aslında ertesi sabaha dek uyanmadım.

Özdisiplin konusunda her zaman kendiyle gurur duymuş biri olarak, parmak uçlarımda Cheetos kalıntılarıyla ve üzerimde bir önceki günün kıyafetleriyle uyanmak pek de iyiye işaret değildi. Yine de bir nedenden dolayı, bunun hissettirdiği duygudan nefret etmedim.

Derin bir nefes alıp sınıfa girdim. Önündeki masanın üzerindeki kitaba bakan Nick'in kafasını gördüm ve o anda, mideme kelebekler doldu.

Masamıza vardığımda mesaj atıyordu ve başını kaldırmadı. Oturup kitabımı çıkardım.

Nick kafasını kaldırdığında gözlerimiz buluştu ve SOG'un tüm anıları üzerime hücum etti.

Beni tanımıyormuş gibi ağzı kapalı bir şekilde gülümseyip ardından telefonuna geri döndü.

Yanaklarıma bir alevin hücum ettiğini hissettim ve yemin ederim ki bir anlığına işitme yetimi kaybettim.

Nick'e baktım ama o hâlâ telefonuna bakıyordu. Neden bana bakmıyordu?

Tam Nick'e ceketinin dolabımda olduğunu söylemek için ağzımı açmıştım ki, Bong içeri girip, "Kitaplarınızı kaldırın çocuklar, sınav vakti," dedi.

Ah sınavı tamamen unutmuştum. Ders çalışmayı unutmuştum. Eşyalarımı toplayıp diğer masaya geçtim ama midemdeki korku düğümü büyümeyi sürdürdü.

Ve bunun sınava hazırlıksız olmamla hiçbir ilgisi yoktu. Hayatımda ilk kez notlarım umurumda değildi. Tek umursadığım, Nick'in beni görmezden geldiği gerçeğiydi. Benden kaçtığı gerçeği.

İki gün önce, büyükannemin evinin yan tarafındaki karanlıkta benimle öpüşmüştü ama şimdi gülümseyemiyor, merhaba diyemiyor ya da varlığımı kabullenemiyordu, öyle mi?

Tüm dersi, sınavıma odaklanmaya ve cevapları ararken zihnimi düşüncelerimden uzak tutmaya çalışarak geçirdim. Sonunda zil çaldığında, ben eşyalarımı toplayıp sırt çantamı alırken Nick çoktan uzaklaşmıştı. Yalvarmak ya da peşine düşmek niyetinde değildim ama her zamankinden biraz daha hızlı yürüdüm, umutsuzca onun beni beklediğini görmeyi umuyordum.

Ama yoktu.

Sonraki bir saati, beni yok saydığı için tamamen yıkılmış ve bu duruma üzülerek geçirdim.

Ama sonra bir şey fark ettim.

Eski Em, baştan savılmayı kabul edip bununla başa çıkabilirdi ama SOG beni değiştirmişti. Çılgınca ve kesinlikle saçma sapan bir gün olabilirdi ama hayatımı kendim için yaşamak bana kendimi iyi hissettirmişti. Daima herkesi memnun etmek için yaşamıştım ama gerçekten istediğim şeyi ben yapmazsam, kim yapacaktı ki?

Öğle arasında kütüphaneye girmek üzereyken, Nick'in de aynı kapıdan çıkması biraz kader gibi geldi. Ciddi ve düşüncelere dalmış görünüyordu ve ben, "Hey, sen," diye seslenene kadar beni görmedi bile.

Döndüm ve ona doğru yürüdüm. "Peki sen de ceza aldın mı?"

Sözlerimi ve aniden ortaya çıkmış olmamı algılamaya çalışıyormuş gibi kaşları biraz aşağı indi ama gülümsemedi. "Henüz almadım," dedi.

"Şanslısın." Hafifçe yan tarafına çarptım. "Ben iki hafta gözetim altında kalacağım ama bunun büyük nedeni hoparlör olayı. Görünüşe göre okul ekipmanını 'başka bir öğrenciye zorbalık yapmak' için kullanmışım. Buna inanabiliyor musun?"

"Evet, şey, çılgınca." Yürümeyi bıraktı. "Dinle, şu tarafa gitmeliyim." Solumuzdaki koridoru işaret etti. "Yani, sonra görüşürüz."

"Tabii, sonra," dedim ama o uzaklaşırken, ona tekrar yetişmek için insanları ittim. "Nick!"

Bana baktı ama yürümeye devam etti. "Evet?"

"İyi miyiz?"

"Hımm... Tabii ki?" Kaşlarını çatıp bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Biraz acelem var, o yüzden yarın Kimya dersinde görüşürüz."

Ben kıpırdamadan öylece dururken; insanlar etrafımdan dolanıyor, çarpışıyor ve birbirlerini itiyorlardı. Kafası kalabalığın içinde kaybolana ve kalbim bin küçük parçaya ayrılana dek Nick'in uzaklaşmasını izledim.

Okuldan sonra yan kapıdan çıkarken, Rox, "Ve acımadı, öyle mi?" diye sordu, dövmemi kastederek. "Dostum, senin yaptığını yapsaydım annem beni öldürürdü."

"Aslında acıdı ama o kadar kötü değildi." Dante bana dövme yaparken, Nick'in solumdaki sandalyede bana eşlik ettiği canlandı gözümün önünde.

"Nick Stark elini tuttu mu?" derken, kaşlarını dalga geçerek kaldırıp indirdi.

"Kapa çeneni," dedim ben de şakayla ama nedense en yakın iki arkadaşıma, olanlardan bahsetmemiştim. Nick ve benden

başka hiç kimse, bir günün nasıl bu kadar büyük olabileceğini anlayamazdı. Yaşamamış olsam ben de inanmazdım ve bunu tartışmaya açmaya hazır değildim.

"Bu konuda biraz fazla anne gibi." Chris güneş gözlüğünü takıp, "Bir tarafım, büyük bir şeyin olduğunu söylüyor," dedi. Gözlerimi devirdim ama gülümseyecek bir neden bulamadım. "Herkes sevgilisiyle mükemmel bir Sevgililer Günü geçirecek diye bir şey yok, Chris."

Rox bana dönüp, "Alex'i öptüğüne inanabiliyor musun?" dedi.

Chris, "Tam olarak filmlerdeki kadar harikaydı," dedi.

"Çok romantik," derken, Chris'in aşk sarhoşluğunu kıskanmıştım.

"Aynen." Rox, Chris'in arabasının ön kapısını açtı ve bindi. Tam ben de arkaya kendimi atmak üzereydim ki Chris'in, "Görünüşe göre Em'in dövme arkadaşı arabasıyla sorun yaşıyor," dediğini duydum.

Durup arkamı döndüm. Nick'in kamyonunun kaportası açıktı ve Nick elinde bir kutu motor sıvısıyla yana doğru eğilmişti.

"Siktir et."

"Ne?" Chris gözlüğünün üzerinden bana baktı.

"Ah... şey, bunu yüksek sesle söylemek istememiştim." Göz kırptım. "Ama en azından bir konuşmayı hak ediyorum."

"Em. Şey, ne?"

Sırt çantamın fermuarını açıp Nick'in büyük ceketini çıkardım ve ben çantayı yere bırakırken, Chris ve Rox birbirlerine *Em, iyi mi?* der gibi baktılar. "Hemen döneceğim."

Nick'in kamyonetine doğru yürüdüm. "Direksiyona geçip marşa basmamı ister misin?"

Başını kaldırdı. Yutkundu. "Hayır, idare ediyorum, yine de teşekkür ederim."

Gözlerimi devirdim. "Ama sen motora sıvıyı boşaltırken, ben motoru çalıştırsam daha kolay olmaz mı?"

"Hallediyorum, Emilie." Sesi, kahve standından sonra ona ailesini sorduğumda olduğu gibi kesik kesikti.

"Neden böyle davranıyorsun? Bana kızgın mısın yoksa başka bir şey mi var?"

İç çekti ve büzülmüş dudaklarıyla başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece... yani, geçen gece sana böyle şeylere vaktimin olmadığını söylemiştim."

"Ne gibi şeylere? Senden hiçbir şey istemiyorum ki. Sadece sana yardım etmeyi teklif ettim..."

"Emilie." Adımı dişlerini sıkarak söyledi. "Gerçekten eğlenceliydi. Öyleydi. Eğlenceli bir gündü. Ama bugün başka bir gün, tamam mı?"

Utanarak ağzımı kapattım. Tam uzaklaşmak üzereyken fikrimi değiştirdim. "Geçen gece annem ve babam bana bağırıp çağırdılar. Ardından onlar beni cezalandırdıktan ve hangisiyle yaşamam gerektiği konusunda mahkemede ölümüne savaşmaya ant içtikten sonra, bir aydınlanma yaşadım. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum..."

"İyi ya da kötü, olay nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın; diğer insanlar ve onların benden yapmamı istediklerini düşündüğüm şeyler için değil, kendim ve kendi istediğim şeyler için yaşamaya başlayacağım. Çünkü bunu ben yapmazsam, kim yapacak ki?"

Doğruldu ve ellerini ceketinin ceplerine soktu. Yüzü okunmuyordu.

"Birlikte geçirdiğimiz o gün inanılmazdı. 'Zamanının olmadığını' veya bir ilişki istemediğini biliyorum ve beklemek benim için sorun değil, sadece arkadaş olmak da hoşuma gider. Ama SOG..."

"Bir hayaldi," dedi Nick. "O bir seraptı, Emilie."

"Yani? Ne olacak? Uçup gidebilir diye mutluluktan tamamen kaçacak mısın?"

Önce bir anlığına bana baktı, sonra arkasını döndü. "Seninle o şekilde ilgilenmiyorum, tamam mı?" dedi.

Beynimde hemen *Yanlış anlamış olmalıyım, üzgünüm,* düşüncesi belirdi.

Aslında bunu söylemek üzere ağzım da açıldı.

Ama yanlış falan anlamamıştım.

Üzgün de değildim.

"Bunda ısrar edebilirsin, Nick," dedim, kendine karşı dürüst olmaktansa bana karşı pislik gibi görünmeyi tercih etmesine kızmış ve hayal kırıklığına uğramıştım. "Ama o gün olanları ben hayalimde canlandırmıyorum. Böyle günler pek gerçekleşmez, Nick. Eric'ten sonra kendini salmaktan korktuğunu anlıyorum ama..."

"Lütfen abimi bu işe karıştırma."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve hayal kırıklığıyla bakışlarımı kaçırdım.

Elini başının üstüne kaldırdı. "Abim hakkında bir bok bilmiyorsun ve sana anlattıklarımı, beni -ve kendini- okulu asma günümüzün aslında olduğundan daha fazlasını ifade ettiğine ikna etmek için kullanıyorsun. Bunu sana söylediğim için üzgünüm Emilie ama SOG sadece bir oyun buluşmasıydı. İki kişinin okuldan kaçıp şehir merkezinde takıldığı bir gün. O kadar."

"Hım, peki o zaman." Aşağılanmanın neden olduğu koca, şişman gözyaşları yüzünden gözlerimi kırpıştırdım.

"Duygularını incitmek istemiyorum, Em. Ama hepsi..."

"Anladım." Ceketini ona uzattım ve arabaya döndüm. Chris ve Rox camları açık bir şekilde arabada oturuyorlardı ve o utanç verici reddedilmenin tamamına tanık olmuşlardı. Ön koltuğa sıkıştım ve arkadaşlarım bana tek bir soru bile sormadılar. Rox kolunu bana doladı ve Chris bana her zaman orta konsolunda sakladığı mendillerden birini verdi.

Sadece bir oyun buluşması.

İTİRAF #20

Altıncı sınıftayken, sokağın karşısındaki Finn Parker'ın zilini çalıp kaçarken merdivenlerinden aşağı düşüp bileğimi kırmıştım. Ailem hâlâ bileğimi paten kayarken kırdığımı sanıyor.

Eve gelince, ağlamak için kendimi bıraktım. Nick'in olduğu yerde acı verici bir boşluk hissediyordum. Onu 14 Şubat'ta tanıdığım için bu daha da garipti. Ama bir şekilde beni -her şeyimi- gördüğünü ve beni anladığını hissetmiştim. Bu hiç de mantıklı değildi belki ama Nick konusunda büyük bir kayıp duygusu hissediyordum.

Annemin eve geldiğini duydum ve onun öfkesiyle uğraşmak istemedim. Özellikle dün gece odamda saklandığım için muhtemelen hâlâ kızgındı ama kendimi duygusal olarak daha fazla çatışmayla başa çıkabilecek kadar donanımlı hissetmiyordum.

Ödevime başladım. Tek başıma başka ne yapacağımı bilmiyordum. "Em, yemek hazır!" diye bağırdığında midem bulandı.

Derin bir nefes alıp aşağıya koştum. En sevdiğim yemek olan spagetti ve köftenin kokusunu alabiliyordum ama bu kokuda melankolimi artıran bir şeyler vardı. O eski, sarı renk yemek odasında sadece annem, babam ve ben varken yenilen eski spagetti anılarını canlandırıyordu. Sonra babamın küçük dairesinde

sadece ikimizin olduğu zamanları getirdi aklıma. En sonunda ise, ikisinin de bana spagetti yedirerek beni hayatlarının yeni aşklarıyla tanıştırdıkları sinsi anıları hatırlattı.

Spagetti beni üzüyor, Nick ise yumuşatıyordu.

Oturduğumda annemin bana baktığını hissedebiliyordum. Kendimi yeni bir derse hazırladım.

"İyi misin, Emilie?"

Annemin kocası Todd iyi biriydi, benimle ve babamla ilgili her şey dâhil olmak üzere kendisini ilgilendirmeyen şeyler hakkında daima paylaşacak bir fikri varmış gibi görünen zararsız bir tüccardı.

Bu yüzden sorusu gerilmeme neden oldu.

"İyiyim." Spagettime bakıp peçetemi kucağıma koydum. "Neden ki?"

"Şey gibi görünüyorsun..." Çatalıyla yüzümü işaret etti.

"Geçen gece eve çok ama çok geç gelmiş gibi mi?"

Teşekkürler, anne.

"Üzgün gibi." Todd başını eğmiş ve bunu sanki imkânsız bir şeymiş gibi söylemişti. "Ağlıyormuş gibi. İyi olduğuna emin misin, evlat?"

Başımı salladım. Sesindeki beklenmedik endişe, kendimi o ana dek hissettiğimden daha parçalanmış hissetmeme neden oldu.

"Em?" Şimdi annem de başını eğmişti. "Her şey yolunda mı?"

Tekrar başımı salladım ama görüşüm yaşlarla bulanıklaştı. Gözlerim artık gözyaşlarımın hepsini içeride tutamayacak kadar doluydu.

"Emilie." Annem gözyaşlarımı görünce gerçekten şaşkına dönmüştü. "Tatlım?"

Buna sevgi ifadeleri neden olmuştu. Ben mutfak masasında gözyaşlarımı spagetti ve köfterime akıtarak hıçkıra hıçkıra

ağlarken, bebek "kardeşim" Potassium da sanki kafayı yemişim gibi bana bakıyordu.

"Canımı sıkıyorsun."

"Yine de buradayım işte, değil mi?" Americanomdan bir yudum aldım ve Rox'a, "Yeni yaşımdayken kafesini temizlemeyi unuttuğum için Gine domuzumu başkasına veren kadın olan annem, beni gerçek anlamda cezalandırdı," dedim.

"Ah, Dre'yi unutmuştum."

İç çektim. "Annemin komşumuz Finklebaumlara verdiği Gine domuzum Dre, huzurla uyusun. Hemen ertesi gün onu arka bahçelerinde kaybetmişlerdi."

"Yani anlamıyorum." Rox gözlüğünü çıkardı ve camlarından birindeki lekeyi sildi. Gözlüklü de gözlüksüz de iyi görünen kişilerdendi. Makyaj yapsa da yapmasa da cildi her zaman mükemmel görünüyordu ve tüm saç stilleri yüzüne yakışıyordu. Onu tanıdığımdan beri saçları örgülü, rastalı, kısa ve uzun olmuştu; sarı, pembe hatta Afrikalı saçı bile yaptırmıştı ve hepsi ona çok yakışmıştı.

Parmağımı bardağın üzerindeki logoda gezdirirken, benim de artık saçımı değiştirme vaktimin gelip gelmediğini merak ettim. Birdenbire, her zamanki estetik anlayışım bana yanlış geldi.

Rox, "Aslında bu defa -alınma ama- cezalandırılmayı hak ettin ve *şimdi de* annen hoşgörülü mü davranıyor?" dedi.

"Şey, hayır." Arkama yaslandım. Hâlâ biraz titrediğimi hissediyordum. "Daha çok insan annesi olmaya karar vermiş gibi. Dün gece yemekte Nick yüzünden başlayan ama sonra ailemle olan son duruma dönüşen bir ağlama krizi geçirdim."

"Hangi durum?"

Ona babamın terfisini ve annemle babamın kavgasını anlattım. "Geçirdiğim krizin iyi yanı, kiminle yaşamak istediğime

dair dürüst duygularımı ağzımdan kaçıracak kadar zırvalık yapmış olmamdı."

"Peki kiminle?"

İç çektim. "İkisiyle de."

Ama ilk kez annem beni gerçekten dinlemişti. Bana sarıldı, sonra babamı arayıp sesi hoparlöre verdik. Sonunda bunun bir şeyi değiştirip değiştirmeyeceğini bilmiyordum ama Lisa ile konuşacağına ve olası tüm seçenekleri araştıracağına söz verdi.

Ve bu çok önemliydi.

Rox, "O zaman buna sevindim çünkü onlarla konuşman gerekiyordu. Bunun zamanı gelmişti," dedi.

İçeceği bardağımda döndürdüm ve, "Haklısın," dedim.

Acınası kısım, bunu Nick'e anlatmak istememdi. Şehir merkezindeki çatı katındayken ona ailemden bahsettiğim an o kadar harikaydı ki kalbim, bunun onun hoşuna gideceğini söylüyordu. Sonuçta ona içimi dökerken, kendini benim yerime koymuştu.

Hatıralar hâlâ canımı acıtırken, *O sadece bir oyun buluşmasıydı*, diye hatırlattım kendime.

Rox telefonuna baktı -muhtemelen Trey'den bir mesaj gelmişti- ve, "Chris sana Alex'in dün akşam alışverişe gittikten sonra onu yemeğe götürdüğünü söyledi mi?" dedi.

"Hayır." Chris'in rüya gibi olan aşk hikâyesi, tüm bunların üstesinden gelmemi sağlayan tek şeydi. "İyi geçmiş mi?"

"Çocuk beni gecenin birinde aradı ve bir saat Alex'ten bahsetti. Şimdiye dek gördüğüm en tatlı şey."

Barista üçüncü kez, "Carl!" diye bağırırken, Rox'un omzunun üzerinden baktım. "Hiç ayrılmamalarını istiyorum."

"Bana Alex'in ona, onu korkutmak istemediğini söylediğini anlattı ama Alex'in çoktan ona âşık olduğunu düşündüğünü ekledi."

"Ne?" Gözlerimi yeniden ona çevirdim. "Gerçekten mi? Vay be!"

Başını salladı, meraklı görünüyordu. "Sevgililer Günü'nde Stark'la neler olduğunu bana anlatacak mısın?"

Bir an düşündüm. "Şey. Temelde birlikte harika bir gün geçirdik ama şimdi ben yokmuşum gibi davranmak istiyor."

Rox başını iki yana salladı. "Ne pislik biri."

"Evet. Ama durumu bu kadar boktan hâle getiren de tam olarak bu, o bir pislik değil."

Sonra, kendime yapmayacağıma dair söz verdiğim şeyi yaptım. Orada, en sevdiğimiz Starbucks'ın pencere kenarı masasında otururken, ona her şeyi anlattım. Tekrar eden günleri anlatmadım tabii ki, zaten onu kimseye anlatamayacağımdan oldukça emindim ama SOG'da olanlarla ilgili her küçük ayrıntıyı anlattım.

Bitirdiğimde nasıl bir tepki beklediğimi bilmiyordum ama karşılaştığım şey, acıyan yüz ifadesiydi. Derin bir nefes aldı. "Çocuk tüm gün sana o günden daha fazlasını istemediğini söylemiş ama sen ne yapıyorsun? Onun incindiğini veya yaralandığını varsayıyorsun. Oysa o kendini ortaya koymaktan korkuyor. Bence o çocuk hıyarın teki ama sana başından kararını söylemiş, tatlım."

"Evet ama..."

"Bu arada telefonunu geri aldın, değil mi?" Bana yüzde yüz gerçeklik kontrollü bir bakış attı. "Telefonunda ondan gelen bir mesaj var mıydı? Okul çıkışı seni ağlattığı için özür dilediği bir mesaj?"

Gözlerim tekrar kaşındı çünkü elbette ki annem telefonumu geri verir vermez kontrol etmiştim. "Hayır."

"Hayır." Bardağını ağzına götürdü ve, "Yine de sevindim. Çünkü artık cevabı biliyorsun, böylece yoluna devam edebilir ve arkana bakmazsın."

Harika bir arkadaş olduğu için hemen Nick'in benim için yeterince iyi olmamasının on beş nedenini, ardından da benim hakkımda en sevdiği on harika şeyi listeledi. Nick konusunda

hâlâ üzülüyordum ama Rox durumu biraz daha az berbat bir hâle getirmişti.

Pazartesi günü kot pantolon, tişört ve Chuck Taylorlarımı giyip gözlüğümü taktım ve saçımı dağınık topuz yaptım. Kendim için yaşamak konusunda ciddiydim ve içimden hiç çaba göstermek gelmiyordu.

Ajandamın *nerede* olduğunu bile bilmiyordum.

Okulda ilk iki dersi güçlükle geçirdim ve üçüncü dersten önce koridorun bir köşesini döndüm. Karşımdaki Lauren, Lallie ve Nicole'e doğru yürüdüm. Nasıl *hep* üçü bir arada olabiliyordu? Bakışları benimkilerle buluştuğunda öldüğümü anladım.

"Kızlar," deyip derin bir nefes aldım. "Geçen hafta sürtük gibi davrandığım için özür dilerim. Kendimi kaybetmemeliydim ama siz Isla hakkında saçma sapan konuşunca, onun için üzüldüm."

Lally gözlerini kırpıştırıp, "Ah," dedi.

Lauren, "Isla hakkında saçma sapan mı konuştuk?" dedi.

Ve Nicole, "Neyse ne," dedi.

Beni, sanki vakit harcamaya değmezmişim gibi kestirip attılar ama parçalara ayırmadılar.

Buna inanamıyordum.

Ardından, bir sonraki ders için sınıfıma giderken Josh'ı gördüm. Avlunun diğer ucundan beni gördü ve doğrudan bana yöneldi. "Em!"

Elimdeki kitapları sıkıca tutup, "Evet?" dedim.

"Okuldan sonra konuşabilir miyiz?"

"Ne?"

"Seninle konuşmam lazım. Okuldan sonra benimle buluşur musun?"

"Şey..."

"Lütfen?"

"Olabilir. Biraz düşünmem lazım."

Ne hakkında konuşmak isteyebileceğini merak ederek uzaklaştım. Kimya sınıfına vardığımda, hâlâ bunu merak ediyordum. Ama sonra, içime bir endişe hâkim oldu ve gergin korkumu bir kenara bırakıp yerime geçtim. Nick çoktan gelmişti ama her zamanki gibi davrandık.

Sanki birbirimizi tanımıyormuşuz gibi.

Sosyal medyada haber akışında gezinirken bana baktığını hissettim ve ekranı kaydırmaya devam ettim. O sırada Josh'tan bir mesaj geldi. Bay Bong'un duymadığından emin olmak için başımı kaldırıp baktım ama henüz sınıfta bile değildi.

Telefonu titreşime alıp mesajı okudum.

Josh: Selam.

Ben: Selam.

Bir anlığına mesaja baktım.

Josh: Karar verdin mi?

Ben: Neye karar verdim mi?

Josh: Benimle konuşup konuşmayacağına.

Ben: HAYIR.

Josh: Hayır mı? Konuşmayacak mısın?

Ben: Hayır, henüz karar vermedim. Dürüst olmak gerekirse... Ne istiyorsun?

Josh: Ah.

"Bana seni aldatan herifle mesajlaşmadığını söyle."

Gözlerimi kaldırdığımda Nick bana bakıyordu. "Sen bundan daha zekisin," derken, sesinde bir sıkıntı vardı. Ona *karşılık*

vermek istedim ama o zaman hâlâ ondan hoşlandığımı düşünürdü. Sakin bir şekilde, "Üzgünüm ama bunun seni ilgilendirdiğini düşünmüyorum," dedim.

"İlgilendirmediğini biliyorum." Hüsrana uğramış görünüyordu. Kaşını kaşıdı ve, "Sadece seni tekrar aldatacak bir adama güvenmeni görmek hoşuma gitmiyor," dedi.

"Bu tavsiyeni aklımda bulunduracağım, teşekkür ederim."

O anda masanın üzerindeki telefonum titredi ve birini görmezden gelerek telefonuma bakmaktan hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Telefonu kaldırdım.

Josh: Açıklamam gereken bir şey var.

Cevap yazmaya başladığımda, Nick'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Ben: Her şeyi unutalım. Affedildin. Köprünün altından çok sular aktı.

Josh: Gerçekten mi?

Ben: Evet.

"Bunu bilerek mi yapıyorsun?"

Göz ucuyla Nick'e baktım. "Neyi?"

"Ona mesaj yazmayı?"

Başımı iki yana salladım. "Birincisi, hayır. İster inan ister inanma ama *pek çok* insanla mesajlaşırım ve bunun seninle bir ilgisi yok. İkincisi, neden bu konuya dâhil olmaya çalıştığını anlayamıyorum."

"Görmek istemediğim şey, sadece senin üzü..."

"Üzülmem mi?" Doğrudan gözlerine baktım. "Sen beni bundan koruyabilecek son insansın," derken, sanki kalbim teklemiş gibi hissettim.

Yutkundu. "Bu hiç adil değil."

Bana o bakışlarla bakıyordu ve ona bakmak bile canımı acıtıyordu. Telefonuma bakıp, "Peki," dedim.

Neyse ki o sırada Bay Bong sınıfa girdi ve daha fazla acı verecek kadar tuhaf bir şekilde konuşma şansımız kalmadı. Ama dersin geri kalanında, o konuşmamız canımı sıkmaya devam etti. Sonuçta beni istemiyorsa, öyleyse kıskanmaya da hakkı yoktu. Josh'la konuşmam onu neden ilgilendiriyordu ki?

Josh'a tekrar mesaj yazdım.

Ben: Okuldan sonra beni eve bırakabilir misin?

Josh: Elbette.

Ders bittiğinde toparlandım ve olabildiğince hızla dışarı çıktım. Nick'in Irish Spring sabununa benzer kokusu, koku alma duyularıma ulaşıp bana büyükannemin evinin yanında aşk yaşadığımız yedi dakikanın anılarıyla eziyet ettiğinde odaklanmak zor olsa da; huysuz herifle ilgili her şeyi unutmam gerekiyordu.

"Em!"

Koridorda Chris'in sesini duydum ve arkamı döndüğümde Alex'le el ele tutuşmuş hâlde bana doğru yürüdüğünü gördüm.

"Hey."

"Bu hâlin ne?" Chris kaşlarını kaldırıp, "Bugün okuldan önce bir bodrumu temizlemen falan mı gerekti?" dedi.

Alex dudaklarını birbirine bastırdı, Chris'in küstahlığına gülemeyecek kadar kibardı.

"Yeni Emilie bugün göz alıcı olmak istemedi," dedim.

"Yeni Emilie göz alıcı kelimesini hiç duymamışa benziyor," diye yanıtladı.

"Neden beni rahat bırakmıyor ve kendi ibik saçlarını nasıl düzelteceğine kafa yormuyorsun?"

Kalın, kıvırcık ve muhteşem saçlarındaki havaya dikilen bir tutam saçına takıntılıydı.

"Ah, Tanrı yardımcımız olsun," dedi, alaycı bir şekilde. "Yeni Emilie kötü biri."

"Yeni Emilie," dedi Alex, gülümseyerek, "sevimli görünüyor. Tıpkı senin ibiğin gibi."

Alex ve Chris birbirlerine beni kıskandıran bakışlar atarken, ben de gözlerimi devirip, "Canım çekiyor, kesin şunu," dedim.

Diğer yöne doğru bir adım attım ama ardından geri döndüm. "Ah, bu arada, beni eve bırakmana gerek yok.".

"Peki," dedi. Nedenini öğrenmek için bir saat içinde bana mesaj atacağını biliyordum. Mesaj atması beş dakika sürdü.

Chris: Seni eve kim götürecek? Stark mı?

Ben: Josh.

Chris: Aman Tanrım. Neden ki?

Ben: Bir fikrim yok. Benimle konuşmak istediğini söyledi. Dinlemekten zarar gelmez, değil mi?

Chris: Gelmez sanırım. Ama yine de yelkenleri suya indirme.

Ben: Güven bana. İndirmeyeceğim.

Okul çıkışında Josh beni dolabımın önünde bekliyordu. Onu orada gördüğümde kalbim titremedi; aslında aklımdan ilk geçen *Acaba bir tane olsun kot pantolonu var mı?* oldu.

"Hey." Dolabımı açtım. "Çıkmadan önce idareye uğramamın bir sakıncası var mı?"

"Kesinlikle yok."

Çömelip dolabımın altından kimya kitabımı aldım ve zaten dolu olan sırt çantama onu da ekledim. "Bir dakika sürecek."

Doğrulup dolabımı kapattım ve idareye doğru yürümeye başladık. Tüm o kargaşadan sonra onunla yürümek bana bir

şeyler hissettirmeliydi ama kendimi gerçekten her şeyden kopuk hissediyordum.

"İdarede ne işin var?" diye sordu.

"Pekâlâ," dedim yarım bir gülümsemeyle, "sana zorbalık yaptığım için cezamı planlamam gerekiyor."

Şaşkınlıkla kafasını sallayıp, "Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedi.

"Hayır. Görünüşe göre öğrenci hakları bildirgesini ihlal etmişim ve bunu da hoparlör üzerinden yapmışım." Yanından geçtiğim sırada Bay Bong'a gülümsedim ama o bana gülümsemedi. "Sonra da Northwestern yaz programı için yatırdığım depozitoyu geri almam gerekiyor."

Şaşırmış görünüyordu. "Neden?"

"Öncelikle, başvuruların yanlış puanlandığını ve aslında kabul almadığımı öğrendim."

Çok şaşırmış görünüyordu. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Amerikan Hükûmeti dersimden bir kız yanımdan geçerken gülümseyerek selam verdim. "Ama aslında biraz memnunum. Bir süre düşündükten sonra, bu yazı sadece dinlenerek ve rahatlayarak geçirmek istediğimi fark ettim."

Kaşları aşağıya indi. "Dinlenmek mi?"

Bu duyguyu anlayamayacağına emindim. "Biliyorum. Buna kendim bile inanamıyorum," dedim.

Ben içeri girdiğimde Josh odanın dışında bekledi ve bir şekilde işler oldukça sorunsuz gitti. Bu konuda şaşırtıcı derecede soğukkanlı olan müdürden özür diledim ve cezam için günleri ayarladım. Ardından Bay Kessler'ın ofisine uğradım.

Beni gördüğünde önceki günkü patlamamdan dolayı gergin göründü ama özür dileyip artık programa katılmakla ilgilenmediğimi söylediğimde, gelecek planlarım konusunda çılgınca hevesli olan öğretmene dönüşüverdi.

Ofisten çıktığımda Josh hâlâ onu bıraktığım yerde duruyordu.

"Beklediğin için teşekkürler," dedim sırt çantamı takarken.

"Evet," diye yanıtladı, bana sanki bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi tuhaf bir bakış attı. Arabasına doğru yürüdüğümüz sırada başka bir şey söylemedi ama arabayı çalıştırıp emniyet kemerini takar takmaz, "Pekâlâ, konumuza gelelim, Em," dedi.

Arabasına bakarken biraz dikkatim dağıldı çünkü bu arabaya son binişimde, Macy ile onun arasına sıkışmıştım ve botlarım çöp gibi kokuyordu.

"Seninle konuşmak istememin nedeni, sana Macy konusunda çok büyük bir özür borçlu olmam."

Vay be, beklediğim *bu* değildi. İnkâr yok? Suçlama yok? "Gerçekten mi?"

"Seni önemsiyorum, Em. Gerçekten en sevdiğim insanlardan birisin ve seni incitmekten nefret ediyorum. Macy kahve almaya gitmek istedi. Benden hoşlandığını biliyordum... Onu arabama almakla hata ettim."

Yüzüne baktım ve... hiç etkilenmemiştim.

"Ama benim açımdan hiçbir şey olmadığına inanmalısın."

Dediği şeyi düşündüm ve tuhaf olan şuydu ki ona inanıyordum. Diğer kozmik günlerde Macy'yi öptüğünü görmüş olmama rağmen, o gün yapmadığına inandım. Ve gerçekten, Josh ihanet edecek biri değildi.

Bununla birlikte, onu hâlâ istiyor olsaydım; muhtemelen sözlerinin bir önemi olmazdı.

Onu affedemeyecek kadar incinmiş olurdum.

İlk Sevgililer Günü'ndeki gibi.

Ama şimdi, *eh*.

Yine de açıklamasını bitirmemişti.

"Beni affetmeni beklemiyorum. Tamamen hatalıydım ve benden nefret etmekte haklısın. Ama sadece harika biri olduğunu bilmeni istiyorum. Seninleyken tamamen mutluydum."

"Hımm." Buna ne diyeceğimi gerçekten bilmiyordum. "Üzgünüm. Ben sadece... hoparlör olayından sonra bu kadar nazik olmana şaşırdım."

Kısa bir bakış attı. "Yani aslında hoşuma gitmedi ama kendim ettim kendim buldum."

"Vay be, Sutton... Çok olgun konuşuyorsun."

Bu bana tekrar bakmasına neden oldu, sanırım alay edip etmediğimden emin olmak için kontrol ediyordu. Gülümsediğimi görünce o da gülümsedi. "Buna kişisel gelişim diyelim."

"Öyle." Beynim bilgileri süzerken saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Aranızın karmaşık olduğunu söyledin. Şimdi Macy'ye çıkma teklifi edecek misin? Onunla yeniden bağlantı kuracak mısın?"

Burnunu buruşturdu. "Şüpheliyim."

"Ne?" Macy yüzünden mi *burnunu buruşturmuştu*? "Yani beni ilgilendirmez ama neden olmasın ki?"

Bana daha yumuşak bir bakış attı. "Bir ilişkiden yeni çıkmış olmam dışında neden olmasın, tabii."

Göz devirdim.

"Pekâlâ," dedi, gözlerini tekrar yola çevirirken iç çekerek. "Artık Macy'den pek hoşlanmıyorum."

Bu cevap canımı sıktı. "Ama aranızda bir kimya var." Görmüştüm. İstediğimden daha fazla kez.

"Bizim *geçmişimiz* var."

"Bu saçma bir ayrım."

"Değil." Yutkundu. "Yani elbette öyle. Ama arabamda yalnızken aklıma ne geldi biliyor musun?"

"Öyle bir durumda olsa 'İsa ne yapardı' mı?"

"Komik." Uzandı ve havalandırma ızgaralarından birini ayarladı. "Aklıma gelen şey, ukala, senin bana karşı hiç öyle olmadığının farkındalığıydı."

"Nasıl?"

"Körkütük." Gözlerini yoldan ayırmadan başını salladı. "Heyecanlı. Beni bir insan olarak sevdiğini daima biliyordum ama benden hoşlandığını hiç hissetmedim."

Oturduğum yerde biraz kıpırdandım. "Ne bu, çift terapisi mi? Ben yeterince ilgi göstermediğim için başka yere gitmek zorunda kaldığından mı şikâyet ediyorsun?"

"Söylediğim kesinlikle bu değil." Evimin sokağına döndü. "Bu ânı, daha çok benden hiç hoşlanıp hoşlanmadığını merak ettiğimde yaşadım," dedi.

Bundan şüphe duyduğum hâlde, "Bu doğru değil," dedim.

"Seni suçlamıyorum, Em. Demek istediğim, Macy ile öpüşmek üzere olduğum andan sonra sınıfa geri döndüğümde, kısa süre önce ne olduğunu ve neden çıktığımızı anlamaya çalışırken merak ettim bunu."

Kucağıma baktım, gözlerine bakamamıştım. Dilimin ucuna gelen, *çünkü yapılacaklar listemdeydin*, cümlesini geri yuttum. Josh kâğıt üzerinde benim için mükemmel bir erkek arkadaştı: akıllı, motive edici ve çekici. Ama kâğıdın her zaman uygun olmadığını Macy'yi öpüşünü izleyene kadar fark etmemiştim.

Josh, olmak istediğim kızın istemesi gereken adamdı.

Ne kadar yanıldığımı ve hâlâ ne kadar yanılmakta olduğumu düşündükçe boğazım düğümleniyordu. Planlama gerçek aşkı ortaya çıkarmadıysa ve bunu kader de yapamıyorsa, öyleyse gerçek aşk insanın umut edebileceği somut bir şey miydi?

"Birbirimizi çok seviyoruz." Boğazını temizleyip yavaşladı. "Başından beri seviyoruz, mükemmel bir çiftiz. Ve birlikte çok eğleniyoruz. Ama dürüstçe bana karşı hislerin olduğunu söyleyebilir misin?"

Bakışlarımı yüzüne kaldırdım, sabırlı bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Ama sonra aklıma Nick'in yüzü geldi, bana her baktığında dizlerimin titremesine neden olan yüz. Şehir merkezinde öpüşmeye ikna ettiğim çocuk.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bana bakıp yavaşça başını salladı ama kötü anlamda değil. Tatlıydı, sevgi dolu bir bakıştı. "Bence birlikte olmamız fikri o kadar güzeldi ki ikimiz de bunu zorlamış olabiliriz."

Josh'ın ne hissettiğimi benden önce bildiği gerçeğini kabullendim. "Yani sen hiç..."

"Bence çok seksisin, Em... merak etme." Her zamanki gibi beynimin nasıl çalıştığını biliyordu. "Belki de sadece yakın arkadaş olmamız gerekiyordur."

"Sanki beni terk eden senmişsin gibi konuşmayı kes. Hoparlörü hatırla."

"Ah, hatırlıyorum." Bir kahkaha atıp, "Doksan beş yaşında evde otururken bile beni ve Ozanlar'ı rezil rüsva ettiğini hatırlıyor olacağım," dedi.

Bu beni güldürdü. "Ah... tuhaf, değil mi? Artık hiçbir şey olmasak da her şeyin aynı rahatlıkta hissettirmesi?"

Başıyla onayladı. "Doğru olan bu, sanırım."

"Yine de sana biraz eziyet edebilir miyim?" Kollarımı kavuşturdum. "Bize özel bir vedalaşma gibi bir şey?"

Bir araba sefil bir şekilde caddeye paralel park etmeye çalışırken, Josh yavaşladı. "Korkuyorum ama tamam."

Pencereden dışarı, batmak üzere olan kış güneşine bakıp, "Sevgililer Günü için sana Coach kol saati kordonu almıştım. Ayrılmasaydık, bileğinde harika, çikolata rengi bir deri kordonun olacaktı."

Sanki onu ölümcül bir şekilde yaralamışım gibi elini vitesten kaldırıp kalbini tuttu. "Ayrılık darbesini nasıl indireceğini biliyorsun."

"Değil mi?" dedim, gülümsediğinde ona sırıtarak.

"Bunun gerçek hayatta kesinlikle duyulmamış bir şey olduğunu biliyorum ama sence yine de arada birlikte takılabilir miyiz? Yani kimseye söylemeden falan?" Yutkundu. "Çünkü seni gerçekten kaybetmek istemiyorum."

"Duruma göre hareket ederiz." Telefonumu çıkarıp mesajlara baktım. *Hiçbir şey yoktu.* "Ama eğer beni kızdırmazsan, teorik olarak Scrabble'da kıçını tekmelemeye devam edebilirim."

"Olur." Evimin garaj yoluna döndü. "Çünkü beni terk edersen, aykırı saçmalıklarım için beni kim azarlayacak?"

"Aah... bunu yapmak hoşuma gidiyor."

Küçük bir kahkaha attı. "Bu arada beni dinlediğin için teşekkür ederim."

"Ben de." Kapıyı açtım. "Eve bıraktığın için teşekkürler."

"Ne zaman istersen. Gerçekten."

İndim ve kapıyı çarparak kapattım. Tam verandaya varmak üzereydim ki, "Em, bekle," diye seslendi.

Arkama baktım, camını indirmişti. Bana el sallıyordu. Çantamı bırakıp camına koştum. "Sana veda öpücüğü vermeyeceğim, Sutton."

"Ha, ha." Arabayı geri vitese alıp dikkatle bana baktı. "Pekâlâ... Nick Stark ile arandaki mesele nedir?"

Yüzümün kızardığını hissettim. "Mesele?"

"Senin idare ofisinden çıkmanı beklerken biraz sohbet ettik."

Bir dakika. "Ne? *Nick*'le mi konuştun?"

"Sen içeri girer girmez yanıma geldi. Dürüst olmak gerekirse kızgın görünüyordu ve boyu da biraz uzundu, bu yüzden biraz gözüm korktu."

Dudaklarım titriyordu, nefessiz kaldığımı hissettim. "Ne dedi?"

"Tam olarak, 'Seni aslında tanımıyorum, Josh,' dedi ve adımı kesinlikle bir denyo olduğumu düşünüyormuş gibi söyledi."

"Şey, ben..."

"Başta öyle düşündüm." Bana bir bakış atıp devam etti: "Ama sonra 'Emilie senin için fazla iyi. Seninle barışırsa, bu sefer işleri mahvetme,' dedi."

Duyduklarıma inanamadım. "Ne? Öyle mi dedi?"

"Mesele şu ki -bunu söylediğime inanamıyorum ama- herif senden gerçekten hoşlanıyor." Josh dirseğini açık pencereye dayayıp, "Yani sen de ondan hoşlanıyorsan..." dedi.

"Hoşlanmıyorum." Başımı iki yana sallarken midemin bulandığını hissettim. Nick'in beni özlediği ya da umursadığı düşüncesi yüzünden vücudum titriyordu ama bu yeterli değildi.

"Tüm bunları bana anlattığın için teşekkür ederim. Nick, benden seninle olmamı istemeyecek kadar hoşlanıyor ama bu konuda gerçekten bir şeyler yapacak kadar da hoşlanmıyor."

"Ah." Şaşırmış gibiydi. "Peki."

Kalbim göğsümün içinde ağırlaşırken dudaklarımı gülümsemeye zorlayarak, "Evet," dedim.

Bu onun arabadan inmesine neden oldu. "Gel buraya."

Josh kollarını dolayıp beni kendine çekti. Sıradan bir kucaklaşma değildi bu; bize, Josh ve Emilie'ye bir veda gibi hissettiren, sıkı, her şeyi kapsayan bir kucaklaşmaydı. Kolonyasının tanıdık kokusu beni rahatlattı ama dostça bir rahatlatmaydı.

"İyi misin?" dedi başımın üstünden, ben ise başımı sallayıp yutkunmakla yetindim.

Her nasılsa, birçok 14 Şubat'ı kapsayan yolculuğum sırasında, bir SOG ve onun birkaç yan ürünü her şeyi değiştirmişti.

Eve girdiğimde tekrar duygulandım. Nadiren duygulanan biri olduğum için bu durum çok saçma bir hâl almaya başlamıştı. Anahtarlarımı kapının hemen yanındaki masaya attım ama soluma baktığımda annemle Todd'un çoktan evde olduklarını görünce şaşırdım.

"Selam." Ayakkabılarımı çıkardım. "Neden erken geldiniz?"

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi annem. "Otur, Em."

Odaya girip karşılarındaki koltuğa oturdum. "Doğaçlama bir aile toplantısı zamanı mı?"

Todd, "Bir bakıma," dedi.

"Bugün babanla birlikte öğle yemeği yedik," dedi annem, oturma odasında değil de bir toplantı salonundaymış gibi parmaklarını birbirine kenetlemişti. "Durumumuzu görüşmek için."

Todd'a baktım, bana ağzı kapalı, güven verici bir gülümsemeyle bakıyordu.

"Houston'daki işi kabul edecek ama şirketi ağustos ayına kadar uzaktan çalışmasına izin veriyor. Böylece üçüncü yılını burada bitirebilir, sonrasında onun yanına taşınmak ile burada kalmak arasında bir karar verebilirsin."

Gözlerimi kırpıştırdım. Yani demek istediği...

"Uzun tartışmalardan sonra; notların yüksek kaldığı ve beladan uzak durduğun sürece, okulu Hazelwood'daki arkadaşlarınla mı bitirmek istiyorsun yoksa babanla Teksas'ta yeniden mi başlamak istiyorsun, karar verebilirsin." Gülümseyip, "Senin isteklerine saygı duyacağız, alınmaca yok," dedi.

"Ciddi misin?"

Annem başıyla onayladı ama sanki meseledeki bu nezaketten emin değilmiş gibi alnı kırışmıştı. Todd'a baktım, gülümsüyordu.

"Ahh, teşekkürler!" Ayağa kalkıp anneme koştum ve böyle şeyleri çok sık yapmasam da ona sarıldım. "Çok teşekkür ederim!" derken, Chanel parfümünü ve saç spreyinin kokusunu içime çektim.

Geri çekildiğimde, annem gülümseyip saçlarımı yüzümden geriye itti. "Bu Todd'un fikriydi, böylece baban yeni işi konusunda yeniden görüşmek zorunda kaldı."

Kalbim, hem sevdiğim hem de korktuğum kafa karıştırıcı bu kadına duyduğum sevgiden patlayacaktı neredeyse. "Yine de," dedim, "senin için şeyin... ne kadar zor olduğunu biliyorum..."

"Teslim olmanın mı?" Todd güldü ve, "Evet, annen de büyüyor," dedi.

Annem, ona tüm dünyası oymuş gibi gülümsedi ve bu beni ilk kez kızdırmadı. Sonra ona da sarıldım, yıllardır onun için kötü düşüncelerim olduğundan dolayı kendimi suçlu hissettim.

Belki de Todd o kadar da kötü biri değildi.

İTİRAF #21

Geçen ay arabamla bir posta kutusuna çarptım, kutu devrildi ve ben durup bakmadım bile.

"Çocuklar, saçmalıyorsunuz." Balon yığınını dolabıma itip dolabı kapattım. "Bu korkunç."

"Korkunç derecede harika." Chris güldü, Rox da dolabımın dışındaki flamalardan birini düzeltti. 4 Mart doğum günümdü ve incelik göstermek yerine dolabımı balonlarla doldurup süslemişlerdi.

Kabul etmeliyim ki güzeldi. Son birkaç haftadır moralim bozuktu ama şimdi Nick Stark'a bir kez bile bakmadan kimya dönemini bitirebilirdim.

Ben lanet olası bir kahramandım.

Her şey iyiye gidiyordu, bu yüzden bu kutlama hayatımın tazelenmesindeki küçük bir noktalama işareti gibiydi. Bana kendimi Audrey Hepburn gibi hissettiren sevimli, siyah-beyaz puantiyeli yeni bir elbise giymiştim ve üzerine giydiğim fırfırlı hırka da biraz Taylor Swift gibi hissetmeme neden oluyordu.

Çantamı omzuma atarken, "Derse gitmem gerek," dedim. "Okul çıkışı burada buluşalım mı?"

Chris, onunla birlikte uzaklaşmadan önce Rox'a sanki çok komiklermiş gibi sırıtarak, "Nasıl istersen," dedi.

Ardından Edebiyat dersine gittim, ondan sonra da -ıyy- Kimya.

Doğruca tabureme gittim; kitabımı çıkardım, doğru sayfayı açtım ve hemen telefonumda gezinmeye başladım. Son birkaç haftadır her gün yaptığım gibi.

Instagram'ı yeni açmıştım ki, Nick, "Emilie," dedi.

Sayfayı kaydırmayı bıraktım ama ona bakmadım. "Evet?" Bir kaleme falan mı ihtiyacı vardı?

"Doğum günün kutlu olsun."

Bakışlarımı kaldırdım. "Eh, teşekkürler."

Fakat telefonuma bakmadan önceki o yarım saniyede, beynim onun yoğun mavi gözlerini, sımsıkı kenetlenmiş çenesini, siyah kapüşonlusunu ve derin sesindeki çatlağı kaydetti.

"Bu..."

"Lütfen yapma." Yavaşça gözlerimi kırptım ve, "Söylemen gereken her şeyi söyledin, tamam mı? Böyle iyiyiz," demeyi başardım.

Hiçbir şey söylemedi, sadece yutkundu ve bana başını salladı.

Bay Bong gelip derse başladı. Ben de kendimi Nick'i unutmaya ve okuldan sonra Chris, Alex, Rox ve Trey ile ne kadar eğleneceğimi düşünmeye zorladım. Şehir merkezine gidip Spaghetti Works'te -en sevdiğim restorandı- doğum günü yemeği yiyecektik, ondan sonra da Red and Wally's'de dondurma yemeye gidecektik.

Sabırsızlanıyordum.

Ders bitince eşyalarımı topladım ve Nick'in kendini daha iyi hissetmek için bir şeyler daha demesinden korkarak hızlıca dışarı çıktım. Gün çok yavaş geçti -muhtemelen bitmesini aşırı heyecanla beklediğim için- ama sonunda son zil çaldı.

"Sonunda," dedim ve onları dolabımın yanında beklerken görünce gülümsedim.

Alex hızla arkadaş grubumuzun bir parçası hâline gelmişti çünkü o ve Chris ayrılmaz ikili olmuşlardı. Ben de onu bulduğumuz için kendimi şanslı hissediyordum.

"Hadi gidelim, doğum günü kızı."

Arabayla giderken, yol boyunca radyodaki tüm şarkıları seçmeme izin verdiler ve bu da zaten dünyadaki en sevdiğim şeydi. Avazımız çıktığı kadar bağırarak şarkı söyledik ama şehir merkezine vardığımızda güçlükle yutkundum.

Çünkü en sevdiğim yer artık Nick'in anılarıyla lekelenmişti.

Penceremden dışarı baktım, banka binası oradaydı; Nick'in o korkunç Cupid Shuffle dansını yaptığına, beni sırtına bindirdiğine, asansörde beni öpmek üzere olduğuna ve beni merdivenlerden yukarı çıkardığına dair canlı anılar üzerimizde süzülüyordu.

O gün, geçirdiğim en iyi gündü.

Kendimi bu olayları kafamdan atmaya ve arkadaşlarımla eğlenmeye odaklanmak için zorladım.

Sonunda restorana girmeden önce antika dükkânlarını, plak dükkânlarını ve pahalı butikleri gezindik.

Dünyadaki en sevdiğim kokular burnuma dolarken, derin bir nefes alıp, "Açlıktan ölüyorum," dedim.

Chris, "Karbonhidrat söz konusu olduğunda her zaman açlıktan ölüyorsun," dedi ve haksız değildi. Aslında o sağlıklı beslenmeye çalışıyordu ve benim tamamen umursamaz hâlimle her zaman iğrenç bir şekilde eğleniyordu.

"Hiç çıtır tavuklarından yedin mi?" diye sordu Alex, garson kızı masalardan birine kadar takip ederken.

Gözlerimi devirip yüzümü ona çevirerek, "*Spaghetti Works*'tesin," dedim. "Lütfen tavuk sipariş edip beni utandırma."

"Ben olsam Em'i bu konuda test etmezdim," dedi arkamızdan Trey'le el ele gelen Rox. "Buraya saçma derecede sadık."

"Not edildi," dedi Alex.

Garson bizi salata barına bakan büyük bir masaya götürdüğünde, Chris, "Pardon, pencere kenarına oturabilir miyiz?" dedi.

Ben ona bakıp gülümseyince o da bana gülümsedi. Chris ve ben pencere kenarına oturduğumuzda, oradan geçen herkesin geçmişini tahmin ettiğimiz bir oyun oynardık. Bu konuda hâlâ hassas olması beni biraz duygulandırdı.

Garson kız, "Tabii ki," dedi ve kaldırıma bakan, cumbalı büyük pencerenin önündeki masayı işaret etti.

"Teşekkürler," dedim ve birlikte pencere yanındaki masaya oturduk.

Sonrasında kendimizi kahkahalara ve sohbete kaptırdık. Rox, Trey ve Chris -ve sonradan anlaşıldığı üzere Alex- tanıdığım en komik insanlardı. İş, ev ödevi ve erkek arkadaşlar gibi konular araya girmeden, onlarla birkaç saat takılmak kadar eğlenceli bir şey yoktu.

Alex henüz birinci spagetti porsiyonunu bitirmeden, ben ikinci porsiyonumu bitirince -haklı olarak- benimle dalga geçtiler. Rox ve Chris insanların geçmişini tahmin etme oyununa başladıklarında kıkırdadım.

Chris, "Köpek gezdiren çift on beş yıldır birlikte ama yalnızca bir yıldır evliler," dedi. "Geçirdikleri en kötü yıldı ve ikisi de o yemini ederek bunu mahvettiklerini biliyor."

"Karanlık," derken güldüm.

"Değil mi?" dedi Alex.

Rox, "Kadın, adamı her yıl reddettiği için bunun onu incittiğini düşünerek sonunda pes etmiş," dedi, "ama şimdi incinen kendisi. İkisi de bitirmek istiyor ama aynı şekilde ikisi de bunu söyleyecek enerjiyi toplayamıyor."

Trey, "Sırf eve gitmemek için haftada altmış saat çalışıyor," diye ekledi.

"Aslında," dedi Chris, köpeği işaret ederek, "şu anda onları bir arada tutan şey o köpek. Onun -acaba nasıl bir isim

koymuşlardır- velayetinden vazgeçme düşüncesine ikisi de katlanamaz.

"'Köfte' gibi bir isim koymuşlardır."

"Evet, Köfte," dedi Chris, Alex'in eklemesini başıyla onaylayarak. "İkisi de Köfte'yi kaybetmeye dayanamaz; bu yüzden her akşam yemekten sonra hayvanı birlikte gezdiriyor ve ikisi de bulundukları yerden başka bir yerde olmanın hayalini kuruyorlar."

Gazozumdan bir yudum alıp, "Oyunu ele aldın ve iç karartıcı bir hâle getirdin. Şimdi bunu şu hanımefendi ile düzelt," dedim.

Hepimiz pencereden dışarı baktık. Tulum giymiş ve bere takmış, uzun boylu bir kadın telefonla konuşuyordu.

Chris, "Bu Claire," dedi. "Eskiden modelmiş ama Billy amcasına bakmak için eve dönüp jet sosyete yaşam tarzını bırakmış."

Gülerek oyuna dâhil olan Alex, "Mikrodalga fırın kazasında hafızasını kaybeden amcasına," dedi. "Amcası artık sadece NASCAR ve *The View*'daki kadınlar hakkında konuşabiliyor."

Hepimiz gülmeye başladık.

Rox, "Gündüzleri amcasıyla ilgileniyor ama geceleri süper model kıyafetleri giyerek, Old Market'te onu dansa götürmek isteyebilecek erkekler aramayı seviyor," dedi.

"Bu seks anlamına mı geliyor?"

"Elbette seks anlamına geliyor." Trey gözlerini devirip, "Onlarla dans ediyor ve uykuya daldıklarında onları öldürüp organlarını karaborsada satıyor," dedi.

"Çok vahşi."

"Ama kazançlı."

Kıkırdadım ve Chris'in sarımsaklı ekmeğine uzandım. "Tamam, Alex... sıradaki sende."

Alex önce bana, sonra pencereden dışarıya baktı. "Bu adamı tanıyan herkes, hiç gülmediği için onun bir pislik olduğunu düşünüyor."

Başımı ekmeğimden kaldırınca, koltuğunun altında bir kuru tutarak yürüyen siyah ceketli bir adam gördüm.

"Ama aslında o, gerçekten değer verdiği birine pislik gibi davrandığı için pişmanlık duyan iyi bir adam."

Adam pencereye baktı ve...

Bu Nick'ti.

Rox, "Mükemmel bir kızla mükemmel bir gün geçirmiş," dedi, "ama ciddiyetsiz kalbi bunun sürebileceğine inanmayı reddetmiş ve o da bu yüzden kızı kendinden uzaklaştırmış."

Rox'a bakıp, "Ne yapıyorsun?" dedim.

Trey, "Ta ki kamyonetini temizleyene ve abisinin ceketinde kızın parfümünün kokusunu alana dek," dedi, "bunun üzerine kıza duyduğu özlemden neredeyse boğulacakmış."

Burnumu çekip hızla gözlerimi kırpıştırdım ve, "Bu da ne böyle?" diye sordum. Nick yürümeyi bırakmış, doğrudan bize bakıyordu.

Bana bakıyordu.

Alex, sanki ben konuşmamışım gibi devam etti. "Şansını kaçırdığını biliyor ama tek istediği, kıza doğum gününde hediye vermek. Sonra gidecek."

Yüzüne baktım; yakışıklı ve dünyada içimde ağlama isteği uyandıran tek yüze. Ben onu izlerken yutkundu ve başımın üstünden parmak uçlarıma kadar hissedebildiğim yoğun bakışlarını bana yöneltti.

Başımı salladım ve bakışlarımı pencereden uzaklaştırarak arkadaşlarımın yüzlerine baktım. "Kalbimin bu oyunu daha fazla kaldırabileceğini sanmıyorum."

Chris, "Gidip onu bir dinle," dedi.

Derin bir nefes aldım. Sonra ayağa kalkıp restoranın diğer tarafına, ön kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açıp dışarı çıktım. "Em," diyen sesini duyduğumda, pencereden onu gördüğümüz yöne doğru yürümek üzereydim.

Sağıma baktım ve oradaydı, kapının yanında durmuş beni bekliyordu.

Bu kadar yakışıklı olması hiç adil değildi. Hâlâ üzerinde siyah kapüşonlusu vardı ve onu görmenin arkadaşlarımla yaşadığım her türlü eğlenceyi boşa çıkarmasından nefret ettim. Nick'e bakmak bende eve gidip ağlama isteği uyandırdı.

Kollarımı kavuşturup, "Arkadaşlarımla yemek yemeye çalışıyorum. Ne istiyorsun, Nick?"

Dışarısı yemek yenilemeyecek kadar soğuk olduğu için, boş olan dış masalardan birine doğru onu takip etmemi işaret etti. Gözlerimi devirdim ve doğum günümde bir şekilde patronluk taslamayı başarmasına sinirlenerek arkasından yürüdüm.

Kutuyu masaya koyup, "Aç bunu," dedi, hayallerimde beni rahatsız eden o gözleriyle bana bakıyordu. Sonra, "Lütfen," diye ekledi.

Çok... ciddi görünüyordu. Çenesi kasılmış, gözleri bir lazer gibi bana odaklanmıştı. Derin bir nefes aldım ve içimden kendime midemin kelebeklerle dolu olmasının nedenini bilmediğimi söyledim. Uzanıp mükemmel bir fiyonkla bağlanmış kırmızı kurdelenin kenarını çektim ama beyaz kutunun kapağını açıp içine baktığımda, gözlerime inanamadım.

Nick'e baktım ve ağzımdan çıkan tek kelime, "Nasıl?" oldu.

Ben ellerimi kutuya sokup pastayı çıkarırken, Nick omuz silkti.

Parlak kremalı, üzerinde mor renkte tek boynuzlu at olan pasta...

Dokuzuncu yaş günümde istediğim pasta...

Pastayı çıkarıp masaya koyduğumda hâlâ gözlerime inanamıyordum. Parlak altın boynuz, ışıltılı tek boynuzlu at ve ışıltılı mor renkte pasta süslemeleri. Üzerinde *"Doğum günün kutlu olsun, Em,"* yazıyordu. Dördüncü sınıftayken umutsuzca istediğim pastanın aynısı.

Fakat... Nick bu pastayı daha önce hiç görmemişti ki...

"Bunu nasıl yaptın, Nick?"

Hafifçe omuz silkti. "Yardım aldım."

Titreyen ellerimi kalçalarıma koyarken, "Bundan daha fazlasını söylemen gerekecek," dedim, bana şimdiye dek aldığım en anlamlı hediyeyi almış olabilecek bu adamı anlamaya çalışıyordum.

"Max fırının sahibini tanıyormuş," dedi.

"Max?"

"Büyükannen."

Beynim olaylara ayak uyduracak kadar hızlı çalışamıyordu. Gözlerimi kısarak Nick'e baktım ve, "Büyükannem sana yardım mı etti?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

"Şey, bildiğim kadarıyla onunla bir kez karşılaştın ve o karşılaşmada da seni verandasından kovdu." Bir cevap için yüzüne baktım ama sadece ufak bir sırıtışla karşılık verdi, bu da onu kendinden memnun ama pek de arkadaş canlısı değilmiş gibi gösteriyordu. "Lütfen kendini açıkla, Nick Stark."

"Büyükannene gittim ve mor renkli tek boynuzlu at pastası konusunda ne bildiğini sordum." Gözlerinin yüzümde gezinmesi kalbimin hızla atmasına neden oldu. "Büyükannen yıllardır o pastanenin sahibiyle kaçamak şekilde görüşüyormuş, böylece adamı aradı ve senin için o pastadan yapmasını istedi," dedi.

Gözlerimi kırptım. "Büyükannem ihtiyar Miller'la flört mü ediyormuş?"

"Teknik açıdan flört sayılıp sayılmadığını bilmiyorum çünkü sadece arada yatıya kaldığını söyledi..."

"Iyy."

"Ama yakınlar."

Düşüncelerime engel olamasam da pastaya baktım. *Nick sırf pasta konusunda bilgisi olup olmadığını öğrenmek için büyükanneme mi gitmişti?*

"Pastayı hatırladığına inanamıyorum," diyebildim sonunda.

"Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum, Em."

Sesindeki çatlak, bakışlarımın tekrar yüzüne çevrilmesine neden oldu.

"Hatırlıyorum." Sesi boğuktu. "Thong Song'u, seni öptükten sonraki nefes nefese sesini ve üzgün olduğumu düşündüğünde *burnumu* öpüşünü hatırlıyorum."

Uzaklarda, soğuk karanlıkta, neredeyse akılda asılı kalan bir tren düdüğü duyuldu.

"Her şeyi batırdım," dedi bana bakarak, "ve sen okulun otoparkından çekip gittiğinden beri geçen her dakikada bunun pişmanlığını yaşadım."

Yutkundum ve gözlerim Nick'in her yerinde gezindi, kalbimi kırdığından beri gerçekten bakmadığım tek kişiye âdeta onu içime çekercesine baktım.

"Sevgililer Günü'nde sana âşık oldum, Emilie. Ama yedi dakikadan fazlasına ihtiyacım var."

"Öyle mi?" Sıcaklık, içimdeki her bir moleküldən akmaya başladı. Ona daha yakın olmak istiyordum ama önce, "Ya Sevgililer Günü'nden sonra söylediğin şeyler? Hani bu bir seraptı?" diye sormam gerekiyordu.

Nick yüzüme dokunmak istermiş gibi elini kaldırdı ama kendini durdurdu. "Haklıydın. Eric yüzünden aptallık ettiğim konusunda."

Utandım. "Ben öyle demedim."

"Eric yüzünden kendimi geri tuttuğumu ima ettin ve o günden sonra, bunun doğru olabileceğini fark ettim."

"Öyle mi? Gerçekten mi?"

"Evet." Yüzünde, *Her şey çok dramatik,* der gibi bir ifade vardı. "Görünüşe göre, annenle baban ikinci el eşyaları satarken; ölen abinin beyzbol şapkasını, abinin birinci ölüm yıl dönümünün ertesi günü bağışladıkları için en sevdiğin şeyi kaybettiğinde ciddi sorunlar yaşıyormuşsun."

"Ah, hayır." Ona doğru bir adım atıp kapüşonlusunun koluna dokunmak için elimi uzattım. "Bu berbat bir şey. Çok üzüldüm."

"Sorun değil. "Boğazını temizleyip, "İster inan ister inanma ama memnunum. Aslında bir terapiste gitmeye başladım. Bilmiyorum, bir yabancıyla konuşmak gerçekten tuhaf ama aynı zamanda rahatlamamı da sağlıyor," dedi.

"Nick, bu harika..."

"Dur." Göz ucuyla bana baktı ve sırıtarak, "Kafayı taktığım kızın terapiye gittiğim için benimle gurur duyduğunu söylemesi isteyeceğim en son şey. Bunun için bir annem var, teşekkürler," dedi.

Bu söylediği beni güldürdü. "Bana kafayı taktığını biliyordum."

"Evet, Emilie Hornby, sana biraz takıntılı olduğumu söylemek için buradayım. Buna..." Ellerini kaldırıp yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Bize..." Gözlerinin köşeleri kırıştı ve ağzı, dizlerimi zayıflatan bir gülümsemeyle kıvrıldı..

"Sırnaşma bana, Stark," derken, Nick'in dudakları benim dudaklarımı örtünce, sondaki "k" sesini çıkaramadım. Nick, beni sadece Nick'in öpebileceği gibi öptüğünde, elektrikli ve sıvı bir sıcaklık vücudumda gezindi.

Uzaklarla bir yerlerde arkadaşlarımın alkışladıklarını duydum ama hiçbir şey beni, kendini affettirmek için ışıltılı, mor, tek boynuzlu at pastası getirmesi gerektiğini bilen dünyadaki tek kişiden uzaklaştıramazdı.

Nick'in de kaldığı akşam yemeğimizden sonra hep birlikte Old Market'te dolaşırken, Nick ile ele eleydik. Ve gece ayrılma vakti geldiğinde, kimse duymasın diye sessizce, "Seni eve bırakabilir miyim?" diye sordu.

Tabii ki evet dedim.

Eve giderken, ellerimi kamyonetin kaloriferinin önünde tuttuğum sırada bana bakıp, "Hiç sıcak tutan bir şeyler giydiğin oluyor mu senin?" dedi.

Nick bana aptal bir çocukmuşum gibi bakarken sırıtarak, "Güzel bir kıyafeti kalın bir paltoyla örtmeyi sevmiyorum," dedim.

"Eh, işte burada," dedi, arabayı sürerken tek elini arka koltuğa uzatarak. "E'nin ceketini giyebilirsin yine. Hâlâ SOG'da sürdüğün parfüm gibi kokuyor."

Ceketi bana uzatırken eski bir dosta bakıyor gibiydi. "Bunun abinin ceketi olduğunu bilmiyordum." Ceketi yavaşça alıp kucağıma koydum ve ellerimi kumaşın üzerinde gezdirdim.

"Çünkü ceket seninmiş gibi davrandın," dedi şakayla.

"Doğru," diye onayladım, Nick'in haberinin bile olmadığı onca zaman boyunca ceketi giydiğimi düşünerek. Sil baştan defalarca yaşadığımız o kazalar ve ceketi o kadar kez giymiş olmam...

Yine de.

Asker yeşili cekete baktım. Düşününce, ceketi ilk kez o ilk Sevgililer Günü'nde giydiğimi anımsadım. Her şeyi başlatan Sevgililer Günü'nde.

Abisinin ölüm yıl dönümünde.

Ama hiç o ceketle uyumamıştım, ta ki SOG'a kadar. Son Sevgililer Günü.

Nick elimi tuttu ve beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Bana içimde kelebeklerin uçuşmasına neden olan bir bakış attı, sonra, "Bu arada, beni SOG'a dâhil ettiğin ve sana eşlik etmeme izin verdiğin için teşekkür ederim," dedi. "Seninle harika zaman geçirdim..."

"Elbette geçirdin," diye dalga geçtim. Bu da bana komik bir şekilde sırıtmasına neden oldu.

"Ya öğleden sonraki şeyler?" Bana aşırı ciddi gözlerle baktı. "E, onlara bayılırdı."

"Öyle mi?" Cekete baktım.

"Evet," dedi, otoyola girerken. "Kafası güzel bir evren hippisi gibi davranmayacağım ama yemin ederim ki Eric'i tanısaydın, o günün mükemmel bir gün olduğunu düşüneceğini bilirdin."

Vay canına. Sırtımı koltuğa yasladım ve ellerimi ceketinin ceplerine soktum. Eric'in mükemmel gün fikri -ceketini Nick'e geri vermeyi unuttuğum gün- zaman döngüsünün sona erdiği gündü.

"Neden böyle gülümsüyorsun?"

Gülümsediğimin farkında bile değildim. Nick'e bakıp, "Nasıl?" diye sordum.

Güldü, gözlerinin böyle mutlu bir şekilde kırışmasına bayılıyordum. "Korkunç bir şekilde sırıtıyorsun," dedi.

"Korkunç sırıtmıyorum."

"Gerçekten korkunçtun." Başını sallayıp kocaman bir gülümsemeyle, "Televizyonda yayınlanan geçit törenlerini izlemeyi ve kedilere kazak giydirmeyi seven bir sevimsiz gibi," dedi.

Cümlesi, hatırlanmayan onca Sevgililer Günü'nden birinden alıntıydı ama o bunun farkında bile değildi. Alaycı kahkahasına, sesindeki daima var olması gereken sıcak mutluluk uğultusuna doğru düşmüştüm ve inanılmaz derecede minnettar hissediyordum.

Teşekkürler, Eric.

"Ben sevimsiz değilim." O eski kamyonetinin ön koltuğunda ona yaklaştım. "Ben şu an, sadece göz kamaştırıcı bir şekilde mutlu olan bir kızım."

Gözleri benimkilerle buluştu, sırıtışı haylazdı ve, "Mutluluğunu ifade etmek için Austen'ın sözlerini çalan bir kız kesinlikle benim tarzımda bir sevimsizdir," dedi.

Öyleydim.

Ben kesinlikle Nick Stark'ın tarzında bir sevimsizdim.

Koluma bakıp gülümsedim. Kazağın ve ceketin altındaki dövmeyi göremiyordum ama sanki vızıldadığını hissedebiliyordum. Sözler, sanki tenimi yakan bir elektrik akımı gibiydi.

Hayatımdaki her şey değişmişti ama hiçbir pişmanlığım yoktu.

Her şeyi mahvederken harika zaman geçirdim.

ÇALMA LİSTESİ

1. Lover (Remix) [feat. Shawn Mendes] | Taylor Swift, Shawn Mendes
2. Let's Fall in Love for the Night | FINNEAS
3. Coney Island (feat. The National) | Taylor Swift, The National
4. New Romantics | Taylor Swift
5. Betty | Taylor Swift
6. Play with Fire (feat. Yacht Money) | Sam Tinnesz, Yacht Money
7. ...Ready For It? | Taylor Swift
8. The Passenger | Volbeat
9. Street Lightning | The Summer Set
10. Sabotage | Beastie Boys
11. Nervous | Shawn Mendes
12. The Last Great American Dynasty | Taylor Swift
13. Ghost Of You | 5 Seconds of Summer
14. Fuck, I'm lonely (with Anne-Marie) | Lauv, Anne-Marie
15. Lose Yourself | Eminem
16. Amnesia | 5 Seconds of Summer
17. fOol fOr YoU | ZAYN
18. So Damn Into You | Vlad Holiday
19. I Don't Miss You at All | FINNEAS
20. Forgot About Dre | Dr. Dre, Eminem
21. Gold Rush | Taylor Swift
22. Everything Has Changed (feat. Ed Sheeran) (Taylor's Version) | Taylor Swift, Ed Sheeran
23. Driving in the City | Brandon Mig
24. The Joker And The Queen (feat. Taylor Swift) | Ed Sheeran, Taylor Swift

https://open.spotify.com/playlist/4gex4YF0tYiPSuhlD55dEY

TEŞEKKÜR

Sevgili okur, SANA bu kitabı aldığın için teşekkür ederim. Hayatımı inanılmaz bir şekilde etkiledin, hayallerimin gerçekleşmesinde önemli bir rol oynadın ve sana sonsuza dek minnettar kalacağım.

Olağanüstü menajerim Kim Lionetti, bana daima daha iyi bir hâle getirdiğin rüya gibi bir kariyer sağladığın için teşekkür ederim. Sen, ihtiyaç duyduğumu bildiğimden daha fazlasısın.

Editörüm Jessi Smith, kitaplara yönelik vizyonun olağanüstü ve seninle çalıştığım için çok şanslıyım. Düşüncelerimi ve sözcüklerimi ÇOK. DAHA. İYİ. bir hâle getiriyorsun ve sunduğun uzmanlık için minnetin de ÖTESİNİ hissediyorum.

SSBFYR ve S&S Kanada'daki tüm -Pazarlama ve Dijital Pazarlama, Tanıtım, Satış, Eğitim ve Kütüphane, Telif Hakları, Üretim, Tedarik Zinciri departmanlarındaki- yetenekli insanlar; sizlere bu kitap için olan inanılmaz çalışmalarınız için çok teşekkür ederim. Liz Casal ve Sarah Creech, bayıldığım bu kapak için sizlere teşekkürler. Morgan York ve Sara Berko, size de sürecin temel ayrıntılarını denetlediğiniz ve hikâyenin gerçek bir kitap hâline gelmesini sağladığınız için teşekkür ederim!

Çetelerine katılmama ve onlarla her zaman takılmama (grup sohbeti olarak da bilinir) izin verdikleri için Berklete arkadaşlarıma da teşekkür ederim. Yüksekleri daha yüksek, alçakları daha az alçak yaptınız; siz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum.

Tüm Bookstagramlara, Tiktokerlara, Youtuberlara ve Bloggerlara teşekkürler; bu platformlarda sıfır ücret karşılığında

inanılmaz işler çıkarıyorsunuz ve ben sizi hak edecek ne yaptığımızı gerçekten bilmiyorum. Siz yetenekli, harika üreticilersiniz ve kitaplar adına yaptığınız her şey için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Haley Pham, sana ve harika takipçilerine bayılıyorum.

Lori Anderjaska, SW Omaha'daki en havalı baş belasısın. Editör 402'm olduğun ve bana çocuklarının isimlerini ödünç verdiğin için teşekkür ederim.

Ayrıca insana kitap gibi gelen şarkılar yazdığı için Taylor Swift'e teşekkürler.

Ve ailem:

Anne, sen harikasın ve seni kelimelerle anlatamayacağım kadar çok seviyorum. Sen olmadan BU kitaba sahip olmazdım.

Baba... seni her gün daha fazla özlüyorum.

Cass, Ty, Matt, Joey ve Kate; beni gururlandıran ve güldüren inanılmaz insanlar olduğunuz için teşekkür ederim. Bence hepiniz harikasınız ama bunun nedeni muhtemelen sizi benim yapmış olmam.

VE KEVIN:

Mutlu olduğum yerin genellikle bir odada bilgisayarımla yalnız kalmak olduğunu kabul ettiğin için teşekkür ederim. Ev işlerinde berbat olduğumu ve ilişkimize sadece altı yemek tarifi (bu sayıya hâlâ inanamıyorum) katmamı kabul ettiğin için teşekkür ederim. Yazdığım her duygusal ilişki ilhamını senden alıyor çünkü her duygusal ilişki düşünceli, saygılı, şakacı, kibar ve gerçekten inanılmaz komik olmalı. Sen açık ara en sevdiğim insansın ve ben seni hak etmiyorum.

YAZAR HAKKINDA

Lynn Painter, hem gençlere hem de yetişkinlere yönelik romantik komediler yazıyor. *Fimlerden Daha Güzel* ve *Bay Yanlış Numara*'nın yazarı, Omaha World-Herald'a düzenli olarak katkıda bulunuyor. Eşi ve bir sürü vahşi çocuğuyla Nebraska'da yaşıyor ve okumadığı ya da yazmadığı zamanlarda, muhtemelen enerji içecekleri içip romantik komedi filmleri izliyor. Lynn Painter'a LynnPainter.com'dan, Instagram'da @LynnPainterKirkle'dan veya Twitter'da @LAPainter'dan ulaşabilirsiniz